

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 43 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 3 de març de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 24

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

La sessió se suspèn a les deu del matí i nou minuts i es reprèn a les deu i dotze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del sistema bibliotecari de Catalunya (Reg. 1125) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Cultura (p. 1981).

Articles 1 a 17

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 1984).

Article 18

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S), juntament amb les esmenes núms. 2, 3, 6, 7, 10, 12 a 14, 17 a 21, 23, 25, 27 i 29 a 34 (p. 1984).

Torn en contra de l'esmena núm. 1: Sra. Sanabra (CiU), que anuncia una esmena transaccional (p. 1984).

- Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 1: *aprovada per unanimitat (p. 1985).*
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1985).*
- Articles 19 al 22**
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1985).*
- Article 23**
- Apartat 1**
- Lletra b)**
- Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)*
- Defensada abans (esmena núm. 1).*
- Addició de noves lletres**
- Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)*
- Defensada abans (esmena núm. 1).*
- Apartat 2**
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, de supressió)*
- Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 9 i 11 (p. 1985).*
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, de supressió)*
- Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 8, 26 i 28 (p. 1985).*
- Torn en contra conjunt: *Sra Sanabra (CiU) (p. 1986).*
- Votació de l'esmena núm. 2: *aprovada per unanimitat (p. 1987).*
- Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 15 vots a favor, 54 en contra i 16 abstencions (p. 1987).*
- Votació de les esmenes núms. 4 i 5: *rebutjada per 11 vots a favor, 55 en contra i 20 abstencions (p. 1987).*
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 1987).*
- Article 24**
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1987).*
- Article 25**
- Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)*
- Defensada abans (esmena núm. 1).*
- Torn en contra de les esmenes núms. 6, 7 i 8: *Sra. Sanabra (CiU) (p. 1987).*
- Votació de l'esmena núm. 6: *rebutjada per 14 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions (p. 1987).*
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per 63 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció (p. 1987).*
- Article 26**
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1987).*
- Article 27**
- Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió)*
- Debatuda abans (esmena núm. 1).*
- Votació: *rebutjada per 17 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions (p. 1988).*
- Apartat 2**
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de supressió)*
- Debatuda abans (esmena núm. 6).*
- Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 56 en contra i 29 abstencions (p. 1988).*
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per 56 vots a favor, 18 en contra i 15 abstencions (p. 1988).*
- Articles 28 a 30**
- Text del Dictamen*
- Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1988).*
- Article 31**
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, de modificació)*
- Defensada abans (esmena núm. 4).*
- Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU), que proposa una esmena transaccional (p. 1988).*

SUMARI (3)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) es pronuncia sobre l'esmena transaccional (p. 1988).

El secretari quart llegeix l'esmena transaccional (p. 1988).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) no l'accepta (p. 1988).

Apartat 1

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 10, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 11, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 4).

Torn en contra de l'esmena núm. 10: Sra. Sanabra (CiU), que proposa una esmena transaccional a les esmenes núms. 10, 13, 18 i 19 (p. 1988).

Votació de les esmenes núms. 9 i 11: rebutjades per 32 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions (p. 1988).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 1988).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions (p. 1988).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 12, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra: Sra. Sanabra (CiU) (p. 1989).

Votació: rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions (p. 1989).

Article 32

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 1989).

Article 33

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, de modificació)

Torn a favor: Sr. Barceló (P), juntament amb l'esmena núm. 24, que retira a favor d'una esmena transaccional (p. 1989).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de modificació)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 1990).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra conjunt: Sra. Sanabra (CiU), que anuncia una esmena transaccional a les esmenes núms. 16 i 17 (p. 1990).

Votació de l'esmena núm. 14: rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 13 abstencions (p. 1990).

Votació de l'esmena núm. 15: rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 29 abstencions (p. 1990).

Votació de l'esmena transaccional: aprovada per unanimitat (p. 1990).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 1990).

Article 34

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 35

Esmena del G. Socialista (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Articles 36 a 38

Text del Dictamen

Votació dels articles 34 a 38: aprovats per unanimitat (p. 1990).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Article 39

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU), que proposa una esmena transaccional* (p. 1991).

El Sr. Dalmau i Ribalta (S) anuncia l'acceptació de l'esmena transaccional (p. 1991).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 1991).

Article 40

Apartat 2

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, de supressió)

Defensada abans.

Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU), que anuncia una esmena transaccional* (p. 1991).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 1991).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 1992).

Article 41

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU), que anuncia una esmena transaccional* (p. 1992).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 1992).

Article 42

Article 43

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 1992).

Text del Dictamen

Votació dels articles 41, 42 i 43: *aprovats per unanimitat* (p. 1992).

Article 44

Esmena del G. Socialista (núm. 25, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU)* (p. 1992).

Votació: *rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 12 abstencions* (p. 1992).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 1992).

Article 45

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 1992).

Article 46

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 26, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. Socialista (núms. 29 i 30, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 1).

Torn en contra conjunt: *Sra. Sanabra (CiU) (p. 1992).*

Votació de les esmenes núms. 26 i 28: *rebutjades per 32 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions (p. 1992).*

Votació de les esmenes núms. 27 i 29: *rebutjades per 31 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions (p. 1992).*

Votació de l'esmena núm. 30: *aprovada per unanimitat (p. 1993).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 1993).*

Disposició addicional primera

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 63 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció (p. 1993).*

Disposicions addicionals segona a cinquena

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1993).*

Disposició transitòria primera

Text del Dictamen

Votació fins a la paraula «corresponents»: *aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions (p. 1993).*

Votació de la resta: *aprovat per unanimitat (p. 1993).*

Disposició transitòria tercera

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 63 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions (p. 1993).*

Disposicions transitòries segona i quarta

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1993).*

Disposició derogatòria

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 1993).*

Exposició de motius

Paràgraf sisè

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Paràgraf vuitè

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Paràgraf novè

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Paràgraf onze

Esmena del G. Socialista (núm. 34, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Torn en contra: *Sra. Sanabra (CiU), que anuncia una esmena transaccional (p. 1993).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 1993).*

Text del Dictamen

Votació de l'exposició de motius, títol i títols de la Llei: *aprovats per unanimitat (p. 1993).*

Explicació de vot: *Sra. Sanabra (CiU) (p. 1994), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1995), Sr. Barceló (P) (p. 1996), Sr. Fuentes (IC) (p. 1997) i Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 1998).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya (Reg. 8058) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Llorens (P) (p. 2000).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2002).*

Rèplica: *Sr. Llorens (P) (p. 2004).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2004).*

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2005).

El Sr. Llorens (P) (p. 2005) i el conseller (p. 2005) intervenen per contradiccions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya (Reg. 5822) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Soto (S) (p. 2005).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 2006).*

Rèplica: *Sr. Soto (S) (p. 2009).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2010).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

Interpellació al Consell Executiu sobre política de joventut (Reg. 6585) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2012).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 2014).*

Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2016).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2017).*

Declaració institucional sobre la commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora

El president en fa la lectura (p. 2018).

Interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives (Reg. 6683) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Portabella (ERC) (p. 2019).*

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia (p. 2021).*

Rèplica: *Sr. Portabella (ERC) (p. 2023).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2024).*

El Sr. Portabella (ERC) intervé per contradiccions (p. 2026).

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de policia, de seguretat ciutadana i de protecció civil (Reg. 7132) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2026).*

Resposta: *consellera de Governació (p. 2028).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2030).*

Contrarèplica: *consellera (p. 2031).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política regional europea (Reg. 7518) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Roig (CiU) (p. 2032).*

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició, i 3, de substitució)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 2033).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 2034).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2035) i Sr. Clotas (S) (p. 2035).

Posició del grup presentant: Sr. Roig (CiU) (p. 2036).

Votació: aprovada per 56 vots a favor, 27 en contra i 8 abstencions (p. 2037).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el càncer (Reg. 4941) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sra. Utgés (S) (p. 2037).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Reguant (ERC) (p. 2038).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: Sr. Padrós (CiU) (p. 2038).

Posició dels grups no esmenants: Sr. Barceló (P) (p. 2039) i Sr. Fuentes (IC) (p. 2040).

Posició del grup presentant: Sra. Utgés (S) (p. 2040).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 2041).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major els lletrats Sr. Muro i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del sistema bibliotecari de Catalunya (Reg. 1125).*

2. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya (Reg. 8058).*

3. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya (Reg. 5822).*

4. *Interpellació al Consell Executiu sobre política de joventut (Reg. 6585).*

5. *Interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives (Reg. 6683).*

6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de policia, de seguretat ciutadana i de protecció civil (Reg. 7132).*

7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política regional europea (Reg. 7845).*

8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el càncer (Reg. 7891).*

9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica (Reg. 7901).*

10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional ocupacional (Reg. 7907).*

11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària (Reg. 7890).*

12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya (Reg. 7900).*

13. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cohesió social (Reg. 7902).*

14. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.
(Remor de veus.)

Se suspèn durant dos minuts la sessió.

(La sessió se suspèn a les deu del matí i nou minuts i es reprèn a les deu i dotze minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presen-

tat per a respondre oralment en el ple, i també els noms de les senyores diputades i senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda entre les senyores diputades i els senyors diputats durant la sessió, per la qual cosa prega la presidència que se l'excusi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà dijous 4 de març.

Projecte de llei del sistema bibliotecari de Catalunya

El primer punt de l'ordre és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del sistema bibliotecari de Catalunya, i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa legislativa? (Pausa.) Té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor presentar aquest Projecte de llei sobre el sistema bibliotecari de Catalunya per a la seva consideració en el Ple d'aquesta cambra; d'una banda, perquè és obvi que la presentació d'un text legislatiu per tal que el Parlament, com a òrgan democràtic i representatiu de la voluntat dels ciutadans de Catalunya, s'hi pronunciï és un acte que revesteix sempre solemnitat i transcendència; d'una altra, perquè és aquesta una iniciativa que incideix en el món de la cultura, un dels aspectes que configura la nostra identitat com a poble i que ha de contribuir molt especialment a una millor estructuració d'un sistema de documentació i de lectura pública com el de les biblioteques, com a eina indispensable que tota cultura moderna que avança constantment necessita.

Cal recordar que, en els períodes que Catalunya ha disposat d'autogovern, l'establiment d'un sistema bibliotecari al servei dels ciutadans i de la cultura del país n'ha estat una de les prioritats. Això ja es va posar de manifest en la Mancomunitat de Catalunya sota la presidència de Prat de la Riba que, immediatament després que es constituís l'Institut d'Estudis Catalans, acordava la creació d'una biblioteca amb autèntica projecció nacional. Va ser així que l'any 1908 un primer nucli bibliogràfic provinent de la biblioteca especialitzada de Marià Aguiló, d'obres sobre llengua i cultura catalanes, representava el primer fons del que seria la Biblioteca de Catalunya. Aquesta acció es veuria completada més tard, el 1915, amb la creació de la coneguda xarxa de biblioteques populars de la Mancomunitat.

Aquesta important tasca, reconeguda com a modèlica i exemplar per a l'època per historiadors i especialistes, es va veure malauradament aturada durant la dictadura del general Primo de Rivera i fou represa per la Generalitat amb intensitat durant el període republicà, en què la Biblioteca de

Catalunya visqué un notable impuls, d'una banda amb el trasllat a una nova seu, a l'antic hospital de la Santa Creu del carrer del Carme de Barcelona, i d'altra amb la consecució d'un fons que l'any 1939 depassava ja els 300.000 volums.

L'abril del 1981, de nou, una de les primeres iniciatives legislatives del Govern de la Generalitat, aprovada per aquest Parlament, va ser precisament la Llei de biblioteques actualment vigent. Aquesta Llei va ser una resposta positiva a la necessitat de reestructurar un dels serveis essencials per a la cultura de Catalunya, que posava alhora les primeres bases d'un sistema bibliotecari. Això no obstant, en el decurs d'aquests més de deu anys de vigència de la Llei i a mesura que s'ha anat aprofundint en l'autogovern de Catalunya, han anat apareixent nous aspectes que aconsellen l'adequació d'una normativa vigent en matèria de biblioteques en la situació i en les necessitats actuals.

D'una banda, la nova ordenació territorial del país amb la redefinició del paper del ens locals i de les comarques, aspecte que calia recollir també en la Llei, vist que l'estructuració del sistema bibliotecari per tot Catalunya ha de tenir una important incidència com a factor d'equilibri territorial, com a servei cultural i de millora de les possibilitats d'accés a la cultura per a tots els ciutadans.

D'altra banda, aquests deu anys també han significat un important creixement de les diferents xarxes de biblioteques, tant d'aquelles gestionades per organismes públics - Generalitat, diputacions i ajuntaments - com de les de titularitat privada, bàsicament caixes d'estalvis.

Estàvem obligats, per tant, a fer un plantejament global tenint en compte la totalitat del país i les seves necessitats per tal de garantir un correcte equilibri en la prestació dels serveis bibliotecaris, a anar més enllà relacionant ara les infraestructures bibliotecàries de Catalunya i establint els mecanismes d'aquesta relació en la qual han de participar, òbviament, totes les administracions públiques, en una coordinació que ha d'evitar duplicitat de funcions i permetre l'optimització dels recursos públics en aquest àmbit i la implementació dels diferents sistemes de les xarxes de biblioteques per garantir-ne la connectivitat.

La Llei de l'any 1981 s'articulava bàsicament a partir dels conceptes de «biblioteca pública» i «biblioteca d'interès públic». Contemplava també les hemeroteques i la Biblioteca de Catalunya, a la qual atorgava la categoria de nacional, si bé no acabava de definir i articular totes les funcions pròpies d'aquesta categoria.

Creiem que la mateixa necessitat de concebre un sistema bibliotecari que abasti la totalitat del país requeriria que la Llei englobés tot tipus de biblioteques, sigui quina en sigui la titularitat i sigui quina en sigui la tipologia dels fons i dels usuaris, cas, per exemple, de les biblioteques provincials i universitàries. D'aquesta manera no es pretén sinó assegurar un sistema de lectura pública d'abast nacional i la protecció i la millor administració i control del patrimoni bibliotecari conservat al nostre país.

Voldria remarcar un altre aspecte que em sembla del tot pertinent per situar l'oportunitat d'aquest Projecte de llei. He assenyalat fins ara la necessitat d'adequació de la Llei del 1981, també la necessitat que la nova Llei parteixi d'uns conceptes globalitzadors. Vull ara afegir un tercer element: es tracta del marc en què se circumscriu aquest Projecte, que és el de la voluntat ordenadora dels diferents sectors que configuren el nostre programa cultural, un marc normatiu que el Govern ja va encetar en la legislatura passada amb lleis tan importants com la d'arxius, la de museus o bé la Llei de reconeixement de l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans.

L'any 1985 es va promulgar la Llei del *patrimonio histórico español*, que afectava en diversos aspectes competències que estatutàriament i constitucionalment corresponen a la Generalitat. El gener de l'any 1991 el Tribunal Constitucional feia seus bona part dels plantejaments que el Govern de Catalunya havia argumentat en contra d'alguns articles d'aquella Llei. Esmento aquest fet no pas amb la pretensió de repassar una problemàtica ja superada, sinó per recordar que això va suposar un dilatat *impasse* d'espera per continuar i completar el conjunt de lleis que han de regular el món cultural de Catalunya. Això fa que encara ara estiguem en procés de completar un ordenament del tot imprescindible. Malgrat això, la voluntat del Govern és clara, i per això mateix els diferents projectes de llei presentats fins ara, inclòs aquest, estan íntimament relacionats amb una visió de conjunt que s'ha de concretar en una futura llei marc que ha de ser la Llei de patrimoni cultural de Catalunya, el projecte de la qual ben aviat serà debatut per aquesta cambra.

Amb tot, també es bo de recordar que la Ley del patrimonio histórico español va establir un *catálogo del patrimonio bibliográfico* i un sistema espanyol de biblioteques, un fet que afecta lògicament i reafirma la necessitat d'aquest projecte per estructurar un sistema bibliotecari a Catalunya d'acord amb la nova Llei recollint i preservant les característiques pròpies del sistema bibliotecari català i del nostre patrimoni bibliogràfic.

Descriuré a continuació breument el Projecte de llei que avui presentem i sotmetem a la consideració del Ple del Parlament. En primer lloc, s'estableix d'una manera clara i concisa el concepte de biblioteca, de col·lecció, i es determinen clarament les parts que han d'integrar el sistema bibliotecari de Catalunya. També es deixa ben clar i amb tota precisió l'abast de la mateixa Llei que ha d'afectar totes les biblioteques i col·leccions públiques o privades de Catalunya que prestin un servei públic, o bé amb un especial valor cultural pel contingut dels seus fons com a patrimoni històric i cultural.

En segon lloc, es regulen els dos grans aspectes que contempla la Llei: el de la protecció del patrimoni bibliogràfic i l'establiment d'un sistema de lectura pública. Pel que fa a la preservació i difusió del patrimoni bibliogràfic, s'estableix com a nucli principal la Biblioteca de Catalunya com a biblioteca nacional, en la qual s'integren l'hemeroteca, la fonoteca i el centre de material no-libre.

Amb aquest Projecte de llei es converteix a partir d'ara la Biblioteca Nacional de Catalunya en el fonament del nostre sistema bibliotecari, d'acord amb les funcions pròpies del que ha de ser una veritable biblioteca nacional. Crec que aquesta és un fita important que assoleix, diríem que d'una manera definitiva. Després d'aquell any llunyà, 1907, en què es decidia la creació d'una biblioteca amb projecció nacional, la fins ara Biblioteca de Catalunya sempre ha tingut aquesta vocació i també, dins de l'estructuració del sistema bibliotecari, calia definitivament un centre director i ordenador que no podia ser altre que aquesta biblioteca.

A la Biblioteca Nacional de Catalunya es relacionaran, tal com es diu en el preàmbul del Projecte de llei, tots aquells centres posseïdors de fons patrimonials, incloses les anomenades biblioteques públiques provincials i també les biblioteques universitàries. Un aspecte summament important per aconseguir aquest objectiu d'una biblioteca nacional, de la qual el Projecte de llei defineix clarament les funcions, és la seva creació com a entitat autònoma de caràcter administratiu; és a dir, que gaudirà de personalitat jurídica pròpia, així com d'un patrimoni propi i de plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats.

L'altre gran aspecte sobre el qual s'ha articulat el sistema bibliotecari és la lectura pública. El Projecte de llei preveu en aquest sentit la unificació en un sol Sistema de Lectura Pública de les diferents xarxes bibliotecàries del país, de manera que determina la coordinació i la integració d'aquelles dependents de les administracions públiques i deixa la porta oberta a la incorporació, si així ho demanen, de les xarxes privades. En l'elaboració del Projecte de llei s'ha tingut present, també, la necessitat d'optimització i millora en la prestació d'un servei públic per tal d'evitar que la diversitat de xarxes no suposi la dispersió de recursos i de fons bibliotecaris, als qual cal facilitar el màxim d'accés als ciutadans. Per això es preveu la creació d'un sistema de lectura pública integrada on el paper de la Generalitat ha de ser ordenador, planificador i de servei.

Es procura, per tant, un aspecte essencial com és la connectivitat entre les xarxes. Per això es garanteix, primer, l'homologació d'un sistema d'aprovació dels professionals del sector. Tots som conscients del paper bàsic que en el funcionament d'una biblioteca, sigui quin sigui el seu àmbit, han tingut i tenen els bibliotecaris i bibliotecàries, una figura professional que cal reconèixer plenament. Segon, l'homologació d'un sistema d'informació i catalogació dels fons documentals. En aquest sentit cal esmentar la tasca que ja realitza el Sicab, el sistema d'informació per a catàlegs de biblioteques, i que a partir d'ara es veurà potenciada i complementada, de manera que aquest servei es convertirà plenament en el gran banc de dades bibliogràfiques de Catalunya consultable des de qualsevol centre.

Aquests aspectes, però —i és important de subratllar-ho—, es conjuguen amb el respecte i reconeixement de les necessitats i particularitats de les diverses xarxes actualment existents. Per tot això, el sistema públic a Catalunya, com a servei al ciutadà, té en compte, també, l'equilibri territorial.

Així la Llei preveu un paper destacat als municipis i a les comarques pel que fa a la gestió de les entitats locals i comarcals. En aquest sentit cal recordar que l'únic servei públic de caràcter cultural indispensable i, per tant, de primer ordre de què han de gaudir els ciutadans d'aquelles poblacions de més de 5.000 habitants, d'acord amb l'article 64.b) de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, de l'any 1987, és el de les biblioteques.

En conseqüència podem afirmar, senyores i senyors diputats, que aquest Projecte de llei té una clara vocació municipalista; té en compte la necessària col·laboració entre les diferents administracions; estableix la responsabilitat de gestió de cada Administració a l'hora que en determina les competències amb un clar sentit ordenador. Vull afegir, a més, que en el desplegament reglamentari que es realitzarà d'aquesta Llei es tindrà especialment en compte aquests elements a què em refereixo i les especials circumstàncies que concorren en la Diputació de Barcelona.

Resumint, aquest és un text que d'una manera rigorosa defineix i recull tots elements i conceptes que configuren el sistema bibliotecari, determina els tipus de centres bibliogràfics i els vincles o relacions que hi ha d'haver entre ells, estableix els diferents nivells de biblioteca i els seus òrgans rectors, determina i clarifica les funcions de les diferents administracions. Però és una llei que resta oberta a un futur i amb necessitat de desplegament reglamentari, i que ha de ser complementada, tal i com es pronuncia en el preàmbul, per un mapa bibliotecari de Catalunya i unes propostes de distribució econòmica destinades a completar, en col·laboració amb les diferents administracions, les mancances culturals existents en el país en el camp de les biblioteques. Es tracta, per tant, d'un projecte rigorós fruit de llargs treballs.

Abans de finalitzar la meua intervenció, voldria agrair des d'aquesta tribuna la col·laboració de les persones i les institucions en l'elaboració del Projecte de llei, d'una notable complexitat tècnica. Esment especial mereix la destacada tasca que durant els darrers mesos han realitzat les senyores i senyors diputats de la cambra que han treballat aquest text legal al si de la Comissió de Cultura. Aquesta Llei, com les anteriors que ha impulsat el Govern en l'àmbit cultural, neix amb voluntat de consens; n'és indicatiu el clima de diàleg que ha presidit les negociacions prèvies a aquesta sessió plenària i que s'ha reflectit en l'acceptació i transacció d'esmenes que, a parer nostre, sense alterar l'esperit del text inicial, han enriquit el Projecte de llei.

Estimo, per tant, que el text que es presenta avui a la consideració del Ple del Parlament és una llei del tot vàlida i estic segur que esdevindrà una eina cabdal en l'articulació del nostre patrimoni cultural.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el dictamen, ho podria fer ara. Si no, passem al debat del Projecte de llei.

Els articles 1 al 17 no tenen cap esmena. De manera que la Presidència els sotmetrà a votació conjuntament. Confor-

me, senyors portaveus? Doncs, es voten els articles de l'1 al 17.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

L'article 18 té una esmena presentada pel Grup Socialista; és de supressió. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, si li sembla, senyor president —suposo que li semblarà bé— faré una única defensa de totes les esmenes que manté vives el Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Abans de fer-les, de defensar aquestes esmenes i d'explicitar-les, voldria recordar que el moment en què va ser presentat aquest Projecte de llei el Grup Parlamentari Socialista va encarregar la representació del Grup en el Projecte de llei del sistema bibliotecari al nostre company desaparegut Felip Lorda. Ho voldria posar de manifest perquè potser molts diputats, molts que són presents aquí, recordaran que una de les darreres preocupacions del nostre company diputat va ser, precisament, què passaria si ell faltava en relació amb aquest Projecte, i va tenir un record, en la seva darrera hora, un record especial a la seva tasca parlamentària en el Projecte de llei del sistema bibliotecari.

En aquests moments, en què jo he hagut de prendre el relleu del meu company en aquest Projecte, voldria deixar testimoni de la seva memòria i de la seva contribució, com ja ho havia fet l'any 1981 amb la Llei de biblioteques, de la seva contribució a la nostra tasca parlamentària i concretament respecte d'aquest Projecte.

Fet aquest esment, que em semblava obligat, a la memòria d'un company desaparegut que havia treballat en aquesta mateixa matèria, passo a parlar a continuació de les esmenes. El Grup Socialista manté vives un total de vint-i-tres esmenes. Jo només em referiré a les deu que no han estat objecte de negociació fins al darrer moment i deixaré a la representant, al ponent del Grup majoritari l'explicació d'aquelles que són objecte de transacció, en el benentès que són transaccions que hem convingut i que, per tant, ella explicitarà. Em refereixo, per tant, momés, en aquest moment, a les esmenes que, com acabo de dir, no tenen un text acordat entre nosaltres. Són esmenes que fan relació —i per això les defenso conjuntament—, fan relació a aspectes parcials i concrets, fonamentalment —tal com hem vist, perquè acabem de votar-les ja, les que feien referència a la Biblioteca Nacional— al Sistema de Lectura Pública.

Per exemple, quan el nostre Grup en l'esmena número 120, que ara seria la número 2 d'acord amb l'ordenació del dicatamen de la Comissió, quan nosaltres demanem que la integració d'algun centre de titularitat privada al Sistema de Lectura Pública es faci prèvia subscripció d'un conveni amb l'ajuntament corresponent. O bé en l'esmena número 3, quan demanem la inclusió dintre del Sistema de Lectura Pública de les biblioteques escolars, cosa que en el text actual no figura d'aquesta manera. O bé en les esmenes que abans

eren la 133 i 138 i que ara serien l'esmena número 6 i número 7, quan nosaltres discrepem del mecanisme que s'estableix en la Llei en relació amb la integració d'una biblioteca en el Sistema de Lectura Pública.

És a dir, nosaltres pensem que el sol fet d'expressar la voluntat i de reunir les condicions per ser, per integrar-se en el Sistema de Lectura Pública és suficient per ser en el Sistema de Lectura Pública. No és un organisme administratiu que, al nostre entendre hagi d'establir un mecanisme formal d'integració amb un acord del conseller i la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*: és suficient expressar la voluntat i reunir les condicions. I per tant, en aquestes dues esmenes nosaltres discrepem del mecanisme d'integració i també del d'inspecció, perquè el Projecte, tal com està redactat actualment, preveu un sistema d'inspecció que pot perjudicar els usuaris dels serveis, en el sentit que, si una biblioteca no reuneix les condicions, es diu ara en el Projecte que el titular de la biblioteca perdrà el dret d'accés als serveis de suport, amb la qual cosa no solament es perjudica la biblioteca, sinó que es perjudica els lectors que en farien ús. De manera que també en aquest tema d'inspecció nosaltres mantenim una reserva expressa a través d'aquesta esmena.

En la nostra esmena 164, que en la numeració del Dictamen és la número 12, nosaltres demanàvem una menció més clara del que és la titularitat dels ajuntaments en la matèria de biblioteques, tal com es reconeix en la Llei de bases de règim local. És una afirmació que figura en altres textos de la Llei, però nosaltres havíem proposat una edició en què això s'explicitava més clarament.

Després, també, finalment, nosaltres mantenim discrepàncies en relació amb l'esmena 171.

L'esmena 241, que és el tema que abans he alludit, de les biblioteques escolars, en el qual no ens acaba d'agradar a nosaltres tal com està redactat el Projecte; la 241 seria l'actual esmena número 25, i la qual mantenim viva perquè tenim alguna discrepància sobre com es contempla la forma d'aquestes biblioteques.

I, per acabar, les esmenes 249, 252 i 253 —és a dir, les que ara són la 27, la 29 i la 30—; nosaltres discrepem del Projecte en relació amb el que és el tema del Consell de Biblioteques. En l'actual redactat es diu que la composició del Consell es determinarà per reglament, s'establirà per reglament. I nosaltres érem partidaris que ja la Llei explicités quina seria la composició i les funcions, quines persones integrarien aquest Consell de Biblioteques. Per tant, mantenim aquestes tres esmenes vives en relació amb aquest aspecte.

Pel que fa a totes les altres, les que abans portaven la numeració 97, 159, 166, 176, 177, 178, 194, 206, 216, 277, 280, 281 i 282, són les que he dit abans que havien estat objecte de transacció, i nosaltres ja anuncio des d'ara que l'hem signat i, per tant, estarem d'acord amb la proposta de transacció que se'ns farà des del Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Torn en contra: té la paraula la il·lustre diputada senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor president, si de cas, seguint el Reglament, jo simplement faria el posicionament –més que torn en contra– de l'esmena que fa referència a l'article 18. I, després, com que els altres articles tenen també esmenes de diferents grups, ho faríem article per article.

L'esmena a l'article 18, que és l'esmena número 1, del Grup Socialista, és referent a la declaració de fons d'interès nacional. L'esmena original del Grup Socialista demanava suprimir l'apartat de com s'ha de fer aquesta declaració de fons d'interès nacional. Tot i que en un bon començament ens semblava que és molt important per a una llei, a part de dir quins són els fons d'interès nacional, dir com s'han de declarar, entre les diferents converses que hi ha hagut al si de la Ponència hem trobat una fórmula transaccionada amb el Grup Socialista que exactament quedaria d'aquesta manera: en comptes de suprimir-ho, quedaria dient: «La declaració es fa d'acord amb el procediment establert per la legislació sobre el patrimoni històric i cultural.» Ens sembla que és una referència que ens satisfà a nosaltres –perquè diu com cal fer una declaració d'un fons d'interès nacional– i que, per l'altra banda, dona resposta també –perquè ha signat la transaccional– al Grup proposant de l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Sanabra, aquesta és transaccional a l'esmena 97.

La Sra. SANABRA: Número 1 d'ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, passem a la votació d'aquesta esmena transaccional, perquè ja ha dit el portaveu socialista que retirava les seves per donar lloc a aquesta. Moltes gràcies. De manera que es vota aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article 18, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 18 ha quedat aprovat per unanimitat.

Els articles 19 al 22 no tenen cap esmena, de manera que es passarien a votació en aquest moment, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Torn en contra de l'esmena número 2, del Grup Socialista. Té la paraula... (*Remor de veus.*)

La Sra. SANABRA: Malgrat que no hi ha torn en contra perquè és una esmena que acceptem, com que a l'article 23 hi ha altres tres esmenes, si de cas ho faríem conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, Esquerra Republicana de Catalunya té l'esmena número 4; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís, agruparíem l'esmena número 4, l'esmena número 9 i l'esmena número 11 –que són les tres que resten vives del nostre Grup en aquest debat de la Llei, avui– en una sola intervenció.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel que fa referència a la primera de les esmenes a l'article 23, creu que tant el que són les futures biblioteques

escolars en els centres d'ensenyament no universitari com allò que la llei defineix amb encert com el «Sistema de Lectura Pública» són dos elements perfectament diferenciats i que no és adequat –ni que sigui excepcionalment– d'entendre que, amb l'excusa –i valgui potser la paraula amb una certa rotunditat– que ho exigeixen les necessitats del Sistema de Lectura Pública, les biblioteques d'aquests centres escolars hi puguin ser integrats i facin, doncs, per tant, la funció de biblioteca pública.

Si això fos així, ningú sap quin abast i quin límit final pot tenir la paraula «excepció» i ens podem trobar que en molts indrets, en molts municipis, això passi amb una certa freqüència, ja que en certa manera podria dissuadir el Govern de crear noves biblioteques públiques, podria dissuadir els respectius òrgans locals i nacionals de crear biblioteques públiques, entenent que ja existeixen biblioteques escolars que poden fer aquesta funció.

Les altres dues esmenes fan referència a un tema important, un tema clau, com és el finançament d'alguns aspectes del Sistema de Lectura Pública. Nosaltres creiem que en aquest sentit caldria que, de manera precisa, clara i inequívoca, les assignacions del Govern de la Generalitat relatives a determinats aspectes del finançament del Sistema de Lectura Pública haurien d'aparèixer consignades en les lleis de pressupostos, any rere any, de manera que fossin transferides als distints ens locals corresponents, per tal que en fessin l'aplicació amb la destinació exclusiva d'anar destinades a sufragar, en aquest cas, les despeses de la lectura pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El Grup d'Iniciativa per Catalunya manté l'esmena número 5; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, amb el permís de la presidència també, com que sortosament ens queden, almenys al nostre Grup, ja molt poques esmenes –en vam presentar cinquanta-sis, a part de la de devolució, i ens en queden en aquest tràmit sis, de les quals només en defensaré quatre perquè a les altres dues també hi ha una transaccional per a cada una d'elles, que suposo que el Grup de la majoria les explicitarà–, per tant, com deia, jo faré la defensa, si m'ho permet, a l'esmena número 5, a l'esmena número 8 i a les esmenes 26 i 28.

La nostra esmena número 5 parteix d'un fet positiu, d'una de les millores que hem aconseguit en el tràmit de ponència en aquesta llei, que és la inclusió de l'obligació que els centres escolars tinguin una biblioteca pública. Això, com deia, ha estat fruit de diverses esmenes que s'han presentat i d'una transacció, ja en el tràmit de ponència, i, per tant, és un dels aspectes que nosaltres considerem que ha millorat la llei. Però pensem també que aquesta millora de l'article 44 queda una mica desvirtuada per l'article 23, en el sentit d'establir la possibilitat que aquestes biblioteques escolars puguin ser excepcionalment utilitzades com a

biblioteques públiques. Per nosaltres això comporta un perill: el perill que no es porti a terme la construcció, l'habilitació d'una biblioteca pública i, en canvi, s'utilitzi la biblioteca escolar per a unes funcions que no són les pròpies. Per això nosaltres mantenim aquesta esmena, en què demanem que aquesta excepcionalitat d'utilització de la biblioteca escolar s'elimini de la llei; és a dir que en cap cas la biblioteca escolar s'utilitzi per a unes funcions que no són les pròpies. Tot això, naturalment, no va pas en detriment de la necessària coordinació —que ja està establerta en l'article 44— entre totes les biblioteques del sistema bibliotecari de Catalunya. Però, en el Sistema de Lectura Pública, no s'hi han d'incloure —entenem nosaltres— aquestes biblioteques escolars.

L'esmena número 8 també fa referència a un problema que ja s'ha presentat en alguna altra esmena que ha estat defensada anteriorment. Fa referència a l'article 27, la inspecció del Sistema de Lectura Pública. I nosaltres pretenem també que es tregui d'aquest sistema d'inspecció la possible pèrdua dels drets d'accés als serveis de suport en lectura pública com a sanció. És a dir, aquí es parla que, si una biblioteca no compleix les seves obligacions, resulta que se la castigarà perdent aquestes possibilitats d'accés als serveis de suport en lectura pública. Pensem que, amb això, el que es fa és castigar l'usuari. Un centre públic, s'han de buscar altres mecanismes perquè compleixi la llei; no pot ser, de cap manera, que es vagi a perjudicar l'usuari. Pensem, per exemple, si un criteri com aquest es portés a un centre escolar, on es poden produir problemes per part de la direcció, i es privés els alumnes dels avantatges de l'escola pública. Em sembla que, en cap cas, això es podria acceptar i, per tant, nosaltres entenem que aquest aspecte s'hauria d'eliminar de la Llei.

Les altres dues esmenes que nosaltres mantenim, la 26 i la 28, fan totes dues elles referència al Consell de Biblioteques, perquè, certament, l'article 46 parla que la composició del Consell de Biblioteques es farà per reglament. Nosaltres entenem que en aquesta Llei, com en moltes altres lleis, els òrgans no únicament de direcció, sinó també els òrgans consultius, haurien de quedar delimitats ja en el text de la Llei. Nosaltres, per tant, pretenem que amb aquestes dues esmenes es configuri ja la composició del Consell, naturalment deixant el marge de discrecionalitat que ha de tenir el conseller de Cultura, però, en tot cas, assenyalant que hi hauran de participar el director de la Biblioteca Nacional de Catalunya i la resta dels vocals nomenats pel conseller de Cultura però a proposta dels organismes i dels estaments directament afectats per l'àmbit d'aquesta Llei. Per tant, nosaltres pretenem que hi hagi aquest marge de discrecionalitat però dintre dels àmbits a què la Llei es refereix.

En tot cas, aquestes són, finalment, les esmenes puntuals que a nosaltres ens queden vives a aquest text, a aquest Projecte de Llei, que crec que hem debatut en profunditat en la Ponència i en la Comissió, i, per tant, demanem que en aquest tràmit s'acceptin i que encara es modifiqui, encara es millori, si és possible —que entenem que ho és—, el text de la llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: la senyora Sanabra té la paraula.

La Sra. SANABRA: Senyor president, exclusivament un torn en contra per a l'article 23. L'article 23 és el que parla de les biblioteques...

El Sr. PRESIDENT: Contra l'article, no; contra les esmenes.

La Sra. SANABRA: Contra les esmenes que s'hi oposen.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

La Sra. SANABRA: Que integren el Sistema de Lectura Pública, i que n'hi ha quatre de presentades.

Una, primera —perquè està en la lletra b) del punt 1—, és la que..., no solament torn en contra, sinó que és una acceptació. A l'hora d'anar descrivint les biblioteques que integren el Sistema de Lectura Pública, el segon apartat són les biblioteques públiques de titularitat privada que hagin subscrit un conveni amb el titular. I ens sembla que, realment, cal que també hi hagi aquesta esmena socialista, en el sentit que l'ajuntament de la població on es trobin ubicades hi tingui alguna cosa a dir i hagi signat un conveni. O sigui que l'esmena número 2, que és la 120 de la Ponència, per part nostra rebrà el suport del nostre vot.

En canvi, quant a les altres tres esmenes —una del Grup Socialista, una d'Esquerra Republicana i una del Grup d'Iniciativa—, ens trobem davant de dues opinions, dos criteris, dues esmenes contraposades. En el primer cas, la lletra del Grup Socialista, és afegir un nou apartat on digui que les biblioteques escolars, que les biblioteques dels centres d'ensenyament no universitari estiguin integrades dins del Sistema de Lectura Pública.

Mentrestant, els altres dos grups, amb les seves esmenes, van en el sentit de suprimir qualsevol possibilitat que les biblioteques dels centres escolars integrin, formin part del Sistema de Lectura Pública.

Davant d'aquestes dues opinions, a nosaltres ens sembla que el text original, el text que ens va presentar el Projecte de Llei és el més encertat, que diu que les biblioteques escolars no estan integrades dins el Sistema de Lectura Pública, però en canvi, excepcionalment, en unes condicions..., unes condicions que, per exemple, una biblioteca escolar hagi rebut un llegat important que la faci considerar apta per ser una biblioteca pública perquè beneficiï la població i en pugui gaudir, o perquè tingui unes condicions per a la població, que sigui una biblioteca que pugui donar aquest servei de lectura pública en un poble més petit, en aquestes condicions, amb la conformitat del titular —que en aquest cas és el Departament d'Ensenyament— i amb tota una sèrie de garanties, sí que poden estar integrades dins el Sistema de Lectura Pública. O sigui, que el nostre vot negatiu, tant a l'esmena que diu «que hi siguin integrades de ple dret», com a les dues esmenes que diuen «que de cap manera hi puguin ser integrades».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Passem a la votació d'aquestes esmenes. En primer lloc, l'esmena número 2, socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Esmena número 3, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 54 en contra i 16 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 4, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Pausa.)* La 4 i 5, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 55 en contra i 20 abstencions.

A continuació es vota l'article 23, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 23 ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 24, que no té cap esmena.

Vots a favor?

L'article ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 25 té només una sola esmena del Grup Socialista, que ja ha quedat defensada.

Torn en contra: té la paraula la senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor president, si de cas, jo agruparia les esmenes a l'article 25, que és la de supressió de l'article «Integració d'una biblioteca en el Sistema de Lectura Pública» i les dues de l'article 27, perquè la primera és també del Grup Socialista, de supressió de la inspecció del Sistema de Lectura Pública, i la d'Iniciativa, que és també de supressió d'una part d'aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. SANABRA: La disposició addicional cinquena estableix que les biblioteques públiques de titularitat pública que estiguin en funcionament a l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'hagin -d'ofici- d'integrar totes. Aleshores, ens sembla que, tot i que la disposició transitòria quarta els indica que tenen un termini de temps per fer aquesta integració, ens sembla que en totes les noves biblioteques que es vagin creant cal que hi hagi un mecanisme, que hi hagi la fórmula, en la Llei, de com s'han d'integrar. Per això ens sembla l'obvietat de mantenir aquest article en la Llei i no acceptar l'esmena que demana suprimir-lo tot.

I semblantment, la inspecció del Sistema de Lectura Pública, un article que marqui de quina manera l'Administració ha de poder exercir un control, una vetlla, una inspecció sobre el Sistema de Lectura Pública, que realment és molt important.

En canvi, el segon apartat, que és en el sentit que va l'esmena de supressió del Grup d'Iniciativa, que són les mesures correctores de com trobar la fórmula quan no es

compleixen aquelles condicions que calen a una biblioteca pública, ha sigut un tema que jo els asseguro que, en la Ponència i fins i tot en el grup de diferents persones amb inquietuds que ens han vingut a veure, ho hem estat debatent fortament. El que diu -per si algú de vostès no ho té en aquest moment present- aquest article, diu que hi haurà unes normes que indicaran quines són les condicions mínimes d'una biblioteca del Sistema de Lectura Pública. Llavors diu que en el cas que després d'una inspecció es vegi que aquestes mesures òptimes no es compleixen, el titular de la biblioteca perd el dret a accés als serveis de la xarxa del Servei de Lectura Pública.

En aquest cas, l'argumentació del Grup d'Iniciativa anava en el sentit de dir que és l'usuari, el lector, la persona que fa servir la biblioteca que surt perjudicada a l'hora de no poder accedir als serveis de suport i a la xarxa dels serveis de lectura pública. Però nosaltres ens preguntem: aquella persona que assisteix, rep el servei en una biblioteca que no compleix la normativa, no és també afectada? Surt perjudicada després quan perd l'accés, però també ho està abans, de perjudicada, i llavors és que realment hi ha alguna altra fórmula per fer que l'ajuntament o la titularitat d'aquella biblioteca compleixi, estigui al costat de la biblioteca i hi posi els mitjans perquè tingui els mínims que exigeix la llei a la biblioteca, no n'hem trobat altra, de fórmula.

És per això el nostre vot negatiu a suprimir-ho, perquè ens sembla que d'aquesta manera serà l'última possibilitat que tenim per intentar que les biblioteques compleixin, totes, els mínims que els professionals que hi serveixen, però en darrer terme els ciutadans, que en són els usuaris, tinguin una mica la tranquil·litat que serà en condicions.

El nostre vot és negatiu, doncs, en les tres esmenes de supressió, dues del Grup Socialista i una del Grup d'Iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Passem a la votació de l'esmena número 6, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 55 en contra i 14 abstencions.

Es vota a continuació l'article 25, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 27 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 26, que no té cap esmena.

Vots a favor?

L'article 26 ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena número 7, del Grup Socialista, a l'article 27. Es pot votar conjuntament amb la d'Iniciativa? *(Pausa.)* No? Doncs, separatament.

Es vota la 7, socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 56 en contra i 15 abstencions.

Se sotmet a votació l'esmena número 8, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 56 en contra i 29 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'article 27, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 27 ha quedat aprovat per 56 vots a favor, 18 en contra i 15 abstencions.

Els articles 28 a 30 no tenen cap esmena; a l'article 29 hi ha una esmena tècnica. Es voten conjuntament, articles 28 a 30.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

L'esmena que hi ha a l'article 31, del Grup d'Esquerra Republicana, ha estat defensada? (*Pausa.*) Torn en contra: la senyora Sanabra té la paraula.

La Sra. SANABRA: Senyor president, en aquest article 31, l'esmena número 9, conjuntament amb l'esmena número 11, d'Esquerra Republicana, que són aquelles que feien referència al finançament, han merescut una transaccional en el sentit de garantir que les assignacions de la Generalitat relatives al Sistema de Lectura Pública apareixeran consignades en pressupostos i amb la destinació finalista al consell comarcal respectiu. El que passa és que la discrepància venia perquè el Grup d'Esquerra Republicana proposava que això fos un apartat més, dins l'article d'estructura del Sistema de Lectura Pública, i a nosaltres ens semblava que tota la part de finançament quedava prou ben recollida tant en l'article 42, d'acció de foment, com en una disposició transitòria, que es diu, precisament, «subvencions extraordinàries», i que va en el sentit de garantir el finançament de les infraestructures. Llavors la transacció va a passar aquestes esmenes, però afegint-les en l'apartat de les disposicions del final.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Carod-Rovira, sobre aquesta transaccional...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Efectivament, té raó la senyora Sanabra. Crec recordar, tanmateix, que la transaccional parlava d'«ens locals», si no ho recordo malament. Deia «ens locals» i no «consells comarcals». En tot cas, seria simplement amb aquesta simple qüestió tècnica, perquè la resta del contingut, efectivament, tal com ho havíem signat, era aquest.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Senyor lletrat, ha comprovat aquesta transaccional? (*Pausa. Remor de veus.*) Sí, el senyor secretari procedirà a donar lectura a aquesta transaccional.

El Sr. SECRETARI QUART: «Disposició addicional segona. Amb aquesta finalitat, les assignacions apareixeran

consignades en les seves lleis de pressupostos i seran transferides als consells comarcals, per a la seva aplicació amb aquesta destinació exclusiva.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Senyor Carod-Rovira. (*Pausa. Remor de veus.*) Senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: No, aleshores, en aquest...

El Sr. PRESIDENT: Han acabat les seves consultes?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, han acabat les consultes. En aquest cas, diguem-ne faríem marxa enrere i, malgrat la bona disposició del grup de la majoria, no acceptaríem aquesta transacció.

El Sr. PRESIDENT: Mantenen les esmenes 9 i 11?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Llavors, senyora Sanabra, vostè fa torn en contra a les esmenes socialistes 10 i 12?

La Sra. SANABRA: Amb referència a les esmenes números 159, que conjuntament amb la 167, 177 i 178, del Grup Socialista, hi ha una esmena transaccional, en el sentit que en la primera proposta del Grup Socialista semblava que el redactat de «zona» era una divisió contraposada a les comarques. En canvi, en els debats de la Ponència vam arribar a la conclusió que simplement era un aclariment per a aquelles comarques que potser la capitalitat era una mica dubtosa, i llavors vam arribar a una transaccional, que permet que en algunes determinades comarques pugui considerar-se biblioteca comarcal en alguna altra zona. (*Remor de veus.*) «I no per res», diu l'alcalde de Sabadell. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. De manera que aquesta transaccional és a les números 10, 11, 18 i 19, del Grup Socialista.

Els grups estan assabentats d'aquesta transaccional o es procedeix a la lectura? (*Pausa.*) Es donen per assabentats. D'acord.

Doncs, procedim ara a la votació de les esmenes a l'article 31 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

A continuació es vota la transaccional a les esmenes socialistes.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article 31 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 31 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

Passem a l'article 32. Una sola esmena del Grup Socialista hi ha defensada. (*Remor de veus.*) No, sí, només una. Torn en contra?

La Sra. SANABRA: Senyor president, queda l'esmena número 12, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Sí?

La Sra. SANABRA: Que és addició d'un nou article.

El Sr. PRESIDENT: Ah, d'acord.

La Sra. SANABRA: Que és prèvia. L'esmena número 12, del Grup Socialista, demanava d'introduir un nou article que digués: «La titularitat de les biblioteques públiques és del municipi on estan ubicades»; «els titulars privats de les biblioteques públiques en mantenen la titularitat», i «les biblioteques públiques de titularitat estatal, gestionades per la Generalitat, es regiran pel que estableix el Reial decret...» estatal.

En aquest aspecte, tot i que nosaltres una discrepància de fons amb la proposta del Grup Socialista no la tenim, el que sí ens sembla és que és una esmena supèrflua i, tècnicament, mal plantejada. (*Remor de veus.*) Ens sembla que la llei no ha de fixar la titularitat de les biblioteques, sinó que ha de fixar la titularitat de les competències de les biblioteques, i que la titularitat de les competències de les biblioteques queda extraordinàriament ben reflectida en l'article 39, en el 40, i en el 41 del Projecte de Llei deixa ben clar que la competència de prestar el servei de lectura pública als municipis de més de 5.000 habitants correspon al ajuntaments, que la competència de prestar el servei de lectura pública als municipis de menys de 5.000 habitants i tot allò que sigui d'abast supracomarcal correspon a les comarques i que l'Administració de la Generalitat no té competències per prestar serveis de lectura pública, a excepció d'aquelles que es desprenen de la gestió compartida que té per a les estatals, o per a les anomenades provincials. Llavors a nosaltres ens sembla que entrar a definir en la Llei la titularitat estricta de les biblioteques no és el que s'ha de fer, tot i que, com un aclariment, el que sí que podem dir és que entenem que les biblioteques del Sistema de Lectura Pública, per principi, són biblioteques municipals, aquesta és una competència municipal que li reconeix la Llei en concordança amb les Llei de bases del règim local, i que la titularitat de les biblioteques públiques que presten un servei de lectura pública però que són de propietat privada correspon a la persona que la té, al seu titular, però que La Llei no ho ha d'especificar.

Aquest és, no de fons, sinó de forma, el defecte pel qual nosaltres no defensem, no votarem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Es vota aquesta esmena socialista, d'incorporació d'un nou article.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions.

Torn en contra a l'esmena 13, del Grup Socialista, a l'article 32? (*Pausa.*) Transaccionada. Molt bé, en quin estat...? (*Pausa. Remor de veus.*) És la que hem votat, ja.

De manera que es pot votar, en aquest moment, l'article 32, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 32 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 33: hi ha una esmena del Grup Popular que no ha estat defensada. Té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Aprofitaria el meu torn d'intervenció per defensar les dues esmenes que el Grup Popular té vives. Una és —com vostè ha dit— la 15 i l'altra la 24.

El Sr. PRESIDENT: La 24. Molt bé.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Si em permet el senyor president, començaré per la 24, per fer unes consideracions... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. BARCELÓ: En el sentit que, donades les deficiències d'implantació territorial del sistema bibliotecari avui dia, entenem que les biblioteques universitàries, a més a més de llurs funcions pròpies i principals com a centres de referència bibliogràfica per a la comunitat universitària, han de mantenir unes funcions complementàries de centres de documentació especialitzada per al públic en general.

El Sr. PRESIDENT: Acosti's al micro.

El Sr. BARCELÓ: No dubtem que aquesta funció —gràcies, senyor president— s'ha de desenvolupar respectant als drets prioritaris dels membres de la comunitat universitària, però entenem que, almenys pel que fa a la consulta a les mateixes biblioteques, exclosos els serveis de préstec, naturalment, caldria mantenir les actuals possibilitats. La nostra esmena integra els drets dels usuaris no universitaris a la lectura de la bibliografia especialitzada amb les necessitats de la comunitat universitària, i deixa per a una posterior reglamentació, a desenvolupar per les mateixes escoles i facultats universitàries, l'articulació d'aquests drets concurrents. Doncs bé, això ha estat acceptat per la majoria i s'ha arribat a una esmena transaccional. Per tant, senyor president, jo retiraria aquesta esmena 24, en favor de l'esmena transaccional, que, si em permet el senyor president, llegiré: «Les biblioteques universitàries recullen fons bibliogràfics especialitzats i presten servei als universitaris i als investigadors i, amb l'autorització prèvia del centre, als particulars que ho demanin.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: I si em permet continuar...

El Sr. PRESIDENT: Ah! Ara faci l'altra esmena.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'anterior.

El Sr. BARCELÓ: Exacte, la número 15, per ser exactes. Demanar que un districte, que en el cas de Barcelona pot tenir més de 200.000 habitants i que en el cas d'altres poblacions de més de 100.000 habitants —superaria allò que podríem anomenar un municipi de dimensions intermèdies—, tingui una biblioteca central, al Grup Popular no li sembla exagerat. Aquest centre hauria de coordinar, d'acord amb els criteris de programació general de la respectiva biblioteca central local, les biblioteques públiques del districte en qüestió, siguin aquestes públiques o d'iniciativa social amb

ús públic. Que això no es pugui posar a terme d'immediat no se'ns oculta, però entenem que amb l'aprovació d'aquesta esmena es compromet la Generalitat i el Consell Executiu a donar suport econòmic i tècnic a qualsevol política dirigida a aconseguir aquest objectiu.

Per tant, aquesta esmena de modificació, d'una biblioteca central urbana a cada districte de la ciutat de Barcelona i en els districtes de les ciutats amb una població superior a 100.000 habitants, que hi ha d'haver un centre bibliotecari que ho reuneixi, ens sembla del tot adient.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. A aquest article 33 hi ha una esmena d'Iniciativa per Catalunya, la número 16. Està defensada, ja? La considera defensada? Molt bé.

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president. La considero defensada perquè hi ha, em sembla, una transaccional que jo esperava que presentés la senyora Sanabra. En qualsevol cas, jo també la tinc...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Com que ara ha de fer el torn en contra –el teòric torn en contra– la senyora Sanabra, doncs, tindrem oportunitat d'assabentar-nos de si hi ha una transaccional. Senyora Sanabra, té la paraula.

La Sra. SANABRA: Teòric i pràctic, senyor president. A l'article 33 hi queden ja quatre esmenes; realment, dues d'elles, com potser les finals, tal com ha parlat el senyor Roc Fuentes, és una transacció entre l'esmena número 16, que parlava que les biblioteques de Girona, Lleida i Tarragona haurien de ser adaptades per fer les funcions de biblioteca central i, en canvi, la del Grup Socialista parlava que es coordinarien amb la biblioteca central. En aquest cas, en aquestes dues hem arribat a un acord, en el sentit que quedaria redactat així: «Les biblioteques estatals de Girona, Lleida i Tarragona poden, amb l'acord previ entre l'Administració de la Generalitat i l'Ajuntament, fer les funcions de biblioteca central urbana de les ciutats on tenen la seu. Per la seva banda, la biblioteca estatal de Barcelona fa les funcions de biblioteca central que estableix l'apartat 2.»

Aquesta és la transaccional que, en teoria...

El Sr. PRESIDENT: A la 14 i 16?

La Sra. SANABRA: La 16 i 17.

El Sr. PRESIDENT: 16 i 17. Molt bé.

La Sra. SANABRA: Llavors, en referència a la 14 i a la 15 –la 171 i 172 de la Ponència–, en el cas de la 14, l'esmena socialista, nosaltres considerem que és incongruent amb l'article 32.2 del Dictamen del Projecte de llei, que ja parlava de les competències que hi havia. Deia: «Les biblioteques centrals comarcals presten, a més, a la ciutat on tenen la seu, els serveis propis de la biblioteca central urbana o de la biblioteca local.» O sigui que, a les capitals de comarca, la seva biblioteca pot a la vegada fer les funcions de biblioteca central comarcal. De totes maneres, no obstant això, en l'article que parla de les competències dels municipis, de les administracions locals, també en el primer apartat deixa ben clar que tenen la facultat, els ajuntaments, de crear i de gestionar i de fer les biblioteques que vulguin. O sigui, que ens

sembla que suprimir «excepte les que tenen biblioteca central comarcal» –que és el que diu l'esmena 171, del Grup Socialista– no és oportú en aquest cas.

I en referència a l'esmena número 15, del senyor Pere Barceló, ell ens demanava d'afegir que a cada districte de la ciutat de Barcelona –que és el que ja diu el Projecte de Llei–, a més a més, «i en els districtes de les ciutats amb una població superior a 100.000 habitants». Tot i reconeixent que l'esperit d'aquesta esmena suposo que vol dir que en les poblacions de més de 100.000 habitants hi pogués haver, per cada fracció de 100.000 persones, una biblioteca, tenint en compte la distribució en districtes que tenen avui dia les nostres ciutats –com, per exemple, en el cas d'Igualada, amb 32.000 habitants, té sis districtes, si no m'equivoco–, això queda una mica desfasat quant als districtes de Barcelona, on la població d'aquests en alguns casos és de 200.000 o 300.000 persones. En aquest cas, doncs, és el nostre rebuig a l'esmena 15, del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Passem a les votacions d'aquestes esmenes.

En primer lloc, l'esmena número 14, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 52 en contra i 13 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena número 15, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 53 en contra i 29 abstencions.

A continuació, es vota la transaccional a les esmenes 16 i 17.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, es vota l'article 33, segons Dictamen.

Vots a favor?

L'article 33 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 34; que hi ha una esmena transaccional a la 18 i la 19, socialistes. Estan defensades? (El Sr. Escudé demana per parlar.) Sí, digui el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Han estat votades anteriorment, suposo, amb l'esmena número 10.

El Sr. PRESIDENT: Però no ha estat votada, eh? No ha estat votada, de manera que... (Remor de veus.) La transacció? Doncs es vota l'article 34 i el 35, que en aquest moment no tenen esmenes. El 36, tampoc, el 37, tampoc, i el 38, tampoc. De manera que es voten conjuntament tots aquests articles.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Ara hi ha l'article 38 bis, que correspon a una esmena socialista, la número 20. La senyora Sanabra, si es vol pronunciar sobre aquesta... Esmena número 20. (Remor de veus.) Està transaccionada amb quina?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Si vol, li ho dic, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Està en el paquet que hem votat quan hem votat l'article 33. S'ha votat conjuntament una transacció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs ja ha estat votat, a més, el paquet.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Ja ha estat votat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs. No cal cap votació i, per consegüent, passem al debat de l'article 39. Hi ha una esmena defensada pel Grup Socialista, que és d'un nou apartat. Torn en contra? La senyora Sanabra té la paraula.

La Sra. SANABRA: Hi ha una transacció a l'article..., amb una nova redacció de l'article 32, que diu: «biblioteques centrals comarcals», i que, bàsicament, doncs, parla que... *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Article 39, esmena 21.

La Sra. SANABRA: Està transaccionada sobre les competències dels municipis, i parla de la gestió econòmica conjunta que aporten els consells comarcals i els ajuntaments quant a les capitals de comarca que tenen una biblioteca comarcal. Exactament, diu: «Els municipis de 5.000 habitants o més han de prestar el servei de biblioteca local; i els municipis de menys de 5.000 habitants han de rebre el suport de la comarca respectiva en la prestació del servei de lectura pública. Els municipis de més de 30.000 habitants han de prestar el servei de lectura pública de manera descentralitzada.» I llavors: «En el cas de les biblioteques centrals comarcals, els municipis on aquestes tenen la seu s'han de fer càrrec del finançament de les despeses d'instal·lació, manteniment i personal de la part que correspon a la funció local d'aquestes biblioteques.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. M'hauria d'aclarir una cosa: aquesta transaccional substitueix la redacció de l'article totalment, de l'article 39?

La Sra. SANABRA: És que l'hem redactada de forma que substitueix tot l'article 39...

El Sr. PRESIDENT: Substitueix tot l'article 39.

La Sra. SANABRA: Tot l'article 39 i, a més a més, en concordança amb aquesta esmena transaccional, també hi ha d'haver un canvi a l'article 40, punt 2, lletra a), que són les competències de les comarques. Però això, potser, més aviat seria una esmena tècnica dels serveis.

El Sr. PRESIDENT: Una esmena tècnica. Molt bé. *(El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.)* El senyor Dalmau té la paraula.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, per donar la nostra conformitat a aquesta transacció, però em sembla que la senyora Sanabra s'ha deixat un tros de text, en llegir-ho, perquè en l'apartat 2 ella ha acabat dient: «...el servei de lectura pública de manera descentralitzada», i falta: «...d'acord amb el mapa de la lectura pública», que ho té en el text. O sigui, s'hauria d'afegir.

Hem entregat, senyor president, el text sencer de l'article. Per tant, és aquesta la redacció que hem acordat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Efectivament, la senyora Sanabra havia omès aquestes poques paraules: «d'acord amb el mapa de la lectura pública». Hi està d'acord, senyora Sanabra? Molt bé.

Doncs, votem aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional, que suposa una nova redacció de l'article 39, ha quedat aprovada per unanimitat.

Article 40. Hi ha l'esmena 22, del Grup d'Iniciativa. Està defensada? Vol pronunciar-se sobre aquesta esmena, la senyora Sanabra?

La Sra. SANABRA: Sí, sobre aquesta esmena, a part de presentar una transaccional, el que també voldríem fer és agrair al ponent del Grup d'Iniciativa que la seva esmena anava en un altre sentit, que no té res a veure amb la transaccional, però parlant en la Ponència vam trobar que hi havia unes mancances prou importants, i ell generosament es va brindar a acceptar-ho per aquesta transaccional. Diria, al punt 1, lletra a): «Prestar el servei de lectura pública d'abast supramunicipal previst a l'article 32 i prestar-lo també subsidiàriament en els municipis de menys de 5.000 habitants.» En la..., havíem detectat que els municipis de menys de 5.000 habitants que volien, tenien o desitjaven tenir la seva pròpia biblioteca potser la llei no hi havia pensat prou i gràcies a aquesta esmena transaccional ho hem pogut solucionar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. *(Pausa.)* El Grup d'Iniciativa retira la seva esmena per aquesta transaccional. Moltes gràcies.

Doncs, es vota aquesta esmena transaccional. *(El Sr. Dalmau i Ribalta demana per parlar.)* Sí, el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, per cobrir un altre oblit, que ens el deixàrem, és que, amb concordança amb l'article que hem aprovat abans, el 39, també aquest article 40, prenent suport a la mateixa transacció, contempla un canvi en l'apartat 40.2.a) i, per tant, s'haurien de votar també les dues coses conjuntes, les dues transaccions: la que ve de la concordança amb l'article 39 i aquesta que afecta l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: En parlar de 40.2.a) es refereix a l'article 40.2.a)? *(Pausa i remor de veus.)* Sí, en realitat..., d'acord, d'acord.

Es vota, doncs, aquesta esmena transaccional, que és a l'article 40, esmena 22 del Grup d'Iniciativa, i també la transaccional, la del Grup Socialista, a l'article 40.2.a). Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs es voten aquestes esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

Ara es vota l'article 40, segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 40 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 41. Hi ha l'esmena 23 del Grup Socialista defensada. Hi ha alguna cosa a dir per part del Grup de

la majoria? (*Pausa.*) Hi ha també transaccional. La vol defensar la senyora..., aquesta transaccional?

La Sra. SANABRA: Si de cas llegir, senyor president. És afegir al final de la lletra c): «i mantenir-ne la classificació».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

L'esmena transaccional a l'article 41 i a l'esmena 23 del Grup Socialista ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota l'article 41, segons el Dictamen, i, a més, es voten els articles 42 i 43, que no tenen esmenes en aquests moments. D'acord? (*Remor de veus i pausa.*) Sí, no, hi havia una esmena del Grup Popular que ha estat retirada; per consegüent, no hi ha esmena. És això el que deia la presidència. Molt bé.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Perdó, senyor president, però en el cas de la 43 hem de votar la transacció, que ha donat peu a la retirada de l'esmena del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es llegeix aquesta esmena transaccional. (*Remor de veus.*) Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

L'esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara es voten els articles 41, 42 i 43, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 44. L'esmena 25, del Grup Socialista, ha estat defensada i per consegüent procedeix que es pronuncii torn en contra. La senyora Sanabra té la paraula.

La Sra. SANABRA: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena fa referència a les biblioteques dels centres d'ensenyament no universitari i tot i reconeixent que en la redacció que hi havia en el Projecte de llei el tractament que tenien les biblioteques dels centres d'ensenyament no universitari era molt minso, en el debat de la Ponència, i gràcies a les esmenes dels diferents grups i d'una manera especial del Grup d'Esquerra Republicana, hem fet un redactat del qual ens sentim tots molt satisfets i que ens sembla que dona complerta resposta al que són les biblioteques dels centres d'ensenyament no universitari. En aquest sentit, l'esmena 25, del Grup Socialista, ens sembla que no hi encaixa i per això la votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Es vota aquesta esmena del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 52 en contra i 12 abstencions.

A continuació es vota l'article 44, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 44 ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 45, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 46: hi ha o hi havia esmenes del Grup d'Iniciativa i del Grup Socialista, que han estat defensades, i procedeix ara el torn en contra. Té la paraula la senyora Sanabra.

La Sra. SANABRA: Senyor president, aquest article 46, l'últim article, tracta del Consell de Biblioteques i, de les cinc esmenes presentades, jo faré el torn en contra de quatre perquè la darrera, la 253, és acceptada per part nostra, que és la que fixa el termini, la periodicitat en què es reunirà el Consell de Biblioteques, que serà un parell de vegades l'any.

En canvi, les altres quatre esmenes que queden són: dues, una del Grup d'Iniciativa i una del Grup Socialista, idèntiques en el sentit de suprimir allò que diu que la seva composició es faria per reglament; i dues, també una del Grup d'Iniciativa i l'altra del Grup Socialista, que fan una proposta de composició del Consell de Biblioteques, que, per cert, la proposta del Grup d'Iniciativa és idèntica a la composició del Consell de Biblioteques que hi ha actualment. La discrepància en aquestes quatre esmenes rau en el fet que nosaltres pensem que la regulació del Consell de Biblioteques no s'ha de fer per llei, perquè si fos així la composició quedaria fixada d'una manera rígida i, llavors, per introduir-hi exactament qualsevol modificació caldria una modificació de la Llei. Ens sembla que el sistema que ja es va emprar en la Llei de biblioteques de l'any 81, que creava el Consell de Biblioteques però després el desplegava pel Decret 178 de 1988, és la fórmula idònia. O sigui que ens mantenim en la Llei, en què la composició del Consell de Biblioteques sigui establerta reglamentàriament i tot i així també es garanteix que no hi hagi un buit, perquè queda també en el Projecte de llei regulat que mentrestant en la disposició transitòria segona, mentre no hi hagi una nova composició del Consell de Biblioteques, queda vigent el que hi ha ara en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes. En primer lloc, les del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmeten també a votació les esmenes 27, 29 i 30 del Grup Socialista. Conjuntament? (*Pausa.*) La 30, no. Doncs, 27 i 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

Ara es vota l'article 46. No, primer votariem l'addició d'un nou apartat, que correspon a l'esmena 30, del Grup Socialista. Vol fer-hi torn en contra? (*Pausa.*) Queda accepta-

da, aquesta? Ara, doncs, la sotmetrem a votació. Esmena 30, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

I a continuació es vota l'article 46, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem, acabat l'articulat, a les disposicions addicionals, transitòries i derogatòria. Només existeix una transaccional tècnica a la transitòria primera, que coneixen els grups; per consegüent, procedirem...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, si us plau...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Dalmau...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Li demanaria votació separada de la disposició addicional primera, de la disposició transitòria primera i de la disposició transitòria tercera.

El Sr. PRESIDENT: Les transitòries primera i tercera?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Sí, l'addicional primera i les transitòries primera i tercera.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (Pausa.) Les podem votar conjuntament, aquestes esmenes? (Pausa.) Sí?

El Sr. CURTO I CASADÓ: La disposició addicional primera separada i la disposició transitòria tercera també separada; votacions diferents.

El Sr. PRESIDENT: Amb votacions diferents. Molt bé.

Doncs, votem primer la disposició addicional primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional primera ha quedat aprovada per 63 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Es voten la resta de disposicions addicionals.

Vots a favor?

La resta de disposicions addicionals han quedat aprovades per unanimitat.

Passem a les disposicions transitòries. En primer lloc, votariem la transaccional tècnica.

Vots a favor?

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Perdó, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: En aquesta disposició transitòria primera hi ha una transacció que nosaltres hem signat perquè hi ha una addició de text que nosaltres compartim, però, en canvi, no estem d'acord amb una altra part; de manera que demanaria que es votessin separatament fins a la paraula «corresponents», que es dividís l'article en dues..., que es fraccionés la votació.

El Sr. PRESIDENT: «Corresponents» i el «sens perjudici», això...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: La resta.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es vota la primera part d'aquesta transaccional fins a «corresponents», a la sisena línia, eh?

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta part de l'esmena, que suposa un nou redactat de la disposició transitòria primera, ha quedat aprovada per 68 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Es vota la resta d'aquesta esmena transaccional.

Vots a favor?

La resta ha quedat aprovada per unanimitat.

Votem la disposició transitòria tercera, de la qual s'ha demanat votació separada pel Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transitòria ha quedat aprovada per 63 vots a favor, 21 en contra i 5 abstencions.

Ara es voten la resta de disposicions transitòries.

Vots a favor?

La resta de les transitòries han quedat aprovades per unanimitat.

Es vota la disposició derogatòria, que no té cap esmena.

Vots a favor?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per unanimitat.

A l'exposició de motius hi han quatre esmenes del Grup Socialista. Vol fer torn en contra la senyora Sanabra?

La Sra. SANABRA: Torn en contra, senyor president; és explicitar que en aquestes quatre hi ha una esmena transaccional, que, per no cansar-los, els diria que simplement és l'últim paràgraf de l'exposició de motius, que queda redactat de la següent manera: «Amb voluntat ordenadora, aquesta Llei distribueix les responsabilitats de gestió entre les administracions, atribueix a la Generalitat les responsabilitats que es refereixen a les infraestructures qualificades de nacionals i atribueix als municipis i a les comarques les responsabilitats que es refereixen a la lectura pública. Finalment, la Llei preveu els serveis corresponents de suport que han de garantir l'assistència i la cooperació a les biblioteques del Sistema de Lectura Pública, per tal que puguin complir adequadament la seva funció.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Els grups es consideren informats suficientment del contingut d'aquesta esmena transaccional a l'exposició de motius? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I ara votariem l'exposició de motius segons el Dictamen, més el títol i títols de la llei, conjuntament.

Vots a favor?

Han quedat aprovats per unanimitat.

Ara, els grups poden participar per fer explicació de vot. La senyora Flora Sanabra té la paraula, en representació del Grup de Convergència i Unió.

La Sra. SANABRA: Bé, tal com molt bé ha dit el senyor president, pujo a la tribuna en nom del Grup de Convergència i Unió per explicar per què hem votat unes vegades que sí i unes vegades que no en les votacions que acabem de fer. Prèviament, però, voldria dir que, si bé sóc jo qui els parlo, a tots els treballs de la Ponència, les reunions, les gestions, tot allò que ha comportat aquest Projecte de Llei, ho hem fet d'una manera conjunta i compartida amb el diputat Jordi Vila i Foruny; o sigui que jo els parlo ara en nom de tots dos.

En un primer apartat de la meua exposició voldria dir..., sobre el perquè hem votat que sí a tot un seguit –la immensa majoria– de treballs del Projecte de Llei. Amb un sentit de satisfacció, perquè una llei amb quaranta-sis articles i amb deu disposicions que hagi arribat a la sessió del Ple simplement amb sis articles amb esmenes no ens fa altra cosa que donar un sentiment de satisfacció; i, a més a més, si tenim en compte, fent història, que aquest mateix Projecte de Llei, en tot el curs del tràmit parlamentari, va rebre prop de tres-centes esmenes, la majoria a l'articulat, però que n'hi havia tres, tres esmenes a la totalitat, amb text alternatiu algunes vegades o amb la proposta de tornar al Govern.

Això vol dir que en aquest procés de treball s'ha fet tot una tasca de desbrossament del camí, un acostament, un diàleg, unes converses, un trobar fórmules; en alguns casos –la majoria–, fórmules d'apropament i de consens, transaccions; en altres casos, la millor bondat del redactat de la Ponència ha convençut als altres ponents i han retirat les seves esmenes, i quan ha sigut l'argumentació contrària ha sigut també en el cas que nosaltres hem retirat o hem acceptat esmenes dels altres grups. Aquest és un paquet important, que potser la manera més clara i més entenedora de fer-ho veure és que, de les esmenes, n'hi ha, si no m'erra la memòria, cent quaranta-cinc de transaccionades, setanta-sis de retirades i cinquanta d'acceptades. Aquest és el volum dels vots positius, dels vots que ens fan dir amb satisfacció el perquè avui nosaltres estem contents d'haver aprovat aquesta Llei.

Després hi ha el vot negatiu: en una quinzena de vegades hem votat en contra d'esmenes que ens proposaven els altres grups i ho hem fet, bàsicament, per dues raons. Una raó, global, que serveix per a totes les esmenes i per a tots els grups, és el fet –que no se li escapa a ningú– que aquest és un Projecte de Llei que emana, que prové d'un Govern de Convergència i Unió i que ha sigut defensat, elaborat i debatut per un Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Evidentment, aquestes diferències, aquests vots negatius, allò que fan és marcar l'empremta, la característica, la diferenciació del nostre estil.

I, individualment, punt per punt, a cada esmena hem tingut alguna discrepància més puntual. Per exemple, no voldria..., em sembla que puc estalviar-me i estalviar-los de parlar-los un per un dels vots negatius, però posaré l'exemple primer. La primera esmena es referia a l'article 23. Bé, en un costat ens trobàvem amb una proposta de suprimir les biblioteques escolars del Sistema de Lectura Pública; en

l'altre, d'integrar-les. Bé, la nostra proposta va ser la de quedar-nos amb unes excepcionalitats en aquest punt, que, si tenien unes condicions, si tenien unes característiques, si hi havia una necessitat que ho demanava, de posar-les-hi.

A part dels vots positius i dels vots negatius, un altre element que ens fa trobar-nos, a tot el Grup de Convergència i Unió i, suposo, que als altres grups de la cambra, força satisfets a l'hora d'haver acabat les votacions és el sentiment que ens trobem davant d'una excel·lent llei. És una llei que ve a donar resposta a tot l'ordenament bibliotecari del nostre país, que l'enquadra des d'un costat amb la Biblioteca de Catalunya, la Biblioteca Nacional del país, el gran marc que ha d'aixoplugar, articular, vetllar per tot el patrimoni bibliogràfic de Catalunya, i que aquesta Biblioteca de Catalunya, aquest marc, aquest punt de referència es troba acompanyat per una xarxa –la xarxa del Sistema de Lectura Pública– que fa que els serveis a què tenen dret tots els ciutadans del nostre país d'accés a la lectura pública els arribin, arribin no solament a les persones normals, sinó que, fins i tot, la Llei preveu un servei de lectura pública a les persones mancades de llibertat, a les presons, o preveu les persones amb deficiències, com poden ser les persones cegues.

Tota aquesta xarxa del Sistema de Lectura Pública ve marcada, ve dirigida, ve ordenada pel Mapa de la lectura pública, una eina fonamental que crea la Llei, que és la radiografia del nostre país; el que ha de dir, en aquests moments: Què hi ha? Quines biblioteques hi ha? Quin personal, quins volums? Com està el sistema bibliotecari de Catalunya? I, per l'altra banda: Com ha de ser? Quins són els mínims òptims? Com ha de ser? Quantes biblioteques hi ha d'haver a cada lloc, segons uns barems del nombre de població, segons la distribució geogràfica, segons les característiques de la zona? Perquè en uns casos, si és més aïllada, hi ha d'haver uns altres tipus d'ítems... En fi, tot un desplegament que fa que ens en sentim satisfets.

A part d'això, la Llei també contempla, d'una manera, jo diria, generosa, totes les possibilitats de finançament que han d'acompanyar aquest desplegament de la Llei. Perquè a ningú se li escapa que passar de la situació actual del sistema bibliotecari com està ara a com hauria d'estar mínimament és un cost gros. Doncs, bé, la Llei, no solament amb l'article 42, sinó amb les disposicions addicionals del final, contempla que hi haurà un pla específic d'obres i serveis que durant els propers vuit anys farà unes subvencions extraordinàries per, d'acord amb els ajuntaments, adequar les biblioteques, posar-hi el nombre d'ítems que fan falta, posar-hi el nombre de personal que els correspon.

A part de tots aquests elements importants, satisfactoris, de la biblioteca, també voldríem dir que hi ha un altre i últim apartat a la Llei que ens sembla interessant: que és una llei respectuosa amb la situació precedent. Durant els quaranta anys de fosc del nostre país hi ha hagut un sistema bibliotecari vital per mantenir-se –la Diputació, entitats financeres–, que han fet un treball de suplència molt important. La llei els ho reconeix, els ho respecta i els té unes

atencions, en l'apartat de serveis de suport, que fa que en- tronqui d'una manera directa entre la situació d'ara, l'an- terior i la futura que tots esperem.

Bé, i arribat el final de l'explicació de vot, acostuma a ser normal d'entrar en un capítol d'agraïments. Però això no ho faré pas. Ho estàvem parlant aquest matí amb el com- pany Jordi Vila, i a mi em sembla que l'únic que podem deixar testimoni –que és obligació de deixar testimoni– en aquesta explicació de vot és que tothom ha donat completa resposta a l'exercici de les seves responsabilitats. Des de tots els membres –tots els membres– de la Ponència, ningú ha regatejat esforços, estones, dedicació, treball, visites a bi- blioteques, el temps que fes falta per trobar-nos en reunions, per fer això que li deia a vostè: de cada article i de les esme- nes corresponents, una lectura, una relectura, trobar els pros, trobar els contres, perquè aquest acostament que ens fa anar de les dues-centes vuitanta-set esmenes a les setze que hem discutit avui, tot aquest treball, tots els ponents, com un sol... –no dic «com un sol home»–, com una sola persona, hi hem estat treballant. Acompanyats, evidentment, pel lletrat i pels serveis de la cambra.

I també fora del Parlament hem trobat en tot moment la responsabilitat adient per estar al nostre costat. D'una mane- ra molt directa a l'estament executiu i que ha d'aplicar aquesta Llei, el Departament de Cultura: el conseller, el se- cretari general i, d'una manera més precisa i concreta, la Di- recció General del Patrimoni, el director general, la subdirectora, la responsable de biblioteques, l'assessor jurí- dic..., han estat en tot moment, no només per als ponents del Grup de Convergència i Unió, sinó per a tots els ponents dels altres grups, al nostre costat per aclarir-nos dubtes, per assessorar-nos, per fer allò que havíem de fer, que és una llei que sigui operativa i que doni resposta a les inquietuds del país en el camp bibliotecari. I em consta també que al- tres estaments –la Diputació de Barcelona– han tingut també en tot moment aquesta mateixa disposició de collabo- ració i de suport.

I voldria dir també que un altre col·lectiu que ha exercit d'una manera constant la seva responsabilitat a fer sentir aquella professió que viuen, que estimen i que senten és el col·lectiu de les bibliotecàries i bibliotecaris. Tant la xarxa de la Generalitat com la de la Diputació, com les entitats fi- nanceres, com el director i la gerent de la Biblioteca de Ca- talunya, com els representants dels sindicats, tots han estat al nostre costat per fer-nos arribar les seves inquietuds, les seves preocupacions, allò que ells, com a persones que tenen a flor de pell i a flor de mà en el seu treball..., ens han ajudat molt, ens han ajudat molt en el nostre treball, i jo els voldria dir que precisament una, l'última reclamació, consi- deració, suggeriment, inquietud que ens van fer arribar a la reunió que vam tenir en una comissió, una comissió mixta –plataforma de les seves inquietuds– que han fet per posar- nos en contacte amb tots els ponents i que va ser que, tot i que nosaltres pensàvem que la Llei, tal com estava redacta- da, garantia prou el manteniment dels drets, doncs, ens van demanar la inclusió de la paraula «dependència orgànica»...

jo els voldria dir que, aquesta inquietud, tots els grups parla- mentaris l'han signat i l'hem aconseguida.

Però més que donar-los les gràcies, allò que voldria dir és que han exercit la seva professió amb responsabilitat. I, bé...

El Sr. PRESIDENT: S'ha adonat que té el llum vermell, senyora Sanabra? (*Remor de veus.*)

La Sra. SANABRA: Me n'he adonat, senyor president, però, si m'ho permet, voldria fer un punt i a part final.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

La Sra. SANABRA: Voldria explicar-los que el passat mes de maig, pocs dies després d'haver entrat aquesta Llei al Parlament, em va venir a veure un diputat. Estava con- tent, cofoi, perquè havia entrat aquest Projecte de Llei, i em comentava que ell era un diputat que ja havia treballat en aquest Projecte en la Llei del 81, i que tenia molta illusió de tornar-ho a fer ara. Em va comentar debats, anècdotes, en- trebancs, discussions que havien tingut en la Ponència de l'any 81, que per a mi van ser, les seves paraules, enriquido- res i alliçonadores. Bé, vam quedar que, com que llavors s'entrava en el tràmit de presentació d'esmenes, que quan s'arribés al nomenament de la Ponència ens tornaríem a tro- bar, posaríem fil a l'agulla i reprendríem la tasca. Malaura- dament, el mes d'octubre, quan es va nomenar la Ponència, aquest diputat no hi era: el senyor Felip Lorda i Alaiz ens va deixar l'estiu passat. A mi em sembla que és ara just, doncs, dedicar un record a la seva memòria.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Sanabra. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a explicació de vot, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carod-Rovira, al qual no m'atreveixo a demanar-li que se cenyeixi al temps, perquè hi ha d'haver igualtat. (*Remor de veus.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: S'atreveix o no s'atreveix?

El Sr. PRESIDENT: No m'atreveixo, no m'atreveixo; haig de tractar igualment tots els grups.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor presi- dent. Senyores i senyors diputats, hi ha qui assegura que l'autenticitat de la paternitat és essencialment una qüestió de fe. L'afirmació adquireix solidesa científica en constatar que hem d'atorgar la mateixa paternitat de departament a la Llei que acabem d'aprovar i la de cultura popular i tradicio- nal, infantada en el darrer Ple, amb l'oposició de l'oposició. I no val ni la redundància, perquè en democràcia el que compten són els vots. No ens podem estar, doncs, de fer re- ferència a dues actituds tan diferents, adoptades pel mateix pare en relació amb dos fills igualment legals.

Aquesta no és, diguem-ho ja d'entrada, exactament la Llei del sistema bibliotecari tal i com l'hauríem feta nosal- tres, però tinc la sensació que no és exactament la Llei tal i com l'hauria feta qualsevol altre grup, perquè en el treball de Ponència aquesta ha tingut la virtut de convertir-se, no pas en la Llei només d'uns quants, sinó essencialment en la Llei de tots, en la mar plana, d'onades neutrals, on hem estat capaços de calafatar un vaixell per navegar-hi sense tràn- gols. La Llei entrada molts mesos enrere és ben diferent de

la Llei que avui ha arribat a la majoria d'edat. L'hem esmenada tots els grups, inclòs el que dona suport al Govern, com a resultat d'un treball seriós de tots plegats. Hem tingut entrevistes amb els responsables de l'Administració, reunions de treball amb els tècnics del Departament de Cultura, sessions d'explicació de la realitat bibliotecària de Catalunya, trobades amb el Col·legi de Bibliotecaris Documentalistes, i hores i hores de conversa amb els professionals i les professionals afectats per la Llei, tant col·lectivament com de manera individual.

Aquesta ha estat una Ponència no només activa, sinó, a més a més, mòbil. Ens hem desplaçat per la geografia del país, visitant biblioteques i, quan ha calgut —perquè ja se sap que, quan convé, seguim cadenes—, ens hem quedat aturats a l'autopista amb el cotxe del Parlament espatllat. No hi fa res, perquè el resultat final de la Llei s'ho mereix. Per expressar-ho en termes de ciències naturals, podríem dir que la il·lustre fauna parlamentària, pertanyent a espècies diverses de l'oposició, ha trobat, degudament acompanyada, la flora governamental adequada per aconseguir un microclima de consens, més enllà de la literalitat freda de les esmenes i el rigor jurídic del lletrat corresponent.

El nostre treball, l'aportació específica d'Esquerra Republicana ha estat en alguns punts destacada, i ens en sentim especialment orgullosos. Precisament, l'article primer de la Llei ja recull el dret dels ciutadans de Catalunya a la lectura i a la informació públiques arreu del territori. Aquesta esmena nostra legalitza el dret dels catalans i les catalanes a la lectura pública, com un dret individual, però sense disminuir-ne la intensitat per motius territorials.

La Biblioteca de Catalunya en tant que biblioteca nacional adquireix l'alta condició de tota biblioteca nacional, que és ser el principal punt de referència bibliogràfic de la nació i la cultura que li són pròpies. Amb paraules de la nostra esmena —ara ja Llei—, «primer centre bibliogràfic» de la cultura catalana, d'un abast coincident, lògicament, amb el de l'àmbit lingüístic del català.

La referència als serveis diferenciats per a adults i per a infants en el concepte de biblioteca pública era també una esmena nostra, assumida per tothom, com altres aportacions coincidents amb altres grups, com és el cas del lliure accés i el servei de préstec en el mateix concepte de biblioteca pública. La mateixa coincidència pluripartidista s'ha establert pel que fa a la presència de l'estament universitari en el Consell Rector de la Biblioteca de Catalunya, o en la conveniència de bibliotecaris o bibliotecàries titulats al capdavant de biblioteques, exercint-ne la direcció. I encara, per acabar, la nostra esmena sobre les biblioteques escolars, tan vivament reclamades pel moviment pedagògic del país i pels altres grups parlamentaris, ha servit d'espina dorsal de l'actual article 44 de la Llei. Finalment, doncs, a Catalunya, en els centres d'ensenyament no universitari s'ha d'establir una biblioteca escolar. I tots n'hem d'estar d'enhorabona.

Hereus d'una rica tradició institucional, tant nacional com local, en el terreny bibliotecari, entre tots —malgrat les

abstencions i, en alguna ocasió, no pas per part del nostre Grup, el vot en contra—, hem millorat el Projecte inicial del Govern. I quan dic «tots» vull dir Govern inclòs, perquè és just de reconèixer-ho. Tant de bo, a més, que hàgim contribuït a fer desaparèixer aquella sensació de desamparança a què es creien abocades tantes i tants professionals, un cop aprovada la Llei, i també la temença de la sobtada i redescoberta vocació bibliotecària d'algun tècnic municipal, o bé d'alguna autoritat local, que pogués malaguanyar una tasca professional ben feta.

Com a grup de l'oposició, hem ajudat a fer possible una llei que pot ser una bona eina per a la qualitat de la lectura pública al nostre país; hem fet, doncs, el que ens pertocava. Ara és responsabilitat del Govern de fer servir bé la bona eina i de no prendre mal esmolant-la, ni de fer prendre mal a ningú aplicant-la.

Tenim la certesa que la Llei és essencialment bona i que pot ser útil; el temps ens dirà si el Govern és també una cosa i l'altra. S'hi admeten apostes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, les formes d'accés al coneixement i a la cultura que representen mitjans com la ràdio, el cinema, la televisió, el vídeo, la informàtica, etcètera, són una revolució en les formes de transmissió cultural que, malgrat ser importantíssimes, no poden substituir el que va representar fa cinc-cents anys l'aparició de la impremta de Gutenberg per a la difusió de la cultura.

Malgrat els canvis socials, tecnològics i culturals produïts en les darreres dècades, el pes amb què participen els llibres, la lectura, en definitiva, com a mitjà per a accedir a la cultura, no pot ni poc ni gaire ser substituït pels altres mitjans esmentats.

Garantir que els ciutadans de Catalunya puguin accedir al nostre patrimoni bibliogràfic ha estat l'esperit que ha informat les principals línies definitòries dels treballs portats a terme per la Ponència que ha elaborat el Dictamen avui a debat, per tal d'assegurar, en primer lloc, l'accés a les nostres biblioteques; en segon lloc, establir una regulació racional pel que fa als nostres fons bibliogràfics i, finalment, per assolir un bon nivell de preservació d'aquest patrimoni. Tot això, ampliant l'àmbit d'aplicació de la Llei, en passar d'un concepte de biblioteca absolutament limitat a la seva consideració com un servei cultural que organitza i manté el dipòsit, la classificació, la conservació, la consulta o lectura de llibres o d'altre material gràfic, a un concepte més ampli, que es correspon amb la realitat dels nostres dies, i que abasta qualsevol conjunt organitzat de llibres, publicacions, gravats, mapes, enregistraments sonors, documentació gràfica o material bibliogràfic que sigui reproduït en qualsevol su-

port, amb la finalitat de conservar-los, facilitar-ne l'ús per a la informació, la investigació, l'educació o el lleure.

Considerem que també es troben en el Projecte de llei avui a debat que hem aprovat, entre les finalitats a assolir, l'acreciment i la transmissió a les futures generacions d'aquest patrimoni, ja que la Llei s'orienta a la seva preservació davant de tota acció o omissió que els posi en perill o que pertorbi el compliment de la seva funció cultural i social.

La història de les biblioteques catalanes al llarg dels segles ha estat la història d'una tasca portada a terme per destacades voluntats individuals i institucions, i que van donar vida a col·leccions bibliogràfiques molt importants. La biblioteca pública episcopal de Barcelona, la més antiga de la capital de Catalunya; la biblioteca de l'Institut Municipal d'Història; la biblioteca pública i universitària de Barcelona, receptora dels fons de la desamortització; la biblioteca del monestir de Montserrat; la biblioteca de l'Ateneu Barcelonès són exemples notables de l'empenta cultural del nostre poble.

A principis d'aquest segle, la generació que Vicens Vives anomenà «de l'any 1901» amb el liderat tècnic del doctor Rubió, va fer els primers avenços significatius en la construcció d'un sistema bibliotecari català. La Biblioteca de Catalunya va ser pensada i organitzada com una biblioteca per a investigadors i era la biblioteca de l'Institut d'Estudis Catalans. Aquest caràcter de biblioteca minoritària i la filosofia cultural de la generació noucentista, amb un fort component, jo diria, elitista, no varen permetre la conversió d'aquest centre bibliogràfic en una biblioteca central catalana.

La Llei de biblioteques de 1981, malgrat les seves limitacions, va ser el primer intent seriós d'ordenació legislativa del sistema bibliotecari català. Aquesta Llei, en el seu article setè, definia la Biblioteca de Catalunya com a Biblioteca Nacional, amb tot un seguit de funcions i normes de funcionament, però llegit amb la perspectiva d'una dècada llarga de desenvolupament, aquest primer intent d'ordenació del sistema bibliotecari de Catalunya presentava importants limitacions.

Calia, en aquesta situació, dotar-nos d'un marc legislatiu eficaç, que és el que tots els grups parlamentaris hem pretès amb la tramitació d'aquest Projecte de llei, al qual el Grup Popular ha presentat trenta-tres esmenes, que han estat en gran part incorporades mitjançant l'acceptació directa o la transacció. Per posar un exemple, el Grup Parlamentari Popular considerarà que aquesta Llei havia de ser, a més a més, el fonament d'una política de preservació dels fons bibliogràfics catalans, ja que una tasca important a portar a terme ho és la defensa i rehabilitació del nostre patrimoni bibliogràfic, sotmès als perills del deteriorament natural i al provocat per l'ús. A França, el Ministeri de Cultura —ja el 1979, pel que fa a la Bibliothèque Nationale, i entre 1982 i 83, pel que fa als recursos bibliotecaris a nivell estatal— va desenvolupar un conjunt de mesures dirigides a aquesta finalitat.

La Biblioteca Nacional de Catalunya ha d'assegurar que tothom que vulgui pugui accedir al seu fons i ho aconse-

gueixi, i això fa que existeixi un conflicte entre el dret dels usuaris actuals i el també legítim dret dels usuaris futurs. Amb l'assignació d'un exemplar del dipòsit legal al préstec personal i interbibliotecari era impossible, atès que no es garantia la preservació per a futures generacions de la riquesa bibliogràfica de Catalunya. L'efecte final era la desaparició dels serveis de préstec de la Biblioteca de Catalunya, sense ofertes alternatives. Per atendre aquestes demandes socials i garantir la preservació del nostre patrimoni, el Grup Parlamentari Popular va presentar una esmena que s'ha incorporat al text del Projecte que fixa en dos el nombre de llibres procedents del dipòsit legal a favor dels fons de la Biblioteca Nacional.

Creiem que aquest Projecte de llei, que ha estat en la seva tramitació —jo diria— un oasi de consens dins d'aquesta cambra, configura el marc jurídic que permetrà, amb el posterior desenvolupament reglamentari i la seva aplicació pressupostària, resoldre els problemes que hem plantejat i que varen manifestar-se des de 1981.

Tots i cadascun dels membres de la Ponència parlamentària que ha treballat en aquest Projecte de llei —la senyora Flora Sanabra, el senyor Jordi Vila, el senyor Antoni Dalmau, el senyor Roc Fuentes, el senyor Josep Lluís Carod-Rovira—, malgrat la diversitat d'interessos legítims en conflicte, especialment pel que fa a les transferències de les diputacions provincials o a la definició del rol de les corporacions municipals, han mantingut en tot moment un alt nivell de consens i de rigor en la recerca de les solucions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui jo crec que tots els ponents que hem intervingut i que intervenim ara en aquest tràmit, en aquesta Llei, potser som una mica reiteratius, però jo crec que és bo i ho hem de ser perquè, certament, en el tràmit d'aquesta Llei en el Parlament de Catalunya hi ha hagut per part de tots els ponents una actitud —jo no tornaré a reiterar els noms, perquè ja s'ha dit— que, efectivament, ha portat que avui en aquest Ple nosaltres, per exemple, de la nostra esmena de devolució de la Llei i de les nostres cinquanta-sis esmenes parcials hagin quedat finalment vives quatre esmenes.

Això ha passat arreu, ha passat amb el conjunt de grups i ha passat amb el mateix projecte, i ha passat també, per tant, amb el Projecte que va enviar el Govern. És a dir, hi ha hagut per part de tots plegats un desig d'anar a buscar la millor llei possible —naturalment cadascú des de la seva visió, des de la seva perspectiva— i això és bo de destacar-ho, i això és bo, naturalment, que sigui la manera habitual i normal de treballar sempre en aquest Parlament.

Jo coincideixo amb la senyora Sanabra quan deia: «Això no té ni ha de tenir cap mèrit especial.» És cert, en absolut, aquesta és la nostra obligació i aquesta obligació l'hem de complir sempre, en totes les lleis, en tots els tràmits.

Dit això, jo volia dir que nosaltres, que hem votat avui majoritàriament de manera favorable, amb el nostre vot favorable al conjunt d'articles de la Llei —només no ho hem fet en aquells aspectes que pensàvem que encara es podien millorar des de la nostra perspectiva, però en qualsevol cas el nostre vot ha estat favorable—, ho hem fet perquè pensem que aquells aspectes essencials que més ens preocupaven a nosaltres a l'hora de rebre aquest Projecte de Llei han estat substancialment recollits en aquesta Llei.

Val a dir que qualsevol llei té, naturalment, un objectiu, que és anar a complir el que diu la seva exposició de motius. En el nostre cas, la Llei pretén fer efectiu el dret dels ciutadans a la lectura i la informació pública i, alhora, preservar, conservar, exposar, potenciar, fomentar el nostre patrimoni bibliogràfic mitjançant la Biblioteca de Catalunya, que té la condició de Biblioteca Nacional de Catalunya, tenint en compte, naturalment, aquelles exigències que haurà de marcar la Llei del patrimoni català.

La nostra Llei pretenia —com dic— complir aquests objectius, però qualsevol llei ha de ser realitzable i ha de partir de la realitat existent, perquè certament nosaltres anàvem a ordenar, hem anat a ordenar, hem ordenat el sistema bibliotecari de Catalunya partint d'una realitat, una realitat que hem de dir que la Llei de 1981 no va aconseguir potenciar d'una manera suficient, però a Catalunya avui ens trobàvem en una situació en què existien diferents xarxes de lectura, que la nova ordenació territorial del país, que els nous nivells competencials i la distribució d'aquestes competències entre la Generalitat, els consells comarcals i els municipis imposaven, obligaven a una nova ordenació, però —hi insisteixo— aquesta ordenació s'havia de fer partint d'aquesta realitat. Per tant, havíem d'anar a aconseguir aquests objectius de millorar el que teníem, però naturalment sense malmetre el que ja existeix avui, ans al contrari, potenciant-ho i fent possible que tot això es produís, millorant la qualitat del servei de lectura pública, que tot això s'aconseguís respectant els legítims drets de tots els que formen part del Sistema de Lectura Pública, i també aconseguint que la Llei marqués uns compromisos per part dels poders públics, i en primer lloc per part del Govern de la Generalitat, per fer-ho possible.

Nosaltres pensem que des del punt de vista tècnic la Llei ha millorat sensiblement. S'ha establert, per exemple, a partir d'esmenes nostres i d'altres grups, l'obligació que totes les biblioteques tinguin un bibliotecari/bibliotecària titulat, que a més a més ha de fer les funcions de director; s'ha aconseguit, per exemple, que les competències dels consells comarcals i dels ajuntaments quedin molt més clarament establertes; s'ha assenyalat també amb la Llei la participació dels ajuntaments a l'hora d'establir el Mapa de lectura pública; s'ha fixat amb més claredat —potser no tanta com nosaltres volíem, però òbviament tot no es pot aconseguir— el compromís de finançament, de planificació, de dotacions per a la millora, per a l'establiment de noves biblioteques per part del Govern de la Generalitat.

Per tant, s'han establert també —jo crec que d'una manera prou clara— els drets dels treballadors, de les bibliotecàries i

dels bibliotecaris, per tant les seves dependències funcionals, però la seva dependència també orgànica de les seves administracions d'origen, i per tant s'ha establert —jo crec—, clarament, el seu dret, d'una manera genèrica, però jo crec que a l'hora d'establir l'obligatorietat de les bibliotecàries o bibliotecaris en les biblioteques, s'ha establert també una nova via de reconeixement encara molt més clar i molt més concret del seu paper.

Jo crec que s'ha establert un sistema transitori que permet, naturalment, que la xarxa important de biblioteques de la Diputació, si això té —com ha de tenir— el desenvolupament reglamentari adient, pugui integrar-se en aquest Sistema de Lectura Pública, però mantenint i potenciant encara el servei que està donant en el dia d'avui.

Nosaltres, per tot això entenem que aquesta Llei, com totes les lleis, com tota obra humana, és sens dubte perfectible, segurament, malgrat tots els nostres esforços, en la Llei possiblement subsisteixen alguns defectes importants. Malgrat tot, nosaltres considerem que és i pot ser una bona eina per complir aquests dos objectius: per una part, el de l'exercici del dret dels ciutadans a la lectura pública i, per altra part, la preservació del nostre patrimoni bibliogràfic. Aquests dos drets fonamentals es poden complir, es poden desenvolupar amb aquest instrument.

Caldrà, això sí, voluntat política per portar-la a terme. Aquesta Llei —com totes les lleis— necessita per desenvolupar-se, en primer lloc, un desenvolupament reglamentari, però per una altra part també la voluntat expressada en la programació, expressada en el Mapa de lectura pública, però expressada també en les dotacions adients per fer possible aquest Mapa de lectura pública.

Per tot això, nosaltres pensem que aquesta Llei és i pot ser un bon instrument per al sistema bibliotecari de Catalunya, però que cal, sens dubte, que ara, qui té la responsabilitat, totes les administracions públiques —però sens dubte, d'una manera principal, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya— posin els mitjans perquè aquesta sigui una eina important al servei de la cultura catalana.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Finalment, pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan el Govern va presentar aquest Projecte, el nostre Grup hi va reaccionar amb una oposició frontal, perquè ni acabàvem de veure la necessitat, ni ens agradava —ni poc ni gaire— el model que se'n proposava.

No n'acabàvem de veure la necessitat, perquè consideràvem que les mancances que es desprenien de la Llei de l'any 1981 no venien tant del text mateix, sinó més aviat de l'aplicació insuficient i errònia que n'havia fet el Govern i de la manca de desplegament que existia en molts aspectes. I no ens agradava el model proposat per una colla de raons que van justificar que no sols presentéssim moltes esmenes parcials, sinó també una esmena a la totalitat.

De les discrepàncies que teníem — importants — n'hi havia dues que afectaven els dos troncs de la Llei, la concepció de «Biblioteca Nacional» i la concepció del «Sistema de Lectura Pública». Després va venir el procés de negociació i de discussió que es produeix en la Ponència i en la Comissió i, tal com han dit els ponents que m'han precedit, van poder constatar a la pràctica una voluntat — tant per part dels representants del Govern com dels mateixos representants del Grup de la majoria —, una voluntat clara — ens sembla — de trobar vies d'aproximació que permetessin que tots ens poguéssim reconèixer molt més en el Projecte, en el text de la Llei que acabem d'aprovar.

Per tant, no insistiré en allò que ha estat la voluntat de consens, la voluntat d'entesa, la renúncia de tothom a les pròpies posicions i el grau forçosament sempre existent d'insatisfacció que es produeix quan el text que s'acaba d'aprovar no és mai el text de qualsevol dels grups, sinó una mica el text de tothom.

Tanmateix, aquest text se sustentava en un acord polític que hi havia darrere del que és la proposta escrita que acabem d'aprovar; era un acord polític entre les forces polítiques de Catalunya que significava, per una banda, la unificació de la lectura pública en un únic sistema — això era crucial per evitar l'actual superposició de xarxes en el territori de Catalunya —, però també la unificació de la lectura pública en l'àmbit regional amb la creació de centrals territorials gestionades per les corresponents administracions regionals, i — mentre aquestes no existissin — o bé directament pel Departament de Cultura o, en el cas de Barcelona, per la Diputació de Barcelona, que és qui ha administrat i continua administrant fins avui l'herència de la xarxa de biblioteques populars de la Mancomunitat de Catalunya. Lamentablement, no ha estat possible que en el text del Projecte, en la disposició transitòria tercera, hi hagués un reconeixement explícit de la funció que correspondrà fer als responsables dels serveis regionals de suport.

De tota manera, nosaltres hem escoltat atentament les paraules del conseller. Hem entès un oferiment sincer que, en la via reglamentària que ha de preveure això, es farà aquest reconeixement de la funció de la Diputació de Barcelona respecte als serveis regionals de suport. Com que això consta en l'acta del Ple d'avui, nosaltres li recollim la paraula i posem l'èmfasi que aquesta és una condició que permetrà mantenir el pacte polític que hem tingut fins avui i que, per tant, l'aplicació futura de llei es desenvoluparà en els termes que hem acordat políticament entre nosaltres. Aquesta és una condició bàsica, fonamental. Repeteixo que hem escoltat les paraules del conseller, ens han semblat clares en aquesta direcció i, per tant, estarem molt atents a veure el desplegament reglamentari que vagi en la línia que hem defensat sempre i que — ho repeteixo — eren la base política que donava suport a l'acord parlamentari del Projecte de llei.

Val a dir que això que tocàvem, el tema de les biblioteques, és una qüestió fonamental, importantíssima. Sempre hem pensat que, d'alguna manera, un dels termòmetres per poder mesurar més eficaçment el nivell de cultura i de civi-

litat d'un país és mirar l'extensió de xarxes de biblioteques repartides uniformement per tot el seu territori i un hàbit de lectura i d'utilització d'aquestes biblioteques, profundament arrelat entre els ciutadans.

Sabíem també que, en parlar d'aquesta llei, el Parlament s'encarava amb un tema que a Catalunya hi ha una sensibilitat especial, perquè ens retrotrau a un moment de la història al qual ja he alludit abans, el temps de la Mancomunitat, que va tenir un ambiciós projecte d'extensió de biblioteques, lamentablement frustrat per la desgraciada història d'aquest país, i que, a la pràctica, només va fer possible que la Mancomunitat arribés a crear només vuit biblioteques en tota la seva curta història. Després, va passar el que va passar, va venir l'assumpció per part de la Diputació de Barcelona, la Generalitat republicana i, després de la guerra, novament la Diputació, que va estendre efectivament aquesta xarxa fins a més d'un centenar de centres; i finalment, també, l'activitat de la Generalitat recuperada.

De manera que tenim una llei que ha estat aprovada amb un ampli consens, però nosaltres pensem que el més important, potser, fins i tot que el text escrit de la Llei, és el que passarà ara, a partir d'avui mateix. Nosaltres pensem que en l'aplicació del desplegament d'aquesta llei seran necessaris dos requisits imprescindibles: un és el consens i l'altre són els recursos. Caldrà un consens ampli, molt diàleg i negociació, un respecte escrupolós de la competència municipal en aquesta matèria, i també caldran recursos econòmics. Segons els càlculs del Govern, l'aplicació d'aquesta Llei, és a dir, fer arribar a totes les poblacions més grans de 5.000 habitants de Catalunya una biblioteca pública, això significa més de 30.000 milions de pessetes, en valors actuals. Si no hi ha aquests recursos, si no hi ha l'acord entre les institucions, però també el protagonisme principal que correspon a la Generalitat en aquesta matèria, la Llei seria paper moll i la Llei no hauria servit per res; hauríem ordenat un Sistema de Lectura Pública que no es podria traduir en la realitat.

I darrere de tot això, com sempre passa, darrere d'un projecte de llei hi ha la gent; la gent. Darrere d'una llei del sistema bibliotecari hi ha la voluntat de fer que s'estengui l'hàbit de la lectura i que es difongui el nostre patrimoni bibliogràfic. Per això, perquè tots els homes i dones, tots els nois i noies d'aquest país puguin conèixer i sentir degudament protegit el nostre patrimoni bibliogràfic i perquè puguin tenir la facultat, la possibilitat d'experimentar el simple goig de la lectura, en definitiva, per això hem fet aquesta Llei; no hauríem d'oblidar-ho.

I per això potser, per treure un pèl de transcendència i de pretensió, o de solemnitat, a la nostra voluntat sempre reiterada de transformar el món que ens envolta, m'agradaria acabar aquesta intervenció amb una cita que a mi m'agrada molt i que va en aquesta direcció. Isaac Bashevis Singer, que va ser premi Nobel precisament de literatura, quan va rebre el guardó, és a dir, en un moment molt important, particularment solemne, va dir, entre d'altres, aquestes paraules:

les: «Els infants no llegeixen per trobar la seva identitat, ni per alliberar-se de cap culpa, ni per calmar la seva set de rebel·lió, ni per purgar-se de cap alienació. La psicologia no els fa cap falta. Es riuen de la sociologia. Ells encara creuen en Déu, en la família, en els àngels, en els dimonis, en les bruixes, en els follets, en la lògica, en la claredat i, fins i tot, en la puntuació i altres matèries que els grans a vegades pensem caducades. Quan un llibre és avorrit, badallen sense manies —que és el que s'ha de fer. No demanen que els seus escriptors redimeixin la humanitat, sinó que deixen per als adults aquestes il·lusions infantils.»

Els ciutadans d'aquest país, senyores i senyors diputats, no demanen que redimim la humanitat. Demanen només que, ja sigui fent lleis del Parlament, ja sigui governant, els fem possible l'accés a la lectura. Espero fermament que avui els hi hàgim ajudat una mica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la interpellació, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya, que formularà el diputat senyor Josep Ignasi Llorens, del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. Jo voldria començar la meua intervenció fent una breu referència al debat sobre política general agrària que es va celebrar, a instàncies del Grup que tinc l'honor de representar en aquesta cambra, el mes de maig de l'any passat. Aquell va ser un debat esperançador en un principi, perquè demostrava una sensibilitat del Parlament davant d'unes queixes d'uns agricultors que estaven a les portes manifestant-se per les reivindicacions del sector; va ser un debat esperançador amb el diagnòstic previ, objectiu, que va ser comú per a totes les forces parlamentàries aquí representades, i va començar a ser decepcionant, després, amb les propostes de resolució.

Hi va haver —com no podia ser d'una altra manera— un gran acord de totes les forces de l'oposició, amb unes propostes de resolució que van ser transformades per la majoria governant aquí amb el subtil argument que, com que eren les mateixes, se substituïen per unes altres que, el que eren, eren unes propostes absolutament descompromeses. Ja es començava a demostrar que aquell debat havia servit per ben poca cosa, perquè poc després es va rellevar, es va cessar el conseller d'Agricultura, la qual cosa és una desconsideració, perquè, el conseller d'Agricultura, o se'l cessava abans de comprometre's amb aquestes propostes de resolució o se'l mantenia; el que no podia fer és comprometre's —encara que sigui solidari amb la resta del Govern— amb unes propostes que després no ha tingut l'ocasió de de-

fensar. I també perquè nosaltres vam dir, en aquell moment, que no era el relleu del conseller d'Agricultura el problema, com no ho és ara, com s'ha pogut comprovar, perquè les gestions dels consellers —com s'ha pogut també comprovar— són empitjorables moltes vegades.

Després ens va vindre un informe del conseller successor, tan ambigu com les propostes de resolució de la majoria, que eren ambigües, i a partir de llavors fins aquí han passat moltes coses. Han passat nou mesos i, encara que semblava impossible, la situació del sector agrari, com molt bé sap el senyor conseller, la situació del sector agrari català és pitjor ara que fa nou mesos. Els preus agraris han baixat un 10% respecte a l'any anterior; les rendes agràries han baixat un 7,8%, quan la mitjana comunitària només ha baixat un 1,7%; hi ha 200.000 persones menys ocupades al sector agrari, i el dèficit de la balança comercial agrària arriba a 300.000 milions de pessetes.

Nosaltres, senyor conseller, no venim aquí..., ja s'ha adonat que hem presentat la nostra interpellació per la via d'urgència, perquè tots els grups parlamentaris d'aquí la cambra som conscients que els agricultors catalans estan preparant l'assistència massiva a la Marxa Verda que està convocada per al proper divendres dia 5 a Madrid. I suposo que no se li ocultarà a vostè que els agricultors catalans no estan precisament satisfets amb la política del Govern central, socialista, que vostès recolzen sistemàticament i de la qual són corresponsables i solidaris, que no estan precisament satisfets amb la política del Govern de la Generalitat i de la seva Conselleria i que no estan precisament satisfets amb la política de la Comunitat Econòmica Europea.

Però jo vull fer un exercici i invito tota la cambra que, d'una vegada per totes, no es continuï enganyant el pagès i explicant-li..., i tramitant les responsabilitats a instàncies i a fòrums que no les tenen. Diguem d'una vegada que la comunitat econòmica europea ofereix possibilitats a tots els països de la comunitat, que uns aprofiten i uns altres no, per preparar alternatives a un sector agrari; a un sector agrari que està sotmès a una reconversió salvatge, que fa que molta gent marxi del sector agrari per la via de la supervivència, però que, des de la Comunitat Econòmica Europea, se li ofereixen unes alternatives; unes alternatives que exigeixen, per ser aprofitades, que cada país aportï la meitat dels fons necessaris per cofinançar projectes, per a jubilacions anticipades, per a projectes de reforestació, per a alternatives a aquesta gent que sobra del sector agrari. El que passa, diguem-ne, que hi ha dues Europes: una Europa que aprofita aquestes ajudes perquè els països posin a disposició dels seus agricultors la meitat dels fons necessaris per beneficiar-se d'aquests projectes i una altra Europa que no se'n beneficia perquè els països no hi posen la meitat.

Les administracions centrals, com és el nostre cas, i les administracions autonòmiques, senyor conseller, que vostè sap molt bé que ja hi tenen participació, poden tindre participació en aquests projectes que vénen des d'Europa.

I parlem de responsabilitats pròpies. Parlem, per exemple, del Reial decret 1887, de modernització de les explota-

cions agràries, en les quals vostès ja poden participar finançament. Era una vella reivindicació suportada pel nostre Grup i ara aquesta gestió ja depèn de la seva Conselleria. Em pot dir, senyor conseller, quants expedients estan tramitats i aprovats, alguns d'ells, de fa més de set mesos que han sortit de Lleida, per exemple, i estan no sabem on? Els agricultors, com sempre, no veuen un duro, han fet les inversions i, al camí que portem —al camí que portem—, els terminis dels pagaments del 1887 vindran més tard que els del 808, que ja vénen del 89, i el termini del qual vostès van recolzar quan ho va proposar el Govern socialista l'any 89 al Congrés dels Diputats. Però vostè sabrà que una de les novetats de la reforma de la política comunitària van ser els pagaments compensatoris per compensar la disminució de les rendes dels pagesos, degut a la reducció dels preus agraris.

Bé, això, també, ara ho han de tramitar vostès. Els pagesos no tenen cap informació sobre aquest assumpte. És una tramitació molt laboriosa; hi ha quatre o cinc impresos: el PAC 1, el PAC 2, el PAC 3... El termini de presentació de les sol·licituds d'aquestes ajudes, d'aquests pagaments compensatoris, acaba el 30 de març. Els pagesos n'havien d'haver tingut coneixement previ abans de la sembra, perquè ells havien d'haver fet els seus càlculs econòmics per acollir-se als cultius que estaven més compensats. A hores d'ara, no tenen cap coneixement de quina és la superfície a la qual han de retirar els cultius, de quines seran les superfícies base, de quins seran els rendiments regionalitzats. Em pot dir vostè, senyor conseller, què en fa, dels agents d'extensió agrària? Què en fa? Quantes reunions ha organitzat vostè amb els pagesos per informar-los de les possibilitats que els ofereixen des de la política agrària comunitària?

Jo tinc la sensació, quan vaig pels pobles de Lleida, que és la primera vegada que en senten parlar. I llavors tinc dues sensacions: o que vostès no n'estan assabentats —i per això no transmeten la informació— o que a vostès no els interessa —perquè no tenen pressupostos necessaris— informar els pagesos perquè es puguin beneficiar d'aquestes ajudes.

És que també s'hauria de valorar aquí un programa, un programa per a ajuda de les rendes —i suposo que vostè el coneix: s'està aplicant al País Basc. És una ajuda modesta: ajudes per a les rendes directes dels agricultors. Vénen a cobrar, a les zones deprimides, els pagesos més modestos de l'ordre de 15.000 pessetes. I està també cofinançat per la Comunitat Econòmica Europea.

I jo, senyor conseller, amb el màxim dels respectes, quan es va produir el seu nomenament, des del nostre Grup vam, com sempre —com no podia ser d'una altra manera—, practicar el principi de la cortesia parlamentària; ja sabíem que vostè no tenia experiència administrativa, per això esperàvem el nomenament d'un secretari general, amb més experiència administrativa, que no tingués com a principal mèrit, doncs, mantindre unes excel·lents relacions professionals prèvies amb el conseller. I els resultats són els que estem veient.

Però és que, a més, senyor conseller, nosaltres, en una proposta de resolució, vam demanar que, si s'havia de com-

petir amb les explotacions comunitàries, havien de baixar els tipus d'interès dels pagesos en els préstecs oficials, que havíem de crear societats de garanties recíproques perquè eren caríssimes les hipoteques i els avals, però és que, a més, per completar aquesta proposta, li diem ara que és urgent i necessària una renegociació del deute del sector agrari, perquè en aquests moments el sector està arruïnat. Vostè sap quant deuen els pagesos catalans? Amb quin interès? Amb quin termini d'amortització? S'ha renegociat, fins i tot, el deute de KIO; digui'm vostè si no és urgent, necessari i preferent renegociar el deute del sector agrari i si no és una cosa que es pot fer des del Govern de casa. Perquè hem parlat dels regadius, on hem dit que, si no es paguen i subventionen totalment les conduccions fins a la capçalera de les finques, els pagesos no podran pagar la part que els toca.

Però, fonamentalment, jo voldria fer una incidència sobre les mesures d'acompanyament de la reforma de la política agrària comunitària. Allí hi ha uns programes per a la gent que sobra del camp, per a la jubilació anticipada —que nosaltres hauríem de demanar que fos als cinquanta-cinc anys i no als seixanta anys— i que poden arribar a 1.300.000 pessetes. Bé, què fan vostès per convèncer els seus socis de Madrid —el Govern central socialista, de Madrid, al qual tant convencen— perquè s'esgotin aquests tipus d'ajuts màxims previstos per la Comunitat Econòmica Europea, que l'única condició que hi posa és que els governs respectius hi participin amb la meitat dels fons necessaris? Quina aportació fa o té prevista el Govern central socialista? 900.000 pessetes per a la jubilació i jubilació als seixanta anys. Sap què poden fer vostès?: completar-la; i la meitat ho aportarà la Comunitat Econòmica Europea. Ningú els ho pot impedir. Això és el que poden fer vostès.

Programes de reforestació. Mirin, per a la reforestació de coníferes, que pot ser una de les alternatives de cultiu per a aquelles finques que sobren, per a aquelles finques que tenen excessos de producció..., estan auxiliades amb 475.000 pessetes per hectàrea de plantació i 90.000 pessetes per hectàrea, durant vint anys, de manteniment, per la Comunitat Econòmica Europea —límit màxim auxiliable. La condició que es posa és que el govern de cada país en posi la meitat. El Govern central socialista —que, en el fons, el que vol, és estalviar quartos— ja ha dit que ells només posaran 175.000 pessetes. En realitat, els pressupostos d'aquest any han previst 3.000 milions de pessetes per a les mesures d'acompanyament, és a dir, per a la reforestació i les jubilacions anticipades. Ningú els impedeix que vostès completin les ajudes a 475.000 a la meitat, que l'altra meitat la pagarà la comunitat econòmica europea.

Senyor conseller, s'acaba el temps, i la benevolència del president...

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat

El Sr. LLORENS: Sí, s'ha acabat. I jo li volia dir que l'he sentit moltes vegades parlar d'una agricultura de qualitat, que vostè seria el conseller del *pronto pago*; mai s'ha pagat més tard, mai s'ha pagat més tard des que vostè ha arribat a presidir la Conselleria. Jo, moltes vegades, quan ve

el senyor Pujol a Lleida i comença a dir: «És que als pagesos se'ls prima per no produir, per matar les vaques, se'ls penalitza pels excessos de producció...», bé, doncs, és com una espècie de metge que diu a un agricultor: «Vostè està molt malalt, vostè fa molt mala cara, a vostè li han donat una mala recepta...», però no dóna receptes, perquè no hi ha pressupostos. Les lamentacions, les compartim. Vostè té la possibilitat ara, en aquest moment, de donar una resposta en vigílies de la Marxa Verda. Perquè l'important, senyor conseller, no és que vostè o jo tinguem raó, perquè vostè sap molt bé –vostè és agricultor i vostè ho sap– que jo em preo d'estar informat sobre la realitat del sector. Jo crec que qui té raó en aquests moments és el pagès. Nosaltres ara no podem córrer el risc d'hipotecar el futur de les nostres generacions; hi ha el perill, vostè ho sap, que la gent abandoni el camp, i ja sabem que sobra..., aquí, a Catalunya, poca, perquè estem en un 4 i mig de població activa, però ja sabem que, fins i tot, encara pot sobrar gent; se li ha de donar una alternativa. Però és que el problema és que hem de mantenir la gent, perquè hi ha d'haver productors agraris i hi ha d'haver conservadors, agents conservadors del medi natural. I tinc tota la impressió, senyor conseller, que aquesta responsabilitat li ha tocat a vostè. Joestic ben segur que des de la lleialtat de la posició política del Grup que tinc l'honor de representar en aquesta cambra i, quasi m'atreveiria a avançar-me, vista l'actitud del Parlament de Catalunya –i que se'm perdoni la immodèstia–, de la resta de grups parlamentaris, que hem de ser capaços de millorar les condicions de vida dels nostres pagesos, dels pagesos de Catalunya, dels pagesos de casa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Llorens, jo havia portat moltes dades, perquè, veritablement, el plantejament de la seva pregunta em feia suposar, doncs, que parlàrem de temes més concrets. Veig que vostè ha anat fent una desfílada de temes, que estan bé i, vull dir, que són els que estan al carrer, però que no requereixen unes contestes potser tan puntuals.

Jo li recordo que el debat d'agricultura va ser iniciativa del president, i que el fet que cessin un conseller del Govern no vol dir que es trenqui una línia política; per això tots estem militant dintre de grups polítics, i el grup polític, tant en el seu programa..., i en aquest cas jo mateix, i l'anterior conseller, ens veiem obligats per unes resolucions del Parlament, que crec que s'estan seguint al peu de la lletra i amb tota la urgència i voluntat que és possible.

La seva intervenció estava molt bé; estava molt bé al Parlament de Madrid, no al de Catalunya, perquè els seus papers, doncs, almenys a casa nostra, estan molls. Quan vostè diu que ha baixat la nostra renda aquest any un 7,8..., no: un 7,8 ha baixat a Espanya; a Catalunya ha pujat un 7,6.

Evidentment, ha pujat un 7,6; si traiem l'augment del cost de la vida, que va ser un 5,1, si no m'equivoco, podem dir clarament que els nostres agricultors han obtingut un augment de renda net del 2 i mig. Que ja sé que no és molt, però jo allí portava, doncs, l'anàlisi dels preus agraris de Catalunya –evidentment, de l'Estat espanyol també. Vostè diu que han baixat un 10%; és possible: alguns preus han baixat el 10% i n'hi ha d'altres que han baixat molt més. De fet, amb això no passa altra cosa sinó que ens anem atansant a la mitjana de preus de la Comunitat Econòmica Europea; per tant, ens hi hem d'anar acostumant i el pagès ha d'acostumar-se a produir en funció d'obtenir rendibilitat d'aquests preus. Vull dir que és un fet negatiu –això és cert–, però és un fet inevitable, fóssim o no fóssim dintre la comunitat econòmica europea.

Vostè ho lliga amb el tema de la Marxa Verda; jo no vull entrar-hi. Aquí, a Catalunya, en el tema de la Marxa, doncs, hi ha hagut força discussions; vull dir, no a tot el món de la pagesia passa igual. Jo comprenc que hi ha un sector pagès que està irritat i un sector pagès que està descontent. També haig de dir una cosa davant d'aquesta cambra: molts pagesos estan descontents i estan irritats potser més per una por al futur que no per una realitat en aquest moment, i que, evidentment, doncs, des de diferents sectors es procura motivar aquesta mena de reaccions. Jo sé, doncs, que hi ha la Marxa Verda vers Madrid i sé que dintre d'uns dies –em sembla que comença avui i continua demà–, doncs, també hi ha unes manifestacions d'altres sindicats aquí, a Catalunya.

Quan vostè parla que dels fons de la comunitat econòmica europea cal posar-hi la meitat, miri, fa molts dies que ho sabem, això, i crec que estem complint i que estem complint bé. Vostè diu que jo vaig dir que seria el conseller del *pronto pago*. Jo no ho vaig dir, això; jo vaig dir que faria... –i em refereixo exactament a la frase textual–, dir: «Miri, jo faré la guerra santa perquè els ajuts es paguin al més prompte possible.» I això és el que he fet. Jo em vaig trobar, quan vaig entrar al Departament, tot un munt d'expedients del 808 que el Govern de l'Estat havia deixat penjats, i haig de dir que el ministre va ser receptiu amb aquest tema; que vam solucionar, d'uns vuit-cents expedients i escaig que hi havia de l'antic 808, doncs, en vam solucionar cinc-cents i escaig d'entrada; que la resta que no van ser assolits per l'Estat els va assolir el Govern de la Generalitat de Catalunya, i que, en aquest moment –vostè pot preguntar-ho–, tots els pagesos, tots els pagesos han rebut la notificació de la concessió i l'import de l'ajut, i m'atreveiria a dir que estan començant a cobrar, en funció de les certificacions o de com estava la documentació. Vostè pot dir que no és veritat; a mi això no em preocupa, i probablement hi ha pagesos que no l'han rebut, però miri, jo, per sort, sóc bastant conegut en diferents àmbits i parlo bastant amb la gent, i la gent, doncs, en aquest moment es manifesta bastant satisfeta. Quants expedients tenim del 1887? No ho sé, en aquest moment, però no pateixi, que li ho donaré al dia, donat que jo ara –per motius que no vénen al cas, reconec que he passat uns dies molt preocupat– li ho puc donar amb dates, o sigui que li

puc dir que són molts, perquè, a més, en conec jo, personalment, moltíssims.

Quant als ajuts compensatoris de cereals, que s'acaben el 30 de març, vostè diu que no se n'ha informat; jo no sé amb quins pagesos parla. Miri, nosaltres, abans que comencés la sementera, la campanya de sembrar, vam escriure una carta individualitzada, pagès per pagès, amb les seves circumstàncies. No allò genèric de: «Miri, vostè, que viu a la Segarra...»; no, no, miri: pagès per pagès, va rebre tothom una carta a casa seva —i si aquí a la sala hi ha algun diputat que té cultius herbacis o que es podia acollir a aquestes ajudes...—, doncs, pagès per pagès, la va rebre a casa seva. Per tant, no pot dir que no se'ls en vagi informar.

D'altra banda, també s'ha fet un esforç..., i quan vostè preguntava què feien els caps de les oficines comarcals, jo li puc garantir que aquesta gent s'ha passejat per tots els pobles i n'ha anat parlant. Evidentment que jo sé que el món pagès no és excessivament participatiu i que probablement vostè pot haver parlat amb algunes persones, doncs, que o bé no s'han interessat per la carta o bé no s'han interessat per les reunions que s'hagin fet al seu poble; però, en tot cas, el que sí que li puc garantir és que, si una persona no està informada, obeeix més a un desinterès o potser una falta d'inquietud personal que no al fet que falti, per part del Govern, un esforç. A la vegada, també li haig de dir que tota aquesta informació que s'ha passat als pagesos ha estat pactada a les taules de concertació i, evidentment, els sindicats agraris en tenen el coneixement oportú.

Però, per si això fos poc, no fa pas massa dies crec que han posat en marxa un programa força innovador; és un programa on totes aquestes ajudes vénen amb un programa informàtic, amb tota mena de possibilitats de simulació de quin conreu li és més beneficiós, quins són els tipus d'ajuda, i a la vegada, dintre d'aquest programa, ja està entrat cada poble, cada municipi, perquè sàpiga cada pagès exactament el que a ell li toca. Aquest programa, que, a més, crec que és un programa veritablement modèlic, i m'atreviria a dir que espectacular, tant pel seu contingut com per les possibilitats que ofereix, és un programa que hem fet conjuntament amb la Caixa —vull dir, ens l'ha patrocinat, això que normalment se'n diu «esponsorització»—, doncs, ens l'ha patrocinat la Caixa i en aquest moment l'estan repartint, des de fa uns dies, totes les oficines de la Caixa; s'està repartint a les nostres oficines comarcals i, a la vegada, doncs, se'n va donar un ampli coneixement i difusió a les organitzacions professionals agràries.

Bé, jo m'atreviria a dir que, si en aquest moment hi ha algun pagès que desconeix les ajudes que pot obtenir de la política agrària comunitària, doncs, sincerament que ho lamento, però és el que he dit abans: hem fet un esforç notori i, a més, m'atreviria a dir que molt superior a qualsevol altre lloc.

Vostè també ha parlat d'ajudes a les rendes agràries. És cert que al País Basc tenen unes ajudes. Jo no ho sé, haig de pensar-m'ho molt, i a mi em preocupa una cosa —i els ho he dit alguna altra vegada en aquesta sala—: en aquest moment

nosaltres tenim una agricultura fortament subvencionada; tenim una agricultura dels cereals que comença, doncs, amb unes..., no diré «altes», però sí que comença amb unes subvencions; tenim el sector de l'oli amb unes subvencions importants; tenim els fruits secs amb unes subvencions importants; tenim la vaca, tant per a llet com per a carn, amb subvencions importants; tenim l'oví i el cabrum, etcètera. A mi em preocupa una cosa, com a conseller d'Agricultura i com a pagès: em preocupa que, sota el tema de les subvencions, nosaltres, de vegades, estem acostumant algunes persones a perdre part de la seva competitivitat, i nosaltres, com a Govern, el que crec que hem de fer és estimular la competitivitat d'aquestes persones, que veritablement siguin productives les seves explotacions, i aquí sí que hi treballarem.

Em parla del meu secretari general i em diu que havia d'haver buscat una persona amb més formació administrativa. Miri, és una persona amb tres carreres universitàries —dues lligades al tema administratiu—, a part d'això és llicenciat en estudis tributaris, és auditor al ROAC, és un munt de coses més. Difícilment... —crec amb sinceritat, i me'n sento molt orgullós—, ja sé que se li ha volgut donar una certa tendenciositat, que aquesta persona tingués una relació personal amb mi, però, miri, precisament perquè té aquesta relació jo la conec i la valoro. Dubto..., i difícilment podia haver trobat jo una altra persona amb més capacitat, sobretot en el tema administratiu. I estic segur que molts diputats d'aquesta cambra que el coneixen —fins i tot d'altres grups—, em sembla que avalarien aquesta asseveració que acabo de fer.

Quant al tema de regs, en el tema de regs vostè té raó: els pagesos tenen dificultats per assumir el cost dels seus regs. En aquest sentit s'ha de dir que el pagès —depèn de si és un nou reg o si és l'arranjament d'un nou reg— té una subvenció del 60%, i també vostè haurà vist en els diferents pressupostos de la Generalitat l'increment notori que s'ha fet en les quantitats de diners destinades a la política de regs. Haurà vist, doncs, que en tres anys s'ha més que triplicat, conjuntament —que això també ve lligat, evidentment—, la nostra aportació a l'aportació que ve a la Comunitat. En aquest sentit, sí que li he de dir que nosaltres fem una política, hem començat a fer una política de facilitar als pagesos que la part seva, que és el 30 o el 40%, la puguin pagar en deu anys, amb uns interessos beneficiosos.

Jo crec que això és suficient. Evidentment, la finca que es rega és una finca que augmenta notablement de valor. Si vostè el que vol dir és que el reg l'hauríem de pagar totalment, miri, es pot sotmetre a consideració, però no hi ha cap altre sector de la vida econòmica d'aquest país que se li facin les coses al cent per cent. Jo crec que és un tracte, que és positiu. Crec que, en aquest moment, hi pot haver alguna zona que, per baixa de preus o per alguna problemàtica, el pagès aquest any no estigui disposat a pagar-ho. He de dir que el pagès no ha de pagar —començar a pagar— fins que l'aigua arriba a la seva finca i, evidentment, si aquest pagès, aquest augment de rendibilitat que li pot donar la finca, amb

aigua o sense aigua, en els propers deu anys no ho pot pagar i només correspon amb un 30%, doncs, evidentment, potser llavors el que ens hem de plantejar és si cal fer aquest reg o no.

Acabo. Hi havia més coses però, en tot cas, ja tindrè oportunitat en la recontestada d'acabar d'ampliar els temes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Llorens pot formular la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. LLORENS: Senyor conseller, miri, jo amb els pagesos que parlo és amb els de Lleida. No sé amb els que parla vostè. Ara, a la millor, des que està a Barcelona, parla més amb els de Barcelona, que n'hi ha menys. Però jo li puc assegurar, i a mi m'agradaria que això ho mantingués vostè a la Segarra o a Cervera, que els pagesos, en aquests moments, ni estan desinformatats ni tenen falta d'inquietuds, perquè els pagesos estan en una situació molt crítica.

Miri, sobre els regs, ja ho vaig dir al debat sobre política agrària: nosaltres el que demanem és la subvenció total de les conduccions sense capçalera d'explotacions. Llavors, els pagesos ja hauran de fer pagaments i inversions molt importants per anivellar les finques i per conduir els regs per l'interior de les seves finques.

Vostè ha dit una cosa que a mi m'ha preocupat moltíssim i que és una verdadera aberració. Això no ho pot dir un conseller d'Agricultura d'una comunitat autònoma, ni ho pot dir als agricultors, i d'això vostè en farà resposta als mitjans públics. Com pot dir vostè que li preocupa que tinguem una agricultura massa subvencionada, si tota l'agricultura comunitària s'està subvencionant, si els pagesos comunitaris tenen com a mitjana una ajuda quatre vegades superior de la que reben els pagesos espanyols, els pagesos catalans i els pagesos de Lleida? I sap per què? Perquè alguns governs com el seu no posen la meitat per poder aprofitar els fons comunitaris. Aquesta és la qüestió. Per tant, aquí permeti'm, senyor conseller, que no estiguem en absolut d'acord. I tinc l'esperança que d'aquí a quinze dies, quan nosaltres presentem la Moció a aquesta cambra, que reflexioni sobre aquestes qüestions, perquè verdaderament no es poden sostenir en públic.

Li diré una altra cosa: alguna cosa que podia haver fet aquesta Conselleria... Perquè vostè sap que hi ha accions de tipus polític. Jo no sé si vostè ho sap –jo crec que sí–, que l'any passat –l'any passat– fins a l'octubre, des del gener a l'octubre, van entrar per la frontera espanyola 195.000 tones de pomes i en van sortir 6.000. Això explica l'enfonsament dels preus de la fruita.

Jo crec que aquest Govern, que es manifesta en tantes qüestions que tenen menys competència directa –i per descomptat menys repercussió–, podia haver demanat la clàusula de salvaguarda immediata per tancar les fronteres als productes exteriors. D'aquestes tones, n'hi havia 55.000 de Xile, 15.000 d'Argentina. Hi ha sis productes –la tomata, la carxofa, la maduixa, el préssec..., vostè els coneix– que encara no són europeus, és a dir, que nosaltres no els podem exportar lliurement. I aquest Govern s'hauria de manifestar

i aprofitar les excel·lents relacions que tenen vostès amb els seus socis de Govern de Madrid perquè es demanés el lliure trànsit d'aquests sis productes que encara no poden sortir a Europa.

Home, a mi, de totes formes, no em preocupa massa que el senyor conseller de Benestar digui que no està d'acord, perquè verdaderament crec que no està massa informat dels problemes del sector agrari. A mi el que em preocuparia és que el senyor conseller del sector, el senyor conseller del sector agrari, que n'hauria d'estar més, doncs, coincidís amb les seves apreciacions.

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Llorens, bé, quan hi havia un sector de la cambra que somreia, jo crec que era..., i suposo que és un lapsus, perquè vostè sap que precisament fa un mes i mig que es va arribar a l'acord de lliure trànsit d'aquests productes. Per tant, en aquest moment, ja sé que hi ha una clàusula de salvaguarda de contingentació que pot ser aplicable –això és cert–, però crec que hem fet un pas important –i així ho vaig dir en el seu moment– de cara als nostres pagesos. Per tant, aquí, bé, igual que el que li deia abans, vostè ha dit una frase en començar, diu: «Els nostres pagesos no estan desinformatats.» Suposo que volia dir el contrari, però li ho subscriu totalment: els nostres pagesos sí que estan informats, perquè fem una política i un esforç tendents a tenir-los ben informats.

Vostè ha volgut tergiversar la meua intervenció de l'agricultura subvencionada. Miri, jo, com a responsable dins del Govern de la Generalitat del tema de política agrària i pesca, vetllaré perquè tots i cada un dels pagesos rebin el màxim de subvencions que els pertocui. I d'això que no en quedi cap mena de dubte. I durant aquest mes, nosaltres –li faré servir una frase, diguem-ne, fora de context– anirem a la caça i captura del pagès que vegem que s'oblida de presentar el seu expedient per rebre els ajuts. I això li ho garanteixo, perquè aquesta és una preocupació. I vostè ho ha dit bé: «Miri, jo sóc pagès i, com a tal, sé el que pateixen per arribar a final de mes, i les dificultats que tenen per tirar endavant.» Per tant, d'això no se'n preocupi.

Jo el que he volgut dir és que, a vegades, doncs, a través de la política d'ajuts, sobretot quan no estan molt ben pensats, estem creant una mena de professional en la supervivència de les seves explotacions a través dels ajuts. I això és el que crec que hem de defugir. I el que he volgut dir –que vostè no m'ha interpretat– és que cal anar més enllà. Benvingudes siguin les subvencions. Mirem que tothom tingui les que li pertocuin, però, escolti, nosaltres al que hem d'anar és cap a un disseny d'agricultura competitiva. I aquí és on anirem. Si vostè em diu: «Escolti, expliqui-m'ho avui.» Miri, li puc explicar poques coses. Abans de final d'any, dic jo, em penso que davant d'aquesta cambra podré presentar

un plantejament global —de sector global i individualitzat— de sector per sector en el món agrari, a quina política, a quins àmbits d'actuació crec que hem d'anar.

Quan vostè em parla del tema de la poma —és cert, i és un tema preocupant, i és un tema en què nosaltres hem començat—, vostè em diu: «L'any passat...» M'ha dit unes xifres; no són adequades: en vam exportar 19.000 tones, no 6.000, però deixem-ho de banda. És cert que l'any passat va entrar molta més poma —molta més— de la que nosaltres vam vendre. També és cert que l'any passat vam tenir una pessima collita. Aquest any em preocupa la poma que entra, perquè n'entra un 30% del nostre consum i, a més, entra amb una mitjana de 30 pessetes més cara que la que produïm nosaltres. En un estudi fet de preus de mercat a Mercabarna veiem que les nostres pomes, en aquests moments, estan entrant a Mercabarna a 40 pessetes, com a màxim, i en canvi la poma estrangera, bàsicament francesa, està entrant a sobre 70 pessetes. I tot i això, tot i això hi ha un consum a dintre Catalunya d'un 30% de poma de fora.

Miri, jo ja he intentat començar a posar solucions a aquest tema. Des d'intentar determinats tipus de barreres tècniques fins a altres aspectes. I en aquest moment, doncs, estem preparant una campanya de conscienciació, perquè la gent consumeixi la nostra fruita. Ara, no ens hem d'amagar d'una cosa, i cal dir-la aquí: que hi ha una responsabilitat greu i important del mateix sector. I en aquest sentit sí que nosaltres al sector li estem donant recomanacions i li estem donant indicacions. Escolti, jo mateix, al començament, vaig dir: «Escolti, cal que ens posem d'acord.» Jo vaig reclamar a les cooperatives, i els vaig recomanar el mes de novembre que féssim retirada de poma. No em vaig poder sortir de posar-los d'acord, perquè no s'entenien ells, però no perquè no tinguéssim les coses clares. Tres mesos després, estem retirant la fruita amb uns costos afegits. I vostè ho pot preguntar al Comitè Econòmic de la Fruita Dolça o a les cooperatives, i li diran si és veritat o no és veritat.

Nosaltres hem de recomanar als nostres pagesos, primer, que agrupin la seva oferta. I això ho venim fent. Jo els he proposat la creació d'una empresa per a comercialitzar, no la fruita de Lleida, la fruita de Catalunya, perquè hem de crear marques. La gent no coneix la nostra fruita, i mentre ens discutim si la poma del Pla d'Urgell és més bona que la del Segrià o la de no sé on, de no sé altre, la realitat és que el nostre producte baixa de venda, no solament en l'exterior, sinó que baixa de venda a casa nostra.

I hem d'anar cap a una qualitat del nostre producte, i cap a una presentació del nostre producte. I això, cregui'm, senyor Llorens, jo sí que ho he explicat als pagesos, jo sí que he parlat moltíssimes hores amb el Comitè Econòmic de la Fruita Dolça de Catalunya, i hi estem treballant. I espero que tingui un profit i, a més, espero l'ajuda de tots vostès, perquè vostè també hi pot ajudar, en això. Tots hi podem ajudar. Cal que anem a una conscienciació de la nostra agricultura, que el problema en aquest moment no és solament els preus, sinó que hem d'oferir un producte que, veritable-

ment, interessi el consumidor, que veritablement sigui competitiu. Si no ho fem així, nosaltres no ens en sortirem.

Bé, s'ha acabat el meu temps. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.) Per què demana la paraula el senyor...?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, lo portaveu del Grup Popular sollicita a la presidència que, en virtut de l'article 67.3, per contradiccions, que est portaveu també les ha pogut contrastar, que la presidència accedís a donar un temps adequat al diputat per tal de poder aclarir unes paraules que s'han tergiversat.

El Sr. PRESIDENT: M'interessaria precisar quines són les contradiccions, perquè...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Doncs s'ha fet referència, senyor president, al desinterès...

El Sr. PRESIDENT: Vostè ha d'entendre que una interpellació, per definició, és contradir-se, que si no no hi ha... De manera que precisi en què consisteixen aquestes contradiccions.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president, ho precisarà el diputat que ha formulat la interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Lògic.

El Sr. LLORENS: Sí, senyor president. És que el senyor conseller ha dit que jo havia dit que els agricultors, que els pagesos no estaven desinformatos. Jo el que havia dit és que els pagesos no tenien desinterès i no els faltaven inquietuds.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Queda fet l'aclariment.

El Sr. LLORENS: I suposo que ho recollirà així el *Diari de Sessions*, i si no a la millor ha estat un lapsus i el que volia dir ha estat això, perquè tots ens podem equivocar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. El senyor conseller vol intervenir? Bé, té un minut.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor Llorens, no, no. Jo ja ho he entès, que havia estat un lapsus, i el que vull és ratificar-li que els pagesos estan informats i que, sortosament, la majoria tenen inquietuds i interès en el món agrari.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya, que formularà el diputat senyor Soto. Té la paraula.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar aquesta interpellació recordant una obvietat, i és de quines coses parlem quan parlem de benestar social. Quan parlem de benestar social estem parlant de la política d'infància, de la política d'atenció a la gent gran, de la política en relació amb els dismi-

nuïts, de l'atenció als drogoaddictes, d'una part molt important de la política d'habitatge social, de la formació d'adults, de la lluita contra l'analfabetisme, de la promoció del voluntariat, dels serveis socials i de moltíssimes altres coses. En definitiva, estem parlant dels problemes més importants que tenen plantejats avui totes les societats occidentals. Parlem de problemes certament de difícil solució, que requereixen recursos econòmics, atenció política, treball tenaç, coordinació institucional i un llarg seguit de mesures. I encara i així, són problemes que tindrem plantejats durant molt de temps. Són en gran mesura –ho deia– els problemes claus de l'estat del benestar en aquest fi de segle.

Per afrontar tot aquest conjunt de problemes, Catalunya té molts i importants actius: una societat civil conscient, un moviment associatiu molt superior al d'altres països de la nostra àrea, un moviment de voluntariat generós i treballador, uns professionals en matèria de serveis socials que res tenen a envejar, en motivació i preparació, als dels països europeus més avançats, i també –com no– uns ajuntaments, els ajuntaments catalans, que han estat capdavanters en matèria de benestar social.

Però senyores i senyors diputats, aquesta interpellació d'avui la presentem perquè estem convençuts que tots aquests actius han estat malbaratats per la política desenvolupada des de la Conselleria de Benestar Social pel senyor Antoni Comas i Baldellou.

Abans que el senyor Comas fos nomenat conseller de Benestar Social hi havia, amb més o menys problemes, un reconeixement de l'autonomia municipal; es potenciava una única xarxa de serveis per a tot Catalunya; existia un acord entre la Federació de Municipis i el Govern en el plantejament de la concepció dels serveis socials; s'orientava l'acció del Govern a crear i finançar els serveis socials especialitzats i a responsabilitzar els ajuntaments dels serveis socials d'atenció primària. Certament, hi havia problemes –no tot eren flors i violes–: hi havia una discussió dura i difícil sobre l'import econòmic de la col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments.

Però des de l'arribada del conseller Comas a la Conselleria de Benestar Social la interferència a les competències dels ens locals ha estat constant; l'enfrontament institucional i no institucional ha estat permanent; els acords –quan s'han assolit– han estat extraordinàriament difícils; s'ha prioritzat la utilització partidista de la política de benestar social en una mena de caça de vots constant i s'han creat, malbaratant els recursos de tots els ciutadans, dobles xarxes de serveis. El millor exemple d'aquesta doble xarxa de serveis són les famoses oficines de Benestar Social, de les quals malauradament hem parlat ja massa sovint en aquesta cambra –comença a haver-n'hi, ja, una literatura parlamentària abundant.

El darrer exemple, ben vergonyós i del qual jo, senyor conseller, li demano avui responsabilitats polítiques, l'ha donat el responsable de l'oficina de Benestar Social del Ripollès. Jo tinc aquí un foto, que ha estat publicada en alguns mitjans de comunicació, del local de Convergència Demo-

cràtica de Catalunya a Ripoll, senyor president, on es diu: «Horari de despatx: de dilluns a dimecres, de 6 a 9 de la tarda, i dissabtes, de 17 a 1. Senyor Valentí Clarena, matins, de 10 a 1, i tardes, de 5 a 7, al local de Benestar Social», amb l'adreça del local de Benestar Social. Han estat publicades per diversos mitjans de comunicació, senyor conseller.

Davant d'aquest cartell jo no sé si vostè sentirà la mateixa vergonya que jo sento. M'agradaria. Jo voldria saber per quines raons va nomenar vostè una persona que fa coses com aquestes. Vostè sap la resposta que va donar aquest senyor quan li van preguntar per aquest cartell? Va dir que és que s'havia espatllat el telèfon de Convergència Democràtica. Cal que hi afegeixi jo alguna cosa més? Jo li demano una resposta clara i contundent sobre això i, si us plau, li demanaria que no em digui què li ha obert un expedient, perquè vostè ja ha obert uns quants expedients. Voldríem una resposta bastant més clara, més concreta.

En primer lloc, he parlat de dobles xarxes i ara, en segon lloc, he de parlar del tractament econòmic que reben els ajuntaments catalans de la Conselleria de Benestar Social. Només donaré una xifra –no voldria cansar els diputats amb moltes xifres–: dels 61.000 milions de pessetes que té de pressupost el Departament de Benestar Social, més l'ICASS, només 2.700 milions de pessetes van als ajuntaments, és a dir, poc més del 4% del Departament de Benestar Social.

Vostè és una de les conselleries que menys diners dedica proporcionalment als ajuntaments. Li donaré un sol exemple: per exemple, la Conselleria de Comerç, que no té l'obligació de contribuir a crear una xarxa bàsica de serveis socials, dedica un 10% del seu pressupost als ajuntaments catalans, un 10%. A part, hi ha el problema que moltes vegades aquestes subvencions, quan es donen –absolutament insuficients–, es cobren amb un retard d'un any o de dos anys, fins i tot.

Però per si això encara no fos suficient, l'any passat el Departament de Benestar Social va deixar sense cap mena de subvenció ajuntaments tan importants com el de l'Hospitalet –la segona ciutat de Catalunya–, el de Lleida, el de Sant Boi o el Consell Comarcal del Vallès Occidental, per posar-ne un altre exemple, i es van retallar substancialment les ajudes a l'Ajuntament de Barcelona, deixant d'aportar recursos a programes tan importants com el Pla especial de Ciutat Vella, com el Programa d'atenció a la gent gran de la ciutat de Barcelona o els programes de formació d'adults, entre d'altres –cito únicament aquests tres exemples.

Aquest conjunt d'actuacions del senyor Comas ha generat una situació d'extraordinària gravetat, una situació que pot posar en fallida i que afectarà greument la qualitat i la mateixa existència d'un ventall molt ampli de serveis socials. Aquesta manera d'actuar jo l'he qualificada i la torno a qualificar avui de «salvatjada antisocial», perquè, senyores i senyors, deixar sense subvencions programes tan importants com aquests és un acte de brutalitat, un acte de brutalitat que no cau sobre les espatlles –com es pretén de

vegades— de la senyora Eulàlia Vintró o del senyor Pasqual Maragall, o del senyor Pujana, ni tan sols dels ajuntaments afectats! Aquestes accions les acaben pagant els ciutadans; les acaba pagant la gent gran; la gent, per exemple, que no va poder rebre formació de jove i que la vol tenir ara d'adult; els ciutadans i els veïns de Ciutat Vella; els ciutadans d'Hospitalet; els de Lleida; els d'Esplugues; els de Sant Boi.

Deixar sense recursos ajuntaments i programes tan importants és un acte de menyspreu, des del nostre punt de vista, cap als sectors més febles de la societat i jo li demano, senyor conseller, que faci un esforç per posar-se en la seva pell, en la pell d'uns ciutadans que poden deixar de rebre uns serveis per culpa de la seva responsabilitat. Ha de sentir la mateixa angoixa, ràbia i indignació que senten aquests ciutadans.

I avui mateix, senyores i senyors diputats, aquest matí, llegint els diaris, hem tingut una nova mostra de l'estil de fer les coses, de l'estil de fer política del senyor Comas. Avui en un rotatiu de Barcelona hem llegit referències a una carta que m'avergonyeix, que jo crec que ens avergonyeix a tots. És una nova mostra d'insensatesa d'un conseller que sembla que divideix el moviment associatiu en funció de cordes polítiques, d'un conseller —dit sigui de passada— que no dubta a contaminar aquest mateix moviment associatiu de Catalunya amb propaganda de les loteries, fins i tot en entitats infantils i entitats juvenils. D'això avui no en parlaré, perquè dintre de quinze dies n'haurà de respondre vostè davant d'aquesta cambra.

El transport de disminuïts, senyor conseller, exigeix molta més seriositat. No jugui també amb això! Jo vull expressar aquí la meua esperança i la meua convicció que, malgrat aquesta circular —que no és la primera circular de la qual hem de parlar del senyor Comas en aquesta cambra—, el senyor president de la Generalitat, el molt honorable senyor Jordi Pujol, rebrà els representants d'aquestes entitats perquè li puguin expressar les seves preocupacions i les seves inquietuds. Jo estic convençut, vull creure que el president de la Generalitat no atindrà el criteri d'aquesta carta —per dir-ho d'alguna manera— del conseller de Benestar Social.

Dit sigui de passada, cal agrair —perquè és de justícia— a la Conselleria d'Ensenyament la sensibilitat que està mostrant entorn aquest problema en relació amb el transport de disminuïts a les escoles, però hem de lamentar, i lamentar molt durament, que el conseller de Benestar Social no vulgui ni tan sols asseure's a la taula per parlar del problema del transport de disminuïts, especialment del transport de disminuïts que van a tallers del Departament de Benestar Social.

En definitiva —i ja se m'ha encès el llum vermell—, volem expressar el nostre rebuig a l'enfrontament institucional sistemàtic que practica el conseller Comas; rebutgem el tractament econòmic que dona als ajuntaments de Catalunya i que pateixen els seus ciutadans; rebutgem el tractament que dona al moviment associatiu del país i que queda palès en aquesta carta a què fa referència avui un rotatiu de Barcelona; rebutgem que la Conselleria de Benestar Social no es

vulgui ni tan sols asseure a la taula per discutir sobre el transport de disminuïts; rebutgem que s'utilitzin les oficines de Benestar Social com si fossin un local de Convergència Democràtica de Catalunya, i, finalment, demanem un canvi de cent vuitanta graus, un canvi radical de política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya i en relació amb el moviment associatiu.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, no es pot dir amb cap dada, amb cap xifra, amb cap fet que la col·laboració institucional del Departament de Benestar Social no s'hagi cercat sempre i en tot moment, i l'estem cercant ara amb els quatre ajuntaments —després m'hi referiré— amb què l'any passat no es va signar conveni, i la cercarem en el futur, a pesar d'intervencions com les de vostè i a pesar del que es pugui dir, perquè és necessari, amb les administracions i amb les entitats cíviques que fan voluntariat cívic i social, amb tothom, perquè és absolutament necessari.

Però en què ha de consistir aquesta col·laboració institucional? Ha de consistir a donar diners i prou? He dit que això jo no crec que hagi de consistir en això, i no ho faré. Ha de consistir a acceptar projectes i programes que no tinguin rigor, cap rigor, moltes vegades? O que no s'adeqüin al marc del que construïm o fem des de la Generalitat? Crec que no. I no ho farem, i no ho farem.

Hem de tenir una actuació transparent i per això varem fer la política de convenis, perquè «conveniar» vol dir això —«subvencionar» vol dir una altra cosa— i, per tant, nosaltres «conveniem». I la destinació del diner de la Generalitat —ho he dit moltes vegades, ho reitero ara, ho reiteraré tantes vegades com faci falta— no ha de ser la substitució que els ajuntaments..., la subvenció que els ajuntaments ja es gasten o tenen el deure de gastar-se, sinó permetre una major cobertura i una major qualitat de servei. Per això han de servir els diners de la Generalitat; no perquè els ajuntaments s'estalviïn els diners que tenen l'obligació de gastar-se o aquells que fa temps que s'estan gastant. Per això han de servir.

Vostè diu que no hem tingut aquesta col·laboració institucional. Escolti —hi insisteixo—, els fets són els fets. Vam signar 38 convenis amb els ajuntaments dels 42 possibles: 22, del PSC; 10, de Convergència i Unió, governats (*remor de veus*) —governats—; 6 governats per Iniciativa per Catalunya o pel Partit dels Comunistes de Catalunya; i 40 convenis amb consells comarcals..., amb tots..., també el del Vallès, que vostè ha dit que no, també; està mal informat. Tot això va suposar més de 3.000 milions de pessetes. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, més de 3.000. I si s'hi afegissin —cosa que no es posa en el con-

veni— els patronats municipals o fundacions en què l'ajuntament té incidència, aquesta xifra seria evidentment molt més alta, però no em vull entretenir amb xifres. En tot cas, són convenis que s'han signat per ambdues parts: vol dir que s'hi estava d'acord.

I els casos dels quatre ajuntaments els hem debatut, els hem debatut a bastament aquí, l'altre dia, amb tot un reguitzell de preguntes, estan en el diari oficial de sessions, està a disposició de tots els senyors diputats. I jo vaig dir que nosaltres aniríem a cercar —ja havia escrit jo la carta quan vaig tenir aquestes preguntes— tots els alcaldes per veure si podem superar les dificultats que l'any passat vàrem tenir per signar aquests convenis. I ho estem fent, falta només —si la memòria no em falla— un contacte amb un ajuntament que es tindrà un dia d'aquests.

Però per tenir col·laboració institucional hi ha d'haver lleialtat institucional (*remor de veus*), hi ha d'haver lleialtat institucional... (*Fora remor de veus i veus de «sí, senyor!»*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: I vostès creuen que hi ha lleialtat institucional? Repassin la premsa del 22 de febrer del 92, quan diu: «La Federació de Municipis de Catalunya no vol que els ajuntaments tractin amb Benestar Social», i ordenava no signar cap conveni per a aquest any. Algun dels ajuntaments que no han signat és perquè van fer cas d'això i després els vam dir: «Escolti, tot el que no se signi abans de juny nosaltres no podem, els diners, tenir-los sense gastar i, per tant, en disposarem.» És clar, com que els ajuntaments no van fer cas d'aquesta indicació de la Federació de Municipis aleshores van anar a signar i aleshores van venir els altres, i amb alguns d'ells ja no vam ser-hi a temps. Però això no és lleialtat institucional. Això no és lleialtat... Quan ens hem assegut a la taula, hem arribat a acords, com estem arribant a acords —contràriament al que vostè va dir, senyor Soto. Tinc aquí una carta del president de la Federació de Municipis de Catalunya que, realment, no respon a un conveni encara signat, però és una carta signada per ell, en què diu que per a aquest any hem arribat a acords. Bàsicament, em feia unes indicacions que hem contestat a favor. Per tant, doncs, és clar, no està el conveni signat, però ell diu que hem arribat a acords.

Per tant, això no és, no és... I avui mateix el senyor alcalde de Barcelona —avui mateix, ja que vostè treu un diari d'avui..., després em referiré a això—, el senyor alcalde de Barcelona treu una altra vegada la despesa de capitalitat. Si això no està resolt a la ciutat de Barcelona és perquè vostès no ho han volgut resoldre (*fora remor de veus*) quan l'any 80, quan l'any 80 i 81, el vice-president del Govern en aquells moments al senyor Serra i a mi ens va donar possibilitat de resoldre-ho. (*Remor de veus*.) I això és així, encara que no els interessi. No van voler...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No van voler, vostès, negociar fora del context dels altres ajuntaments, quan Barcelona tenia necessitats específiques, i hi ha la història, que ho diu. I hi ha la història, que ho diu. I

aleshores, si això s'havia de fer aleshores, i anàvem on hàviem d'anar, a l'Administració central, què fan vostès votant en contra quan això es planteja on s'ha de plantejar, que és el Parlament espanyol? (*Remor de veus*.) Això és manca de lleialtat institucional. (*Fora remor de veus*.) O és manca de lleialtat institucional no defensar aquells diners que ens pertanyen. És que algú ha protestat —algú ha protestat?— perquè s'ha inclòs, dintre de la fórmula de distribució, la superfície de la comunitat autònoma, per a la distribució del Plan concertado o el Pla gerontològic? És que això té alguna solta? Aleshores, m'he trobat sol defensant-ho, i m'han dit, «Escolti, la Federació de Municipis de Catalunya» —que està dintre de la Federación Española de Municipios y Provincias— «està d'acord amb això i, per tant, llestos.» Això és el que se m'ha dit. Això és manca de lleialtat institucional. (*Remor de veus*.) Per tant...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Per tant, la realitat...

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller, suspengui el seu discurs i esperi que guardin silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: La realitat —moltes gràcies, senyor president— no es pot ignorar, és la que és. Si vostès la volen ignorar, és el seu problema, però jo, del que dic, hi ha tots els testimonis que vostès desitgin. Del que vostè ha dit, senyor diputat, no n'hi ha cap, de testimoni. Oficines de benestar social, que les ha tornat a treure: hi torno a insistir —ho vaig dir a l'assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, ho he dit en comissió aquí, ho he dit al Ple—: quin fet s'ha produït que nosaltres hem traduït en dobles xarxes? Quin fet? Quin fet? No me n'han dit ni un. Ara entraré en això, encara que això són les preguntes de demà, perquè jo, demà, tinc unes preguntes per contestar això. Però ara, ara m'hi referiré de passada. Això no són xarxes paral·leles: això és una cosa mal feta; això és una cosa mal feta. (*Remor de veus*.) Però això no són xarxes paral·leles. Vostè ha parlat de xarxes paral·leles, i aleshores, d'això, no me n'han dit encara ni un sol exemple. Ni un sol exemple. (*Remor de veus*.) Per tant, hi insisteixo: estaré obert, rebré, tractaré en cada cas que se'm digui: «Miri, aquella oficina ha fet aquella actuació que no és correcta, des d'un punt de vista de xarxa paral·lela.» Parlem-ne. Mentre vostès no me'n parlin, les oficines fan la seva feina, i la fan ben feta.

Jo, d'això, en parlaré demà, perquè, si no, em menjaria el temps. Però ja li dic ara —ja li dic ara— que vostès són els qui ho poden treure menys, això. Repassin la premsa de Girona, del que va passar —ho dic perquè és la mateixa circumscripció— amb el senyor Quintana, que es feia telefonar i una secretària que hi ha a la seu de l'Ajuntament de Girona, es feia telefonar a l'Ajuntament de Girona per un assumpte —per un assumpte— d'una residència amb ànim de lucre. I encara hi treballen. Encara hi treballen. Repassin-se això. Quan es fa això, segons què no es té el dret de..., bé, poden treure-ho, evidentment, poden fer-ho tot, però això és així. Demà en parlarem, d'aquesta qüestió.

No m'ha tret el Plan concertado; per tant, no m'hi referiré. Escolti, aquesta carta que avui un diari ha publicat és una carta que lamento que s'hagi publicat, perquè era interna (*remor de veus*), i s'ha fet quelcom mal fet, i el fet de com això s'ha filtrat, que vostès ho saben i jo també –i jo també– demostra que jo tenia raó quan deia –ho explicava en les frases d'una carta que va dirigida internament, es diu, però que són una part–, algú que és de la seva corda, perquè això s'ha filtrat d'aquesta manera (*remor de veus*), i s'ha filtrat d'aquesta manera i, per tant, tenia raó. Ara bé, això enfronta... Quan vostès vulguin, jo avui tinc una reunió amb tot el col·lectiu de disminuïts i en parlarem. Però vostè em pot dir, ja que ha tret el tema, quin argument vostè té perquè el que l'Ajuntament de Barcelona ha pagat durant quinze anys no ho pagui ara? Vostè em pot dir quin argument té vostè per allò que és competència municipal –perquè tots els ajuntaments han de posar al servei de tots els ciutadans, de mi i de vostè, un transport públic, també per als disminuïts: això és normalització i la resta és una altra cosa. És assistència, i no en volem, d'assistència: volem tasca normalitzadora. I això ho ha de pagar l'Ajuntament de Barcelona, perquè, si ho ha de pagar la Generalitat –si ho ha de pagar la Generalitat–, no ho hauria de pagar només a Barcelona: ho ha de pagar a Sabadell, ho ha de pagar a tot arreu. (*Forta remor de veus.*) Ho entén? Si fos això, si fos això, però és que això no ho és. És que això no ho és. Per tant, no poden vostès reclamar aquesta qüestió de la manera com ho fan. Ho discutiré amb vostès...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Ho discutirem quan vostès desitgin.

I, quant a...

El Sr. PRESIDENT: És que, si hi ha tantes interrupcions, hauré de descomptar el temps al senyor conseller... (*Remor de veus*).

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Ja acabo, jo, senyor president. Temps hi haurà de tractar-ho. A més, el senyor Soto m'ha dit que això ho anirien fent; per tant, jo tinc corda. Jo tinc corda. Per tant, ja ho farem. Ara... (*Remor de veus.*) Acaben? (*Pausa.*) Gràcies. Quant als insults, ja vaig dir que no els els contestaria. Abstinguin-se'n. A mi m'han dit de tot, vostès. Això desprestigia la classe política, entenen? Això desprestigia la classe política. Això fa mal a la classe política. Potser aquest manual d'urbanitat que el senyor alcalde ha fet, si n'haguessin fet més exemplars, perquè això també és una cosa de prioritats, oi?, una cosa de prioritats. S'han gastat molts diners fent un manual d'urbanitat que, aleshores, segons membres de l'equip de govern no feia falta; jo crec que tampoc, però potser sí que a alguns els fa falta. (*Remor de veus.*) Per tant, això és quelcom que vostès poden rellegir, que potser en trauran alguna explicació.

Bé, continuarem després, amb la rèplica que vostè em faci.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot fer la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el conseller de Benestar Social ha dit que, d'insults, no en parlarà: farà bé. En la meua intervenció no n'hi ha hagut cap. Hi ha hagut passió, duresa, però cap insult. I, en tot cas, és cert que, quant a insults, en el darrer any, l'únic que jo he escoltat l'ha pronunciat una persona que és absent en aquests moments, que s'ha d'asseure en aquesta cadira d'allà (*el diputat n'assenyala l'escó*), i jo, que no sóc precisament un capellà parlant, no m'atreveixo a repetir el que aquest senyor va dir. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, senyor conseller...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

El Sr. SOTO: En segon lloc, senyor conseller, deixi'm dir-li també amigablement que, si hi ha algú que no em pot parlar de rigor en aquest país, que no té massa legitimitat per parlar de rigor és, precisament, vostè. Vostè sap que tots, que la immensa majoria dels ajuntaments de Catalunya gasten proporcionalment en benestar social molt més del que gasta el Govern de Catalunya. I jo li demano –i ara utilitzaré una expressió que potser és dura, però és que a mi no se me n'ocorre cap altra– que evitem determinats actes de cinisme. Dir que els ajuntaments de Catalunya que van signar el conveni amb el Departament de Benestar Social estan d'acord amb vostè, per mi, això és un acte de cinisme. L'Ajuntament de Barcelona va signar un acord, un acord en el qual, efectivament, no estava inclosa Ciutat Vella, no estava inclosa l'atenció a la gent gran, no estava inclosa la formació d'adults... Li torno a demanar que em digui quina llei, quina normativa legal obliga l'Ajuntament de Barcelona a fer formació d'adults, per exemple, eh? I el va signar, perquè? Perquè era un conveni en què es jugaven 300, 400, 500 milions de pessetes, i l'Ajuntament de Barcelona i els ajuntaments de Catalunya no poden prescindir de 100, de 200, de 300, de 400, de 500 milions de pessetes. No faci vostè l'acte de dir: «Com que han signat, és que aquests hi estan d'acord, i únicament no hi estan d'acord els que no van signar.»

Vostè ha parlat de lleialtat institucional. Una altra vegada, qui menys legitimitat té per parlar de lleialtat institucional és vostè. La Federació de Municipis, el que va demanar és que hi hagués una negociació global de la Federació de Municipis amb el Departament de Benestar Social per fixar les bases del conveni. No va demanar cap altra cosa, i això no és faltar a la lleialtat institucional, sinó facilitar la lleialtat institucional.

Vostè ha parlat, senyor conseller, que lamentava que s'hagi filtrat una carta avui en un rotatiu de Barcelona. Jo, el que lamento no és que s'hagi filtrat, el que lamento és que s'hagi escrit. I que s'arribin a dir coses com aquestes. Són una manca de respecte sense precedents per al moviment associatiu d'aquest país. Aquestes persones que treballen en el camp del moviment dels disminuïts no tenen, no hi ha cap raó que justifiqui afirmacions com les que vostè ha fet. Se n'hauria d'avergonyir. La foto: en parlarem avui, en parlarem demà, i en parlarem tantes vegades com vulgui. Deixi'm dir-li una cosa: la seva explicació no em satisfà.

Perquè, si vol que li digui la veritat, vostè va nomenar aquest responsable de l'oficina de benestar social precisament perquè fes això. El seu únic error ha estat penjar un cartell, que algú ha pogut fotografiar i, davant d'això, a vostè no li ha quedat cap altre remei que obrir un expedient. Però si de vostè depengués, a aquest responsable li donaria la medalla d'or de la Generalitat (*rialles*), perquè està fent exactament allò que vostè volia que fes. En qualsevol cas, esperarem els resultats d'aquest expedient que està obert amb tant d'escepticisme com vam observar el famós expedient que va obrir a unes secretàries en funció d'una circular sobre la llengua, del qual, per cert, no en vam sentir parlar mai més.

Amb els diners que vostè dedica a aquestes oficines de benestar social —que són una doble xarxa— es podrien resoldre, en gran part, els problemes de finançament dels ajuntaments de Catalunya. Vostè dedica a això uns 1.000 milions de pessetes, més o menys. Amb això i als ajuntaments estarien molt millor gastats.

Ja per acabar, fa més de cinquanta anys, senyor conseller, en aquest país hi va haver un polític que va fer el pitjor que es pot fer amb la pobresa, que no és fer la gran política que cal fer per eradicar-la, sinó fer la política més mesquina i en el pitjor sentit de la paraula, que és anar a la compra dels vots. No ho va fer sols amb la pobresa; ho va fer també amb la llengua i amb el sentiment de pertinença a una comunitat nacional; els cronistes el presentaven sovint en els mítings amb un entrepà de sardines embolicat amb paper de diari sota el braç. Els seus efectes sobre el país van ser perniciosos, i van deixar una llarga ombra sobre la nostra història col·lectiva. Cinquanta anys després hi ha un polític que ha descobert també els pobres, no per fer la gran política que cal, sinó per aconseguir vots, o per poder passejar-se per determinats barris com si per a això s'hagués de pagar alguna mena de peatge.

El que ens preocupa és que aquest polític té molts més recursos, molt més poder, la legitimitat democràtica que dona ser conseller de la Generalitat de Catalunya i, si ningú no ho impedeix, la seva ombra pot arribar a ser igual, tan llarga i tan perniciosa per a la història de Catalunya com la del polític a què m'he referit fa cinquanta anys.

Res més, i moltes gràcies. (*Remor de veus. Aplaudeixen en un sector de la cambra*).

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que no s'hauria de poder prendre aquesta tribuna per dir coses que no es poden provar ni es proven. Jo, tot el que he dit, ho puc provar, i estic a la seva disposició. Vinguí al meu despatx, i parlem-ne. Jo li ensenyaré les daixò..., o aquí, o a la comissió, quan vulguin. Quan vulguin. (*Remor de veus*.) Això s'està gravant: vostè no pot provar el que ha dit; jo sí que ho puc provar. Per tant, frases d'aquestes que després, doncs, s'aplaudeixen, em sembla que no s'haurien d'aplaudir, perquè això no és..., allò que se'n diu, no és «de

rebut». Per tant, el que diu *no es de recibo*, «no és de rebut», «no és de rebut». Molt bé.

Les lleis, la Llei de règim local catalana, als articles 63 i 64, diu quines són les competències dels ajuntaments de més de 20.000 habitants. La Llei diu clarament que hi ha unes competències que són obligatòries i, altres, pròpies. Per tant, tot el que fa un ajuntament és competència d'ell. O obligatòria o pròpia. I la Generalitat no té cap obligació de dedicar ni un sol diner a subvencionar això que voluntàriament els ajuntaments fan. És una qüestió de prioritats. Jo abans he dit que l'Ajuntament de Barcelona, que ha sortit reiteradament amb aquesta campanya que està fent ara, que diu que val 250 milions... Ara, a veure si això ho ha de fer o no ho ha de fer. Ho fa, i crec que ho ha de fer, però això és una prioritat. O el manual d'urbanisme és una prioritat, o mantenir, mantenir —que són molts, molts i molts diners— el *carrousel* de la Guàrdia Urbana...

(*El Sr. Soto diu: «Això és demagògic!»*)

No és demagògic.

El Sr. PRESIDENT: (*Adreçant-se al Sr. Soto*.) No té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No és demagògic; això és prioritat. No ho critico... (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: El crido a l'ordre, senyor Soto.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No critico res d'això; dic que és una qüestió de prioritat. I aleshores dic que això són molts diners. Ho vol fer? Està en el seu legítim dret de fer-ho. Si la Generalitat dedica diners a «convenir» coses és perquè volem ajudar; però hem de «convenir», hem de «convenir». I si no es vol «convenir» o no es fan els programes d'acord com diu la Generalitat, que és com diu el PAS, aleshores no signarem. (*Remor de veus*.)

Ara està obert el període de discussió, el període de discussió dels convenis per a aquest any, i estem en contacte amb tots els ajuntaments, amb gairebé tots els ajuntaments. I, bé, jo espero que «convenim» amb tots ells; almenys l'esforç del Departament no hi faltarà, com ho demostrarem anant a cercar —que ningú ens hi obligava, ningú ens hi obligava—, anant a parlar amb els quatre alcaldes que no van concertar l'any passat i de dir: «Escolti, tornem-ho a replantejar això. Per què no vam arribar a un acord? Tornem a veure com podem, aleshores, aquest any no saltar-nos-ho; fins i tot, ajudar-los, si és que podem, si és que podem, més, compensar d'alguna manera el que l'any passat no es va fer.»

La Generalitat de Catalunya té un respecte pels ajuntaments que no tenen les comunitats autonòmiques governades per vostès. Em permet tornar a dir —que això ja ho vaig dir— que la Comunitat Autònoma de Madrid dona a Madrid zero pessetes —Plan concertado: zero pessetes. I això passa també a Múrcia, per a la ciutat de Múrcia, zero pessetes; o que a Logroño, a la ciutat de Logroño, dona només 11,83 quan té el 45% de població. I aquí que té, la ciutat de Barcelona, el 27% de població, donem el 17% amb el Plan con-

certado. Per tant, nosaltres tractem correctament els municipis; el que volem és no ser només una oficina de donar diners i prou. Nosaltres realment hem de fer plans que realment, programes que siguin rigorosos.

«I vostè no té cap rigor.» Bé, no sé si en tinc o no en tinc, això m'ho ha de demostrar. Jo demostro els programes que no tenen rigor. Al senyor alcalde de Barcelona, li vaig advertir per escrit, l'última vegada el 21 de gener del 92, que estàvem en una situació difícil de poder fer conveni amb això que vostè diu de la Ciutat Vella, perquè no es feien els programes que s'havien de fer, des del nostre punt de vista. (*Remor de veus.*) I, per tant..., oh, però és una subvenció nostra; amb els diners de l'Ajuntament que facin el que creguin oportú fer.

Per tant, això que diu: «oh, és que d'això se'n perjudicaran determinats ciutadans», això no és cert. La voluntat de cada ajuntament és repartir-se els diners com vulgui i, si prefereix el *carrousel* de la Guàrdia Urbana o aquesta campanya (*forta remor de veus*) o el que vulgui, més que altres coses, és una funció de competència municipal, legítima...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: ...absolutament legítima. Però això és d'aquesta... d'aquesta manera.

Vostè m'ha dit: «quines lleis obliguen a fer formació d'adults?» Cap, però, de la mateixa manera, si es fa, l'han de pagar. I no poden reclamar diners a la Generalitat per dir: «Jo faig formació d'adults, doni'm aquests diners.» No ho poden reclamar. Digue'm vostè amb quina llei ens hi pot obligar; parlem-ne, dialoguem, convenim, convenim... És això... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: I, per tant, aquesta és la situació. (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: En definitiva, per cloure (*remor de veus*), la col·laboració institucional no la podem conduir ni per la bronca, ni per l'insult, ni per la manca de correcció, ni per imputacions que no es puguin provar; l'hem de conduir dialogant. I és això el que nosaltres fem, hem fet i farem. Ho farem així. I ho estem fent amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació de Municipis de Catalunya. I, com li dic, tinc aquesta carta, que està aquí al seu servei, si vol, del president de la Federació de Municipis, que em diu que està d'acord amb les converses que s'han tingut. I discutirem amb cada ajuntament, però sobre programes concrets que s'adeqüin al PAS; no solament entregar diners que després resulta que no van en la directriu concreta del PAS; és aquesta la qüestió, és això... No són diners innominats; el Departament de Benestar Social no pot donar diners innominats; ha de donar diners en funció, senyor Farrés, en funció del que daixò...

Per tant, aquesta és la política. Els agradarà o no els agradarà, però sóc ben sincer, ben honest, de dir-los com han d'anar les coses amb el Departament de Benestar Social. Aquesta és..., aquesta és la qüestió. I hem de col·laborar des

del lloc on som cada un. No em poden condicionar..., a un conseller de la Generalitat, no li poden condicionar la seva política, no li poden condicionar des de l'oposició, ni des d'un ajuntament; cada ajuntament actua d'acord amb les seves majories i minories. I això serà així, i quan anem a cercar diners, d'on surten, sisplau, ajudin els ajuntaments i ajudin Catalunya a aconseguir aquells diners als quals tenim dret; no diguin, després, que han posat la superfície de la comunitat autònoma —que és un disbarat!— i, si no, que algú vingui aquí i em digui aleshores com es poden distribuir els diners en funció de la superfície de la comunitat autònoma. I aleshores dir: «Oh, escolti, és que la Federació de Municipis de Catalunya hi està d'acord.» Hi estarà o no hi estarà. El senyor president de la Federació de Municipis em diu que no hi està d'acord i jo el crec a ell, però això s'ha de reclamar. Per tant, aquesta és la qüestió i aquest és el camí.

Jo els ho dic, i ho he complert, i no podran adduir cap exemple en contrari. Per cada pas que qualsevol ha fet, jo n'he fet dos. I estic disposat a continuar-ho fent. Ara, no em condicionarà a través de les bronques, senyor Soto. I si el senyor alcalde de Barcelona no hi està d'acord, en comptes d'insultar-me als diaris, que vingui aquí, que ell és diputat també, que vingui aquí, que vingui aquí... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!!!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: I ho discutim, i ho discutim. (*Forta remor de veus. El Sr. Armet profereix crits de «fora, fora, fora».*) És aquesta la qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Honorable senyor Armet, el crido a l'ordre. Silenci! (*Remor de veus.*)

(*El Sr. Armet diu: «Molt bé, cridi el que vulgui, senyor president!»*)

Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No he dit cap cosa que no hagués de dir. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Xit!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Jo he dit que quan es diu quelcom, si és quelcom que no s'hi està d'acord, som diputats i això es pot discutir. Suposo que això no és cap ofensa per a ningú, perquè, si ho fos, ho retiraria immediatament, perquè no vull ofendre ningú —jo no vull ofendre ningú. Per tant, el que vull és discutir. I aleshores aquesta és la posició: qualsevol que no estigui d'acord amb quelcom, discutim-ho. No hi ha cap alcalde d'un determinat nivell —els puc rebre a tots— que m'hagi demanat hora i jo no l'hagi rebut, cap alcalde, i no hagi cercat possibilitat de consens.

Aquesta és l'oferta, senyores i senyors diputats, més enllà de l'enfrontament, més enllà del que toqui fer, més enllà del que vostès vulguin fer. Aquest és el posicionament en què realment estem i el posicionament en el qual em trobaran. I demà parlarem de l'oficina de benestar social de Ripoll i demà parlarem de les altres qüestions que vostès em plantegin.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(Remor de veus.)* Senyor Farrés, no té la paraula, i el senyor conseller, tampoc.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i nou minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, del secretari segon, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre política de joventut

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre política de joventut, que formularà el diputat senyor Puiggròs *(veus de: «no, no!»)*..., Puigcercós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Remor de veus.)* Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té com a fi i objectius, en definitiva, interpellar el Govern sobre els seus criteris de capteniment en política de joventut.

D'entrada, diríem que aquesta interpellació arriba en un moment oportú, perquè és el moment..., dies més tard que la nova i recent creada Secretaria de Joventut va establir el Pla interdepartamental sobre política de joventut. Creiem que aquest Pla interdepartamental arriba tard; creiem que hem hagut d'estar, bàsicament, gairebé dotze anys de govern de Convergència i Unió com a grup majoritari i, en definitiva, qui marcava les directrius del Govern en política de joventut, i que no neguem —ja ho diem d'entrada— en cap cas que hi hagi hagut voluntat, que hi hagi hagut campanyes, hi hagi hagut una política concreta, a voltes positiva, a voltes no tant, des de la fins ara Direcció General...

(Remor de veus.)

Creiem, però, sincerament, com dèiem abans, que aquest Pla arriba tard. No és...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Puigcercós, esperi que hi hagi silenci per continuar. *(Remor de veus. Pausa.)* Segueixi.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, president.

No és..., aquest Pla Interdepartamental, creiem, en el moment important que ha arribat, demostra fins a cert punt el problema que ens trobem al davant; gairebé dotze anys, com veníem dient, gairebé una generació de joves catalans, dotze

anys més els tres anys que tardi a executar-se i donar els primers efectes aquest Pla interdepartamental, gairebé una generació de joves catalans no han tingut, en el seu àmbit de relació, en els seus diferents àmbits de vida, en aquest concepte integral que hauria de determinar un concepte de política interdepartamental, des del món de l'habitatge fins al de l'ensenyament, passant pel de l'ocupació, o l'estricta de l'associacionisme, no hi ha hagut, en definitiva, una política, una execució i la portada a terme d'una política integral per part del Govern de la Generalitat.

Si a això adjuntem la manca de capacitat legislativa en política de joventut per part del Govern, el tema realment és preocupant. En els darrers anys de gestió en política de joventut només s'han creat dues lleis: la 10/1991, del 2 de desembre, de creació de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i la Llei 14/1985, del 28 de juny, Llei reguladora del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, entitat de dret públic amb personalitat jurídica pròpia, interlocutor entre l'Administració i les entitats juvenils. La resta, vuit decrets i sis ordres. Malgrat que és una tònica, ja ho sabem, en definitiva, no desentona de la tònica general d'aquesta cambra, la poca capacitat legislativa.

I el tercer punt que potser encara ens sap més greu: que aquesta generació de joves catalans ha patit les mancances d'una política de joventut, la descoordinació entre el Govern de la Generalitat i els municipis; la manca de capacitat, també, de portar a la pràctica part d'aquesta política a partir dels consells comarcals i ja la desorientació definitiva o descoordinació, o desconexament mutu, per no parlar en altres termes que podrien representar també aquest altre organisme administratiu que són les diputacions. Per tant, sintetitzant aquests tres punts: en una generació de joves catalans, tretze anys de política per part del Govern de la Generalitat, més els anys que puguem suposar que pugui començar a rebre la primera incidència o la primera acció d'aquest Pla interdepartamental, podem dir, amb aquelles convencions literàries o socials, que hi ha hagut una generació de joves catalans que no ha pogut tenir els efectes —beneficiosos, sense cap dubte— d'una política interdepartamental.

Però ens interessen i ens preocupen altres temes; sobretot, la perspectiva que ens enfrontem amb una crisi econòmica important i que la manca de capacitat o la manca de trobar la primera feina, la manca d'inserció laboral en el món dels adults, pugui dificultar encara molt més la ja difícil de per si —sempre difícil— integració dels joves en el món, entre cometes i sempre entre cometes, dels «adults».

Parlarem més endavant, també, d'ensenyament. Parlarem d'associacionisme juvenil, però sobretot ens preocupa el tema de l'ocupació. Les xifres d'atur, amb l'inici de la crisi, han començat, en definitiva, a donar les mostres —que també estan donant en tots els àmbits— de la desocupació. Concretament, si ens referim a xifres del mes d'octubre —i estem agafant un mes en què encara la corba de la desocupació no havia començat a prendre el difícil vessant, i perillós vessant, que està agafant en aquests moments—, ens tro-

bàvem que a Catalunya, el mes d'octubre, de menors de trenta anys hi havia 120.695 aturats, dels quals 46.708 eren homes –joves homes, en aquest cas– i 72.987 responien a dones. Per tant, ho repetim: 120.695 aturats menors de trenta anys al Principat de Catalunya, que representen gairebé el 45% total de la desocupació el mes d'octubre al Principat. La desocupació pujava 264.530 aturats; és gairebé el 45%, per tant, del percentatge d'aturats, i estem parlant –ho repetixo– d'un mes en què encara l'índex d'atur, la taxa d'atur encara no havia muntat als punts en què ens trobem en la situació actual.

Per tant, això provoca una situació difícil, provoca que ens hem de definir, no només avui, sinó amb interpellacions o amb la fiscalització que fa l'oposició del Govern en matèria sobre formació ocupacional, com se n'ha fet alguna altra, en matèria de formació professional, en els convenis amb pràctiques, que en parlarem més endavant..., però, sobretot, a l'altre àmbit que ens preocupa: el que està en mans directes d'execució per part de la Direcció General de Joventut i ara la Secretaria General de Joventut: el món associatiu, el món de les associacions juvenils, el món de les entitats. És de coneixement real, malgrat que hi pugui haver diferents lectures de les xifres, que la davallada del món dels joves, dels joves que s'associen, dels joves que formen entitats, els joves que entren, en definitiva, a participar d'això que coneixem com la col·lectivitat, està en franca recessió. Hi ha, evidentment, excepcions, però és evident que una gran part dels joves de Catalunya han decidit deixar de formar part d'entitats que havíem conegut sempre, com podien ser els esplais, com podia ser l'escoltisme.

Per tant, creiem que en un moment com aquest, d'anomia social important, en un moment de pèrdua de valors, en un moment de crisi econòmica, que genera desocupació, en un moment en què la insolidaritat pot sortir al carrer encara amb més força, si hi cap, creiem que és important una política concreta per incentivar i que els joves aprenguin a socialitzar valors; no només els que poden socialitzar a partir dels mitjans de comunicació, a partir de l'escolarització, sinó que aprenguin a viure en comunitat, que aprenguin, en definitiva, a compartir, que aprenguin a viure amb conceptes de solidaritat.

Creiem, doncs –i d'això interpel·lem el Govern–, que en matèria d'associacions hi ha hagut una recessió. Volem saber què es pensa fer, com s'intenta evitar i com es pot compensar, des del món de l'associacionisme, aquesta davallada que hi pot haver entre la joventut catalana.

El conflicte social –i hem tingut una altra interpellació d'un diputat del nostre Grup, Josep Maria Reguant, sobre cohesió social– és un tema que ens preocupa. Més quant a les xifres que hem donat abans; és a dir, podem arribar tranquil·lament, el proper any, a una taxa del 50% d'aturats menors de trenta anys. Aquesta taxa, aquesta xifra es pot augmentar encara molt més en el que respecta a les dones, perquè moltes vegades sabem que la nostra societat és una societat desigual, que fa discriminació en aquest àmbit i que encara genera més atur en el sector femení.

A banda de tot això, també ens preocupa seriosament què pensa el Govern de la Generalitat sobre el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és el representant, és fruit també, la seva regulació, d'una llei, d'aquelles dues lleis que s'han fet els darrers anys, i volem saber què pensa, quin criteri en té, com creu que pot millorar el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la Secretaria General, en definitiva, també el Govern, una entitat que representa els joves associats, i que també creiem que moltes vegades ni representa aquests mateixos, que dista molt de representar els joves en general, i, en tercer lloc, que moltes vegades creiem que la seva política no respon al que hauria de ser.

També ens agradaria saber què pensa d'una cosa que es va presentar aquí al Parlament –presentar–, que va ser la Carta de la joventut catalana, que va ser presentada ací, que va tenir els elogis d'una part –gairebé jo diria la majoria– d'aquesta cambra en la legislatura passada, i que es va dir que era una bona carta, un bon document de treball, i que en aquests moments ha estat absolutament obviat. Això quant a matèria d'associacions.

Però ens preocupen dos àmbits que relataré ràpidament. Ens preocupa, sobretot, el tema de la formació professional. S'ha parlat ja aquí de formació ocupacional; hi ha també altres grups que també treballen sobre aquest tema, a banda del nostre; s'ha parlat també de la impossibilitat de fer avançar la LOGSE, la impossibilitat econòmica i pressupostària, sobretot, però ens preocupa, sobretot, quan algun mitjà de comunicació feia esment, setmanes passades, setmanes endarrere, que a comarques de tradició industrial del Principat, en aquests moments falten contramestres, falten especialistes, falten perits, falten tècnics qualificats, i que moltes vegades multinacionals o grups estrangers que s'han hagut d'instal·lar al nostre país els han hagut d'anar a recercar a l'estranger, els han hagut de portar ells mateixos.

És a dir, la incapacitat del nostre sistema d'ensenyament, la incapacitat de la formació professional per posar-se al dia. I, això, en definitiva, lliga amb allò que dèiem al principi. És a dir, cada cop més genera anomia social, cada cop més genera descompensació i dificulta la integració dels joves en un món important, com és el món laboral, i que en definitiva els barra més el pas.

És preocupant que algú, i fins a cert punt no faltat de raó, va dir al seu moment que la LOGSE, la reforma de l'ensenyament podia solucionar tot això, podia crear les especialitats, podia adequar el món de la formació professional a la realitat i a les necessitats dels nostres sectors productius. Creiem sincerament que no és així; és a dir, no hi ha hagut reforma, no hi ha hagut passos reals, i hi ha àmbits concrets de la formació professional, aquell més important, que és el que determina el salt al món del treball, que no funciona. És a dir, els contractes amb pràctiques, som conscients..., i en això demanem quin criteri en té el Govern per garantir que aquest salt de l'ensenyament, en definitiva, de la teoria a la pràctica, al món del treball, pugui tenir garanties i pugui ser realitat.

També ens preocupa sobretot un altre àmbit real, necessari, essencial que ha tingut mancances al Principat, que és concretament l'habitatge. Tots sabem del procés especulatiu i la dificultat de molts joves de trobar un pis, un habitatge. Aquest procés es dificulta molt més amb la situació de l'ocupació, amb la situació de l'atur, i es dificulta molt més a les grans ciutats, amb un percentatge de població més important, perquè és cada cop més i més car anar a viure, emancipar-se i poder tenir i fer la pròpia vida. Això en aquests moments ens determina i ens trobem amb joves –o no tan joves– de més de trenta anys que encara estan vivint amb els pares, amb l'adulteració, en definitiva, que significa del seu nivell de vida, de la seva qualitat de vida i, en definitiva, de la seva llibertat.

Creiem, doncs, que un pla seriós que afrontés les necessitats en matèria d'habitatge juvenil no s'ha establert mai. És clar, s'han fet coses, no en tenim cap dubte, i ha hagut bona voluntat, però el que sí que considerem és que la capacitat de crear ajuts, als quals s'han sotmès 2.500 joves l'any passat, més o menys –no volem ara equivocar-nos en les xifres–, i hi ha la previsió que en aquest pròxim any se n'assumiran 2.500 més, amb les necessitats reals, això està descompensat.

Entenem la dificultat de crear un pla d'habitatge. De lloguers, sobretot –és aquest cas de què fem nosaltres esment, que en el Pla interdepartamental presentat fa poc ja en feia esment. Però creiem que és necessari, i també n'entenem la dificultat amb la fluctuació del mercat lliure de l'habitatge, que és difícil fer previsions, però creiem que aquí cal establir necessitats –i no estem demanant res de l'altre món; això també ho han fet altres països: estem parlant de la República Federal Alemanya, o dels mateixos Països Baixos, a Holanda–; una necessitat, doncs, que creiem que cal buscar solucions amb aquest Pla interdepartamental, que cal buscar el suport d'altres departaments i, en definitiva, començar a posar les bases del que hauria de ser allò que dèiem al principi, una política de joventut integral.

I finalment, per acabar, m'agradaria una mica reflexionar sobre potser una d'aquelles parts que nosaltres anomenem «agitprop» –que és «agitació i propaganda»– per part del Govern de la Generalitat –i que creiem que és necessari fins a cert punt perquè dossifica, dóna i fa arribar la informació–, que és aquell tema que no és una excepció a Catalunya –es produeix a tot Europa–, que és el carnet jove. Nosaltres hem establert un estudi sobre el carnet jove i en aquests moments hem estat establint els serveis que donava, i ens preocupa molt allò que ja vam dir en el seu moment en la presentació del Pla interdepartamental; és a dir, moltes vegades tenim la sensació –i no és només nosaltres, em fa l'efecte que és una sensació compartida– que el carnet jove és allò que serveix per a l'oci, per anar al perruquer –no cal dir noms–, per anar en definitiva a comprar material del consum, del que en podríem anomenar, entre cometes –i no cal, com vam dir en el seu moment també, entrar en aquesta discussió–, allò que podria ser «oci». És a dir que per a les necessitats essencials que tinguin un concepte de redistribució,

que podria ser cultura, que podria ser el món de l'ensenyament, el món de l'esport, moltes vegades aquest carnet no serveix. És a dir, amb aquesta raó ja hem adreçat al Govern diferents preguntes escrites demanant quina ha estat la utilitat real del carnet jove a museus, la utilitat real del carnet jove en teatres o la utilitat real en material escolar. A vegades tenim la sensació que això queda de banda.

Perquè, és clar, i després el que també ens preocupa és una «autoloapització» –auto-LOAPA que s'ha produït al mateix Govern– en matèria del carnet jove, quan amb la integració en una mena d'estàndard a nivell d'Estat, que no nega..., és a dir el tema de l'Euro-26 no nega de cap de les maneres que el Govern de la Generalitat pugui crear nous serveis a partir del carnet jove. No ho nega, però tampoc s'ha anat molt més enllà.

Hem comparat el carnet jove...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi, per favor.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, estem acabant, senyor president. Hem comparat també el carnet jove amb altres carnets europeus i ens hem adonat que els serveis que s'estan oferint aquí –comparat, per exemple, amb el que podria ser el que està donant Escòcia– són molt menors, que allà fins i tot es tendeix a altres aspectes, com crear assegurances, crear un servei i una oficina d'atenció al jove, que pugui afectar el que podríem dir fer una política interdepartamental, i en definitiva el que ens preocupa, senzillament, és la poca utilitat del carnet jove i, curiosament, al costat d'una altra de les creacions del Govern –que nosaltres creiem positiva–, el carnet famós, que s'ha fet molt famós, el carnet del Súper 3, que hem trobat la cosa, la grata sorpresa que està oferint més serveis en aquests moments i té molta més utilitat el carnet del Súper 3 que el carnet jove. Aleshores, això ja és una d'aquelles paradoxes divertides, entranyables –si volem, no?–, però que ens hauria de fer pensar a tots una mica.

Finalment, doncs, acabant...

El Sr. PRESIDENT: No, ja ha acabat abans.

El Sr. PUIGCERCÓS: Un moment, un moment, senyor president; ja acabo. Trenta segons.

El Sr. PRESIDENT: Li ho restaré de la rèplica. Ségueixi.

El Sr. PUIGCERCÓS: Acabant, direm, doncs, que creiem, que tenim l'esperança que aquest Pla interdepartamental pugui compensar les deficiències que hi han hagut fins ara, les llacunes amb la coordinació amb altres departaments i que pugui portar a terme el que demanem, el que reivindicuem i el que esperem: un pla integral que entengui el jove que està afectat per totes les disciplines, per totes les direccions generals, per tots els departaments i que es pugui portar a terme amb els criteris sempre efectius de coordinació i sobretot de descentralització.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, dis-

culpi'm, senyor diputat, però sota aquest títol genèric de la seva interpellació, de quins són els criteris de capteniment del Govern en matèria de política de joventut, vostè s'ha referit a una sèrie de qüestions a les quals jo entenc que correspondria una sèrie de preguntes o una sèrie d'interpellacions, perquè el llistat de les mateixes qüestions que vostè ha tractat no correspon a una resposta, que podria ser una resposta que fes referència a una política global, sinó que es refereix a una sèrie d'aspectes concrets i precisos que a vostè el preocupen. Vostè ens ha fet una sèrie de llistats de qüestions que preocupen, jo no diria que només la gent jove, sinó que preocupen tot el país en general. Des de l'habitatge, des del problema de l'atur, des del problema dels carnets, des del problema de l'associacionisme, etcètera, vostè s'ha permès fer un llistat de qüestions que aplicava al món jove, i al mateix temps feia al començament del seu parlament unes consideracions que jo sí que li vull precisar i que li vull respondre, perquè em fa l'efecte que responen a un desconeixement de la realitat d'aquest Parlament i responen a un desconeixement de la realitat de Catalunya.

Vostè deia que hi havien hagut poques lleis en relació amb la joventut. Deia: «Això correspon..., ens tenen acostumats a la poca capacitat legislativa d'aquest Parlament.» Estic convençut que les senyores i els senyors diputats que durant anys han ocupat aquestes cadires i aquests seients tenen el mèrit d'haver sigut els grans protagonistes d'una gran tasca legislativa de moltes iniciatives que avui fan que el Parlament de Catalunya sigui una cambra amb una gran riquesa en la llei, tant en la quantitat com en la qualitat.

Com que vostè no ho sap, però pel que es veu tampoc se n'ha volgut assabentar, li haig d'explicar que en l'anterior legislatura –si no ho recordo malament– es varen aprovar més de vuitanta lleis. Li pregaria en aquest cas que vostè, en la seva resposta, fes una matisació del que vostè ha dit i que donés a aquesta cambra la consideració que es mereix. El Parlament de Catalunya ha sigut un Parlament que ha legislat molt i que ha legislat bé, i em penso que, de tot això, tots els diputats i els catalans ens en podem sentir legítimament orgullosos.

Vostè comet un altre defecte, que és un altre error des del meu punt de vista, i és que vostè no distingeix entre el que és un pla interdepartamental en relació amb el que és una actuació interdepartamental. És a dir, em penso que quan vostè diu que no hi ha hagut un pla té raó –aquest pla global és una proposta que es fa en aquests moments–, però el que sí hi ha hagut ha sigut un pla, han sigut unes actuacions, hi ha hagut una política de joventut en què hi ha participat tot el Govern i en aquest sentit els resultats que s'han aconseguit han sigut uns resultats importants i notables.

S'han fet actuacions interdepartamentals –i potser amb això que ara li diré respondria algunes de les qüestions que s'han fet–, actuacions que s'han dut a terme i que pel que es veu vostè desconeix i sembla que tampoc ha fet el suficient esforç per conèixer el que desconeixia. Cal recordar que l'any 81, l'any 1981, la Generalitat va parlar de la necessitat de realitzar polítiques globals de joventut. Jo li vull recordar

un llibre –no sé si vostè l'ha llegit, suposo que no– del senyor Enric Puig, que va ser el primer director general de Joventut, que és anomenat *Per una Catalunya que no oblida els joves*. Això corresponia a aquest projecte, i cal recordar que l'any 1981 era un moment en què predominaven diverses administracions. La formació era precisament la formulació i l'aplicació de polítiques sectorials de joventut.

Aquesta política es va dur a terme l'any 1981 adscriuint la Direcció General de Joventut –avui Secretaria General– al Departament de Presidència, ja que aquesta en certa manera representa –aquesta actuació transmesa a Presidència–, representa que cohesiona l'actuació de totes les altres. No era un element aleatori, no era un element de casualitat que s'adcrivís la Direcció General de Joventut precisament al Departament de Presidència. Tenia aquest sentit. I s'ha dut a terme l'actuació interdepartamental que ha calgut en cada ocasió que un assumpte ha exigint actuacions bilaterals, en comissions més àmplies i en òrgans de gestió o consells rectors més estables.

Li vull dir, entre altres exemples –i sense ànim de parlar del passat ni tampoc de ser exhaustiu; jo no li podria ser exhaustiu en aquest sentit–, per exemple, la participació de la Direcció General de Joventut en programes d'ocupació juvenil. Quan vostè ens parlava precisament de la problemàtica de l'atur, va ser una preocupació de la Conselleria de Treball d'establir aquests programes d'ocupació juvenil, que són..., que tenien com a objectiu respondre a aquesta necessitat.

També hi ha una política que es va desenvolupar des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per a l'adquisició d'habitatge. No fa gaires mesos, des d'aquesta mateixa tribuna es presentava un programa d'habitatge en el qual s'articulaven i es proposaven una sèrie d'ajuts precisament per a la gent jove, i això constituïa per ells mateixos una iniciativa en què havia participat precisament també la Direcció General de Joventut.

Al Departament de Cultura –i això ho conec més– han sigut molts les mostres i certàmens culturals que organitza, i ho fa l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Són coses que són d'alguna manera relacionades amb el món de la cultura i tenen com a objectiu fonamental precisament el món juvenil.

La Direcció General de Joventut participava en el Consell de Seguiment de la Llei de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependències. Aquesta era una actuació que encapçalava el Departament de Sanitat.

Els representants de diferents departaments formen part del Consell Rector de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Per tant, aquesta idea interdepartamental que es dedueix d'aquestes actuacions que jo li acabo d'anomenar forma part d'aquesta idea de política juvenil, que com vostè veu respon a diversos aspectes que vostè mateix ha plantejat.

S'ha bastit, per tant, una autèntica obra de govern al servei dels joves, amb les seves llacunes, amb els seus dèficits normals en qualsevol actuació, potser sense que això consti-

tuís un anomenat pla global, però en definitiva és una obra de govern que ha estat lloada i fins i tot copiada per altres comunitats autònomes. En aquests moments, en el moment de crear la Secretaria General de Joventut, el Govern ha volgut reforçar aquesta tasca interdepartamental demanant a la mateixa Secretaria General de Joventut que actuï com a òrgan de planificació i seguiment de les actuacions que l'Administració de la Generalitat, des de diversos departaments, realitza per als joves. Per tant, aquesta idea del pla global és la idea que respon... Perdoni, senyor diputat, no sé si vostè m'entén o no m'expresso prou bé, però el veig molt distret. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit, una de les preocupacions... És que com que he vist que hi havia coses que no sabia, em temo que no acabarà de captar algunes de les matisacions que li explico. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit, una de les preocupacions de la Secretaria General de Joventut haurà de ser explicar tota l'acció de Govern de la Generalitat al servei dels joves, perquè com a Govern tenim la sensació que la seva interpellació ens confirma que només hem sabut explicar parcialment aquesta acció de govern, ja que normalment sols s'ha donat compte d'actuacions de la mateixa Secretaria General de Joventut. (*Remor de veus.*)

Voldria referir-me també a un altre aspecte que vostè em deia –i que ens preocuparia si fos així–, que hi ha hagut un descens en el percentatge de la gent associada. Això no és d'aquesta manera. És veritat que hi ha hagut unes enquestes sobre la joventut catalana, encarregades per la Secretaria General de Joventut, on podem observar, de l'any 85 al 90, un descens de sis punts. Aquest fet preocupa el Govern, però és una dada que cal relacionar amb altres fets: per exemple, el nombre d'associacions juvenils s'ha incrementat en aquests anys. Els joves no només s'aglutinen en el que podríem anomenar «associacionisme més tradicional», sinó també en grups no estructurals de caràcter local, ecològic, pacifista, musicals, grups de fans. Aquestes mateixes enquestes, a més, ens diuen que el 42,5% dels joves, entre els 15 i els 29 anys, manifesten que els agradaria pertànyer a una associació.

Per tant, s'ha incrementat el nombre d'associacions i s'ha incrementat el desig dels joves de pertànyer-hi. El Govern vol potenciar el fenomen associatiu en totes les seves dimensions, i no només l'estrictament juvenil. En aquest sentit, la informació esdevé un eix de gran importància. És una eina per a la participació. Per això la Generalitat porta a terme un conjunt d'iniciatives per tal de crear una veritable xarxa de serveis d'informació juvenil. Aquesta informació és fonamental per a l'associacionisme, amb la participació dels consells comarcals, dels ajuntaments i d'entitats juvenils.

Actualment, uns cent deu serveis d'informació juvenil funcionen a la geografia catalana. Volem arribar en un any a dos-cents. Funcionen cartelleres d'informació en centres d'ensenyament. Es publiquen guies de caràcter informatiu, etcètera. A finals de l'any 1993 és prevista la realització

d'una fira de l'associacionisme juvenil, on les associacions catalanes difondran les seves activitats.

El Consell Nacional de la Joventut ha de passar a ser una eina al servei de les associacions i un pont de les associacions amb les administracions. Vostè em preguntava quina n'era la finalitat. Doncs és precisament aquesta: ha de ser una eina al servei de les associacions i, al mateix temps, un pont d'aquestes amb l'Administració.

Finalment –i no ho puc contestar tot, perquè vostè ha fet un plantejament de programa de política general i jo vull ser més respectuós–, en relació amb la formació professional, li he de dir que fa molts anys que des de Catalunya s'ha dut un programa de formació professional que ha tingut molt present la necessitat que els joves puguin col·locar-se: va ser la incorporació del sistema dual en el sistema educatiu, que amb la realització de pràctiques a les empreses i les estadístiques que disposava i que disposa el Departament d'Ensenyament demostren que un percentatge molt alt dels alumnes que havien acabat la formació professional de segon grau i que havien realitzat les pràctiques a les empreses eren capaços de trobar una ocupació. Com vostè sap, aquest és un element de preocupació permanent, però el que li puc assegurar és que Catalunya ha sigut capdavantera en aquesta iniciativa i que en part –només en part– els resultats es poden considerar prou satisfactoris.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Puigcercós pot formular un torn de rèplica, ajustant-se al temps concedit.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. De vegades tenim la sensació que –i sobretot aquest Govern, i penso que és positiu– es fan molts llibres i que uns tenen més capacitat que d'altres de llegir-ne; altres potser tenen més temps, perquè el dediquen..., fan un repartiment racional del seu temps a llegir o a treballar...; són repartiments que té la gent. Però, si hem d'entrar a parlar d'un dels temes del qual de vegades hem fet bandera, que és el de l'associacionisme –i vostè ens ha dit que, d'acord, que hi ha hagut una enquesta que ha fet el Govern i que se sap que ha baixat un 6%, l'associacionisme, però que hi ha més entitats–, bé, jo li diria que havent llegit un llibre que la mateixa Direcció General de Joventut va fer, que es deia *Les enquestes en joventut a Catalunya*, fet l'any 85, el mateix senyor Puig posava en qüestió –posava en qüestió– la validesa de les enquestes en joventut, i que no tenen cap sentit i que de vegades són poc fiables. Bé, aleshores, és clar, tots llegim; uns més ràpid, altres amb més capacitat, altres amb aprenentatge lent, altres amb una capacitat desbordant, però em fa l'efecte que l'escolarització en aquest país, més o menys, funciona i, més bé o més malament, tots llegim, senyor conseller. I també llegim, i hem llegit aquest llibre, precisament, i hem trobat aquesta dada que precisament diu això: és a dir, les enquestes en matèria de joventut no són fiables. I, és clar, vostè em diu que té una enquesta que li diu que el 6%, que el 6% dels joves..., ha davallat d'un 6% en les associacions. Jo crec que el Govern no hauria d'anar amb enquestes d'a-

quest tipus; el Govern, sense cap tipus d'intent de teledirigir o de controlar, ja hauria de saber quina és la realitat, sense enquestes; hauria de tenir-ho apamat. O sigui, la Direcció General hauria de saber quin és l'estat real, no en xifres absolutes, però en percentatges. No calen enquestes en aquesta matèria, de la mateixa manera que el Departament d'Ensenyament sap quin és el nivell d'escolarització; a veure quan el Departament d'Ensenyament farà enquestes per saber quin és el nivell d'escolarització! O el Departament de Treball farà enquestes per saber quin és el nivell d'atur! Em fa l'efecte que no va amb aquests barems –no va amb aquests barems.

Aleshores, dic, el que també ens preocupa –i jo ho he dit moltes vegades, perquè ens preocupa a tots, la política de joventut– és sobretot que tenim una crisi –i en això estarem tots d'acord. Nosaltres creiem que hem tingut i hem fet aquesta interpellació amb un to constructiu; creiem que és positiu, i ens preocupa –com he dit vint-i-una vegades abans– que la política de joventut és una cosa que ha d'estar amb el suport de tots, i Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari, ho ha fet –ho repeteixo– amb un to absolutament constructiu, i ens hem trobat amb un intent moltes vegades, jo penso, d'intentar deslegitimar el paper aquest nostre d'interpellar el Govern. És a dir, que «vostès no han llegit», que si «vostès no ho veuen gaire clar», que si «vostès no tenen una concepció real del que vol dir política interdepartamental», o que si no ho hem entès bé. Bé, respectant la seva opinió, senyor conseller, creiem que les xifres canten. És a dir, quan li hem explicat les xifres d'atur o quan hem vist i detectem, realment, que el nivell de joves no s'associen o detectem la realitat quan tenim el carnet jove a la mà, i ens n'anem, i l'utilitzem, i veiem que no és real, detectem que aquí hi ha unes mancances. I em fa l'efecte que hi estarem tots d'acord: hi ha unes mancances del concepte integral o del concepte de coordinació. I quan hem dit abans que es detectava que en política de joventut hi havia poca capacitat legislativa, és a dir, no és que no haguem llegit, no és que duquem poca experiència en aquesta cambra: senzillament, és que hem llegit els criteris oficials sobre aquesta matèria, i en política de joventut hi ha hagut dues lleis –dues lleis–, i no cal inventar-se res, no cal acusar de desinformació o d'intent de manipulació, que em fa l'efecte que no és el nostre cas.

És, senyor conseller, la voluntat constructiva d'interpellar el Govern en una matèria que en aquesta cambra se'n parla poc, que és la realitat de la població de menys de trenta anys, que està afectada per una sèrie de problemàtiques que s'acumulen, dificultades, i que ara és un moment important –com he dit al principi–, perquè..., és molt important, perquè, amb la recessió econòmica, amb la desocupació que vindrà, amb la incapacitat de tirar endavant... –i ja sé que no és tota culpa seva–, però amb la incapacitat real de tirar endavant la reforma de l'ensenyament, la incapacitat d'adaptar el món de l'ensenyament al món laboral, creiem que és molt important –molt important– començar-nos a qüestionar, a interpellar la realitat en política

de joventut. I hem dit que teníem esperances i em fa l'efecte que és un to constructiu, que no respon, potser, a la seva agressivitat, potser natural, d'altra banda, senyor conseller, potser natural, d'altra banda..., però em fa l'efecte que el nostre to ha estat absolutament displicent, eh?, i no ens agradaria haver d'entrar en dinàmiques com en la que hem entrat aquest matí, que no són constructives, que diuen molt poc a favor d'aquesta cambra. I penso que –ho repeteixo– el nostre to ha estat absolutament constructiu. I penso..., i aquesta és la línia en què seguirem treballant i és la línia en què anirem fent preguntes, orals, escrites, i és la línia, evidentment, en què continuarem interpellant el Govern en criteris de joventut.

Perquè –ho repeteixo– no serà la darrera; no serà la darrera perquè ara tenim unes xifres d'atur; dintre de tres mesos, quan hauran passat cent dies del Pla interdepartamental, podrem començar a notar els primers efectes; evidentment seran pocs, perquè un pla d'aquests costa de desenvolupar, però, quan hagin passat cent dies en farem una altra i esperem, sincerament, conseller, que el to –el seu to– serà amb la mateixa dinàmica constructiva amb què nosaltres ho hem fet.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, li agraeixo...

El Sr. PRESIDENT: No me l'entretingui, que després... Senyor conseller, està entretenant el senyor interpellant.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Li agraeixo molt, senyor diputat interpellant, la seva bona disposició i el seu to constructiu. Jo crec que el meu també ho ha sigut. (*Remor de veus.*) Li ho he explicat exactament, i he intentat respondre moltes o totes les seves preguntes. Únicament he fet una observació que em permeto repetir-li, que és el que vostè deia al començament, quan relacionava aquest nombre, que li sembla escàs, de lleis de joventut, i vostè feia una referència àmplia –i em penso que en el *Diari de Sessions* es podrà comprovar– sobre la poca activitat legislativa del Parlament. I aquesta és la meva resposta, que jo he entès que havia d'aclarir, que el Departament havia tingut una bona i una important activitat legislativa. I en aquest sentit, jo'em reafirmo en el que he dit, i em penso que ho he dit d'una manera correcta i suficientment explicativa. Li responia d'una manera clara a això.

Vostè, senyor diputat, fa una consideració sobre si les enquestes serveixen o no serveixen. Jo m'he referit a les enquestes perquè, quan vostè m'ha dit que havia disminuït el percentatge d'associacionisme juvenil, com que el nombre d'associacions s'ha incrementat, he suposat que vostè ho deduïa d'una enquesta a la qual jo em referia, i per això li he explicat en primer lloc que l'enquesta deia el que deia, però, en canvi, que el nombre de centres d'associacionisme s'havia incrementat, com també la voluntat dels joves d'associar-se. Aquesta observació meva –i, per tant, fona-

mentada en el coneixement del nombre d'associacions que vostè deia que s'havia de tenir— em penso que és important, perquè la importància del factor associatiu és molt important per a la societat en general, però d'una manera especial ho és també, precisament, en aquest camp dels joves. Per tant, la referència a l'enquesta, jo la feia per respondre a una afirmació que vostè havia dit i, quan després la hi responia, li deia que, en canvi, el nombre d'associacions havia crescut.

Vostè es refereix, també, vostè parla... Aquí hi ha un error, i suposo que, encara que digui que és una equivocació, que és una mala interpretació, no ho prendrà com una resposta no constructiva: quan vostè parla que només hi ha hagut dues lleis de joventut, això no és una afirmació que es pugui considerar exacta en la seva realitat; moltes de les lleis que fa aquest Parlament afecten i transcendeixen d'una manera especial la gent jove. Per exemple, no em negarà que les lleis educatives, les lleis que fan referència a la formació professional, les lleis que fan referència a la reforma del sistema educatiu, les lleis d'universitat, afecten el món juvenil. I per això jo m'he escarrassat en la primera part del meu discurs a explicar que moltes de les actuacions i moltes de les normes que ha fet la Generalitat corresponen, precisament, i afecten el món juvenil: des de Política Territorial, des de Cultura, des d'Ensenyament, des de Sanitat..., moltes de les actuacions afecten fonamentalment els joves. I em penso que no és gaire lògic d'esperar que hi hagi una norma legislativa dedicada especialment a la joventut, quan els problemes que vostè mateix planteja afecten d'una manera global tota la societat. Afecta tota la societat el problema de l'atur; afecta tota la societat el problema de la competitivitat, amb el que té de referència això a l'aspecte educatiu, i afecten tota la societat els problemes derivats de l'habitatge i d'un correcte aprofitament del sòl, del paisatge i de la conservació del territori. Això afecta tothom, i moltes d'aquestes actuacions, d'una manera especial, tenen especial incidència en la gent jove, i per això jo em referia —i les he llegit— a diverses actuacions que han fet els diversos departaments que afecten la joventut concretament, però moltes d'altres que l'afecten d'una manera global.

Aquesta possibilitat..., ja em penso que vostè em reconeixerà que, en relació amb l'atur, a Catalunya alguna cosa hi té a veure també la Generalitat si hi ha un 5% menys de joves aturats que a la resta de l'Estat. Aquest menor atur a Catalunya, el qual jo no diria que correspon només a la Generalitat..., però sí que em penso que cal també reconèixer que moltes de les actuacions dutes a terme pel Govern, i moltes de les normes que s'han fet, i moltes de les disposicions que s'han establert, afecten precisament com una resposta a aquest fenomen de l'atur que a tots ens preocupa, que ens preocupa per a tothom, que d'una manera general, especial, també ens preocupa la gent jove, tot i que —com li deia— el problema de l'atur ens preocupa d'una manera global per a tota la població, i no seríem capaços, en aquests moments, d'establir ni de recomanar que hi hagués un sistema que castigues la gent més gran en benefici de la gent

jove. Crec que s'ha d'afavorir la gent jove i al mateix temps procurar que l'atur baixi en la gent gran.

Vostè fa una gran... S'ha referit una vegada més als aspectes del carnet jove. Jo crec que el carnet jove és una bona iniciativa, i penso que moltes persones que el tenen l'aprofiten i n'estan suficientment satisfetes. Qualsevol cosa és perfectible, qualsevol cosa es pot millorar. És possible que aquest carnet jove que vostè coneix d'Escòcia, doncs, ofereixi alguns beneficis més. De tota manera, és bo de tenir-ho present i estic convençut que això podrà ser considerat. Però, dins d'aquesta globalitat, em penso que la política que s'ha dut fins ara és una política positiva, constructiva; qualsevol de les intervencions que faci, senyor diputat, té tot el dret de fer-les, i les respondrem amb gust. Li vull recordar, de tota manera, que fa molt poc temps van estar vostès presents en una compareixença del secretari general de la Joventut, que crec que va ser una compareixença llarga, que hi van haver moltes coses que va respondre, però de totes maneres, aquí estem a la seva disposició per allò que pugui caldre, amb esperit constructiu i, al mateix temps, explicatiu: aquelles coses que no se sabien, em penso que val la pena que les diguem, sense que es pugui molestar ningú, i aquelles que nosaltres hem d'aprendre, em fa l'efecte que també en prenem nota.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Declaració institucional sobre la commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora

Senyories, a petició dels portaveus de tots els grups parlamentaris, aquesta presidència dóna lectura a la següent declaració institucional.

«El Parlament de Catalunya se suma a la commemoració del Dia Internacional de la Dona Treballadora, que se celebra el proper 8 de març, amb la següent declaració:

»Constata que encara avui persisteix una injusta desigualtat d'oportunitats i una infravaloració del que aporten les dones al conjunt de la societat, malgrat els avenços produïts en la igualtat jurídica, en l'accés a l'educació i en la incorporació de les dones al món del treball, fruit de l'esforç i la lluita de moltes dones i del compromís de les institucions.

»Perdura una situació de menysvaloració social de les funcions considerades tradicionalment com a pròpies de les dones, la qual cosa equival al menyspreu de la societat per les tasques d'atenció a les persones.

»Veu amb preocupació la poca participació de dones en la política, i molt especialment en la presa de decisions, des de la convicció que la participació de les dones en la vida política i parlamentària és un element essencial de la democràcia.

»Constata que es dóna massa sovint, en l'exercici de la justícia, algunes interpretacions masculistes de les lleis. Inte-

ressa al conjunt de la societat, homes i dones, construir una societat on es valorin més les persones que les coses, on se situï la vida quotidiana al bell mig de les prioritats polítiques. En aquest sentit, cal treballar per una Catalunya on les experiències, els pensaments i les formes de ser de les dones guanyin pes, adquireixin valor i siguin assumides com a patrimoni col·lectiu.

»Volem, en aquesta commemoració que tindrà lloc el dia 8 de març, solidaritzar-nos de nou amb les dones de diferents nacions dels Balcans que pateixen detencions i violacions sistemàtiques, exigim que cessin de forma immediata, siguin considerades crims de guerra i es desmantellin els camps de mort i violació.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies alternatives

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les energies alternatives, que formularà el diputat senyor Jordi Portabella, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor conseller, la política energètica d'un país és realment fonamental per al seu futur: l'energia es troba realment a la base del desenvolupament i la qualitat de vida de qualsevol societat, però també és un factor determinant de la degradació ambiental. Hi ha, emperò, diferències més que substancials en els diferents models energètics cap als quals es pot tendir. Utilitzar més energia en relació amb els nostres avantpassats no implica necessàriament produir més energia, sinó que, sota un model energètic racional, vol dir no malversar-la, no malversar-la en dos sentits: en el sentit d'estalvi de l'ús, és a dir, d'utilitzar només aquella que és necessària i realment només aquella que és necessària, i buscar models d'eficiència de l'energia utilitzada. Ens temem –i n'aniré parlant al llarg de la interpellació– que no són aquests els elements que segueix l'actual Govern del nostre país. En tot cas, després ho podré anar desgranant més a poc a poc.

Hi ha també substancials diferències socials i ambientals segons les fonts de producció d'energia. Sovint, mirant el model energètic actual, hom té la sensació que s'està fent una base que no és prou sòlida, sinó que estem basant-nos en una sèrie de fonts que són, en primer lloc, finites, i, en segon lloc, que creen incertesa i inseguretat. Incertesa i inseguretat tant en l'espai com en el temps, que poden arribar a produir desfetes importants, com és el cas de l'energia nuclear. I, a més a més d'això que he dit, dificulten que l'energia arribi a tots els indrets del país.

Aquesta seria una de les diferències importants entre les energies no renovables, a escala humana, i les renovables, i aquí intervé també, d'una manera fonamental, l'impacte ambiental que suposen les energies. Fins i tot per a la Co-

missió d'Energia del Parlament Europeu –una comissió que no és gens sospitosa de ser titllada d'ecologista– es considera com a inequívoc que més del 50% de les emissions de diòxid de sofre provenen de la utilització de combustibles sòlids, és a dir, d'energies no renovables; que prop del 80% de les emissions de l'òxid de nitrogen provenen de la utilització de derivats de petroli, sobretot en el sector del transport: el transport, que, com vostès diuen en una publicació d'*Eficiència energètica*, una de les revistes que publica el Departament sobre temes referents a energia, és l'ovella negra de la seva gestió. I, encara més, prop del 50% de les emissions de CO₂ provenen de la utilització de derivats del petroli i, del 50 que queda, el 30% de CO₂ ve de la utilització de combustibles sòlids. Així, doncs, ens trobem que la contaminació bàsicament es produeix per combustió de combustibles fòssils.

Què proposem nosaltres, doncs? Nosaltres proposem que, per tal de millorar el medi ambient i la qualitat de vida dels ciutadans del nostre país, així com per tal de tractar de minvar l'efecte hivernacle –i el que és ben cert és que amb el tipus de política que s'està desenvolupant ara, i especialment en el nostre país, aquesta no és la línia, sinó que tendirà a ser cada vegada més gran– i per tal de tendir també al desenvolupament sostenible, que és una de les coses que surt reflectit contínuament en tots els documents del Parlament Europeu, més que res perquè és l'única possibilitat de continuar tirant endavant, i també per aconseguir que hi hagi un ús d'energia que arribi a tothom, es descentralitzin les fonts energètiques, es contingui la demanda energètica fomentant l'estalvi i evitant el malversament, i, per tant, s'utilitzi l'energia racionalment, que permetria –tal com ja deia el programa electoral d'Esquerra Republicana– tancar les centrals nuclears, una proposta que a hores d'ara ha deixat de ser ja agosarada i de bufanúvols, i en realitat –i després, si calgués, m'estendria en aquest terreny– hi ha diferents documents que ja permeten veure la viabilitat i l'apunt de per on va tot això.

Però anirem a pams, anirem tancant una mica el marc d'aquesta interpellació, i ara parlarem, per exemple, de l'*Estudi especial i prospectiu de la demanda d'energia a Catalunya*, de l'Esprec, senyor conseller, perquè se'n poden treure dades molt interessants, de la política energètica que vostès estan duent a terme. Per exemple, la font primària d'energia més important a Catalunya és el petroli. Novament, ens trobem amb una energia que és no renovable, amb un combustible fòssil, altament contaminant, que està sotmès a transports que, en cas d'accident, degraden enormement el medi ambient, i que és el principal gas implicat en l'efecte hivernacle. Ens trobem també que el gas, el gas natural, representa el 8,3% de l'actual producció energètica. Nosaltres considerem que el gas natural és una bona transició cap a les energies renovables, però només això: considerem que és una bona transició. Però com a transició, fins i tot com a transició, ja estem arribant tard: el percentatge de gas natural que hi ha a Europa és el doble, senyor conseller.

Una altra dada a tenir molt en compte: el 80% de l'electricitat que es produeix a Catalunya és d'origen nuclear. Catalunya és un país més nuclearitzat que Bèlgica i França, que són els que tradicionalment han aparegut com a paradigmes de països nuclearitzats. Tenint en compte, a més a més, que estem parlant d'una energia que a hores d'ara ja ningú discuteix que és cara, i podríem posar un exemple clar, concís i immediat: el darrer incident d'Ascó, que implica canviar el generador de vapor, costarà 50.000 milions de pessetes —mig TGV, mig TGV—, que implica un gran risc ambiental, que pot hipotecar el territori, tot el territori, durant generacions, que pot utilitzar-se per a fins militars, que és dependència..., perquè vostès no en tenen competència, com ens va respondre a una pregunta que nosaltres li vam fer sobre la torre de refrigeració d'Ascó en construcció, i que ens va dir: «miri, ho sento molt, a nosaltres ens agradaria molt contestar-li, però com que això no és una competència nostra ho hem adreçat al Govern central» —ens agradaria molt que ens digués després com està, quan ho han enviat i per a quan, més o menys, esperen aquesta resposta—, i que, a més a més, genera productes tòxics d'una vida mitjana de mil anys, tants anys com té Catalunya, senyor conseller, això és la vida mitjana dels residus radioactius.

Això, tot això ve a representar, en el nostre àmbit, com ja li he dit, el 80% de la generació d'energia. A nivell mundial representa el 4%; a nivell d'Europa representa el 12% en producció primària, i a nivell de generació d'electricitat a Europa representa el 36%. D'aquí es pot extreure una conclusió bastant senzilla i lineal: per ser europeu, senyor conseller, també s'han de tancar nuclears, perquè estem molt per sobre, molt per sobre del que estan a la mitjana europea. Com també per a ser eficients: per exemple —i també ho extrec de l'Esprec—, el consum d'energia primària a Catalunya és de 600 milions de teps —tones equivalents de petroli— i el consum final és de 8,3. Vostès perden més del 50% de l'energia primària —dades seves, senyor conseller; li puc després, en tot cas, dir-li fins i tot el número que surt de l'*Eficiència*, de les seves revistes; no es pot dir que siguem eficients—, i com ens trobem? Què fan vostès per mirar de solucionar això? Doncs, miri: no tenim ni pla d'energies renovables, vostès són una altra vegada dependents del Plan de energías renovables —que és molt diferent—, perquè bàsicament aquest se centra en dos aspectes: centrals mini-hidràuliques i incineradores, que representa, en relació amb el que és el reciclatge, una pèrdua d'energia i una pèrdua de material.

Però anem a veure què han fet vostès en energia renovable. Solar passiu, conseller: segons el ministre d'Ontario, l'escalfament solar passiu pot representar més del 40% de les necessitats de calefacció; a Catalunya és clar que aquesta font ha d'anar dirigida cap als serveis d'escoles i domèstic, en concret, a les calefaccions. L'any 89 vostès van fer vint habitatges a Begues, que redueixen d'un 40 a un 50% l'energia respecte a un habitatge convencional. Com ha desenvolupat Adigsa i el seu Departament aquesta experiència?

Com l'han desenvolupat, ja que en tenien una mostra? De cap manera, però sí fent una acció determinada, que és avortant la construcció del torrent del Llop, a Martorell, eh?, una construcció que estava feta amb una edificació intel·ligent i amb uns grans criteris bioclimàtics, que havia fet BCN i que probablement vostè deu tenir en algun calaix perdut de no se sap on del seu Departament. El 90 van adaptar una escola pública, a Montbrió del Camp, que soluciona el 70% de la calefacció. Han fet un pla d'extensió, un pla de penetració d'aquest tipus d'activitats que, a sobre, els dona resultats? La resposta és no. Sap quants milions s'han gastat vostès en solar passiu? 35 milions, 35 milions... (*El conseller d'Indústria i Energia fa una gesticulació.*) Em diu que és massa... Per descomptat, no ens podem entendre mai si vostè considera que en la història, des que vostès aquí es gasten 35 milions en solar passiu, considera que és massa.

Sap què passa amb això? Que hi ha mentalitats que són recessives i n'hi ha que són progressives. I en aquests moments, en aquests moments no hi ha ningú que no vegi la necessitat de potenciar les energies renovables, menys, pel que veig, vostè. I vostè s'ho haurà de plantejar, això, perquè vostè no és només el conseller d'Indústria; també és el d'Energia. (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*) Caram...

El 95 a la Comunitat Europea es millorà el 20% del rendiment energètic. Vostès què en pensen, d'això? Hauré d'anar més ràpid. Solar actiu, solar actiu: vostès no tenen cap pla d'actuació que progressivament vagi cobrint els segments determinats com escoles, ajuntaments o polisportius, o un pla urbà de col·lectivitats que associïn per instal·lar captadors d'escalfar aigua, com a Holanda. I això a l'Eixample és especialment senzill, especialment senzill; en canvi, en llocs més complicats, ho han fet.

Els diré el que han invertit vostès els darrers cinc anys. Vostès han invertit 40 milions de pessetes els darrers cinc anys en solar actiu; és a dir una mitjana de 8 milions l'any. I això que tots saben que per un metre quadrat de superfície de solar actiu ens podem estalviar 200 quilograms/any de CO₂. Vostès, sap què fan? Vostès fan una política d'opció puntual, no direccionada cap a cap pla, que no passa de la demostració i inauguració —això sí, no se'n perd cap, d'inauguració—, però que no té cap futur, que no té cap línia de continuïtat. Jo els demanaria que prenguessin exemple, ja que no hi ha la capacitat, diguem-ne, de generar-ho, de la Rhône-Alpes, una d'aquestes quatre regions geogràfiques d'Europa de les quals formem part com a quatre motors, perquè aquests sí que realment estan fent bastants coses.

Li diria que sobre energia solar fotovoltaica vostès, doncs, inverteixen aproximadament 5 milions aquest any. Que han fet un pla d'electrificació rural que està força bé, però que ara s'ha acabat, i que voldríem saber com continuaria, perquè aquest any acabaran i ja tenen el 80% fet de l'electrificació de l'Alt Urgell. Voldríem saber què pensen fer amb la normativa d'aïllament que s'està revisant arreu d'Europa i que vostès la tenen una mica antiquada, i si pensen fer una campanya per al bon aïllament dels habitatges,

que representaria d'un 30 a un 40% menys en consum de calefacció. Ens agradaria saber si als seus edificis, tant del seu Departament com els dels altres, realment, s'ha fet una valoració mínima d'eficiència energètica; i li voldria dir també, en aquest terreny, doncs, que, així com, per exemple, el Rhône-Alpes - énergie s'ha gastat 1.000 milions de pessetes només -només- en centres escolars d'educació secundària, vostès treuen una mitjana, que és bastant ridícula.

Cogeneració. Segur que estava esperant aquest moment perquè vostès, en cogeneració, han fet alguna cosa. Estan generant actualment el que representa un terç d'una nuclear -un terç d'una nuclear. Vagi sumant perquè al final surten els comptes i les nuclears es poden tancar, eh? No demà, però es poden tancar abans del 2000. Un terç. En estalvi: home, en estalvi vostès han repartit uns fulletons bastant curiosos, en els quals, per cert, deien que si es canviessin totes les làmpades incandescent per làmpades d'alt rendiment es podria tancar una nuclear. També ho deien: vagi apuntant. Però vostès en cogeneració ho han fet en indústria i en serveis, però en domèstic i en transport no han fet res, res. I cal dir -i cal dir- que és una energia que, com hem dit abans, és interessant com a transició, però que no deixa de ser una energia que ve produïda per combustibles fòssils.

En estalvi. Perdó, en estalvi, sap què els proposem nosaltres? A veure què li sembla. Que faci el mateix que ha fet la companyia Edison de Califòrnia, que és, en lloc de fer fulletons, regalar una bombeta; regalar una bombeta d'alta eficiència. Miri, si més no, perquè els fills de Llätzer -eh?- realment ho puguin veure i puguin canviar-la. Perquè vostès el que fan és treure un fulletó en el qual diuen: «Comprin electrodomèstics que siguin eficients.» I l'etiquetatge ecològic? Com ho sap, això, un venedor? Expliqui-m'ho. Expliqui'm vostè com sap, quan va a una tenda, si aquella rentadora consumeix més o consumeix menys que la del costat.

En transport, ja ho dic -ho diuen vostès-, és l'ovella negra, tot i que representa el 37% del global de l'energia, tot i que és un dels programes primats en el programa Thermi. Per exemple, una altra iniciativa a tenir en compte és que en el Rhône-Alpes - énergie, també -i ho dic perquè és dintre de les quatre regions; no és qui fa més, no és qui fa mes-, a tots els municipis de més de deu mil habitants els faciliten la compra de trenta cotxes elèctrics. A veure si de vostès també surt una cosa d'aquest tipus.

Biomassa. De biomassa, ni en purins ni en excedents vitivinícoles fan res, res que sigui, diguem-ne, útil. Es dediquen a incineradores i es dediquen a la combustió de restes forestals. Miri...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Hi han diferents coses a dir, aquí. Per exemple, els purins: tot el que és el tractament de purins, tot el que és el tractament anaeròbic pot produir en aquests moments una energia considerable, perquè s'està produint ja a diferents llocs d'Europa i a diferents llocs del món, fins i tot països d'aquests que es diuen en vies de desenvolupament, com pot ser l'Índia. I

en excedents vitivinícoles, si vostès agafessin i aprofitessin les entregues víniques obligatòries dels vinaters i agricultors que paguen al MAPA, vostès podrien d'aquí treure etanol i no cal que arribem al 50% de combustible per a transport, com s'arriba a altres països com el Brasil, però sí que vostès podrien subministrar combustible per a transport que no fos dependent de combustibles fòssils.

En eòlic. Miri, això de l'eòlic és... -i acabo, senyor president-, té un delicte especial això d'eòlic, perquè vostès tenen aquí una empresa, Ecotècnia, que fa uns models d'aerogeneradors que estan premiats a tot Europa -bé, que tenen un premi europeu, per ser exactes-, que van i s'installen a Tarifa i fan el parc més gran de tot Europa, que tenen un reconeixement europeu de tecnologia punta més que notable. Miri, hi han quatre molins a Roses, i hi havia el projecte del parc eòlic de Serra del Boix, a Tortosa, que ha quedat bloquejat perquè FECSA s'ha retirat a darrera hora. Què fan vostès per desbloquejar aquest projecte de parc eòlic? Sap quan ha gastat vostè, el seu Departament, en això? 19 milions de pessetes -19 milions de pessetes. És massa, també, senyor conseller, es massa? M'ho pensava. En canvi, sap què passa? Sap què pensen a Europa? A Europa pensen que el 2030 ja tindran 100.000 megavats amb aquesta energia.

En definitiva, senyor conseller, no podem dir -no podem dir-, ja veig que tampoc li interessa gaire, però no podem dir que tinguem política energètica alternativa a l'actual. Vostès inverteixen, segons els pressupostos del 93, 19 milions de pessetes, el 0,09% del pressupost del seu Departament, en recerca. No recolzen les empreses del sector d'energies renovables, inverteixen molt poc i no tenen cap pla d'energia renovable per anar substituint les fonts d'energies contaminants. I el que és pitjor, senyor conseller: no hi ha cap símptoma que això pugui canviar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyor diputat, llegiré la seva intervenció amb una especial atenció i interès perquè la gran quantitat d'incoherències que vostè ha dit requereixen una lectura atenta.

Senyor diputat, a més a més, escolti, gràcies a Déu aquests temes energètics són temes quantificables, és a dir, que es poden sumar i restar, i jo li agrairia que vostè ho fes. A part d'alguns errors que m'imagino que són simplement *lapsus linguae*, com, per exemple, el d'aconsellar-nos que ens dediquéssim a fomentar la cogeneració domèstica. No sé si sap què vol dir, vostè, això. Jo no, i hi entenc, resulta, eh? També és molt greu... Bé, ja en parlarem de coses greus que vostè ha dit.

Però miri, per començar deixi'm fer-li una observació de tipus de nomenclatura. No m'hi entretindré perquè les qüestions semàntiques no m'interessin gaire, però vostè fa una interpellació sobre energies alternatives. A mi em va deixar, francament, allò que se'n diu «esmaperdut» -no?- i admirat, això de les energies alternatives, perquè a part de ser un

concepte religiós en el sentit més estricte de la paraula, en el sentit de l'article d'avui del senyor Folch a *La Vanguardia*, a part d'això no té cap definició operativa, aquest concepte. En canvi, sí que té definició operativa i, per tant, tècnica-ment tractable, el concepte d'energies renovables. Aquest sí; és a dir, energies renovables vol dir aquelles que el recurs no s'esgota, o almenys que no s'esgota dins dels termes de la vida humana. I concretament jo li voldria fer unes quantes reflexions i explicar-li el que fem en el terreny de les energies renovables, perquè això —hi insiteixo— sí que és un cosa definible i tangible i sobre la qual es pot actuar positivament.

Vostè té raó que els principals productors..., no els únics, eh?, però els principals productors d'aquests pol·luents atmosfèrics, com són l'SO₂ o anhídrid sulfurós, l'anhídric carbònic i els diferents òxids de nitrogen, aquests són produïts bàsicament, vaja, exclusivament per aquelles fons d'energia que consisteixen a cremar quelcom. Naturalment, la font d'energia que crema menys coses i, per tant, que des d'aquest punt de vista dels pol·luents atmosfèrics és la més benèvola és precisament la nuclear, i això vostè ho deu saber. Però, bé, aquesta és una polèmica en què no hi entraré, perquè a mi el que m'agradaria ara és explicar-li el que nosaltres sí que fem en energies renovables. Energies renovables que serien, com vostè sap segurament, la hidràulica, la solar, l'eòlica, la biomassa i residus, la geotèrmica, les mareas i les ones i els gradients de temperatura en les masses oceàniques.

En el conjunt de Catalunya, per començar... —escolti bé les xifres, que aquestes són molt importants—, en el conjunt de Catalunya les energies renovables estan en aquests moments aportant 940 quiloteips, que representa un 5,5% de l'energia primària del sistema català, que, concretament, en el seu total representa 17,2 megateips. Això cal contraposar-ho —escolti, escolti aquesta xifra, també, que és molt important— amb els 1,9 megateips, és a dir, 1,9 milions de tones equivalents de petroli que, gràcies a les accions del Departament d'Indústria i Energia, l'economia catalana estalvia. És a dir, si en aquests moments estiguéssim produint el mateix *output* econòmic que estem produint i l'estiguéssim produint amb el mateix grau d'eficiència o, si vostès volen, d'ineficiència de fa deu anys, estaríem en aquests moments consumint 1.900.000 tones equivalents a petroli més. Això és el que s'ha aconseguit gràcies a aquesta acció inexistente que vostè diu. Però de tota manera cal retenir que quan l'estalvi, la millora d'estalvi i eficiència energètica ha representat l'estalvi d'1,9 milions de tones equivalents de petroli, la contribució de totes les energies renovables, incloent-hi la hidràulica —i no només la minihidràulica, sinó també la hidràulica grossa—, és de 940.000 tones equivalents de petroli. És a dir, la contribució de l'estalvi i la millora d'eficiència energètica més que dobra l'aportació de les energies dites renovables.

Energia hidràulica —entrem ara en cada una d'elles. L'energia hidràulica té una tradició llarga a Catalunya. De fet, fa anys, representava una participació bastant més gran en el

balanç energètic. En aquests moments, la potència instal·lada en energia hidràulica és de 2.163 megavats —un té les seves tendències informàtiques i a vegades es confon—; 2.163 megavats, que representa un 4,7% de l'energia primària; és a dir, d'aquell 5,5 que li deia abans de totes les renovables, la hidràulica en representa el 4,7.

Bé, ja sé que n'hi ha alguns molt, diguem-ne, ortodoxos que no consideren dins de l'àmbit de les energies renovables les «hidràuliques grosses», entre cometes, i només les minihidràuliques. Això torna a ser un concepte mal definit, perquè depèn del país. És a dir, allò que al Canadà es considera una minihidràulica aquí seria una hidràulica grossa. Concretament aquí nosaltres —per entendre'ns— fem servir el límit dels 5 megavats; és a dir, una central de menys de 5 megavats o de 5 megavats, la considerem minihidràulica i, les més grosses d'això, les considerem hidràuliques normals. Actualment a Catalunya hi ha en funcionament, posades en funcionament bàsicament a través de l'acció del Departament d'Indústria i Energia, 263 minihidràuliques, que donen una potència respectable, una potència de 120 megavats.

Perquè els senyors i les senyores diputades tinguin una idea de dimensió, 120 megavats és el doble de la potència instal·lada que té la presa de Susqueda; és a dir, les minihidràuliques donen tanta, tenen tanta potència —que no és el mateix que energia, com el senyor diputat deu saber—..., les minihidràuliques tenen una potència instal·lada de dues vegades la presa de Susqueda. Déu n'hi do! I que concretament produeixen 400 gigavats/hora-any, que és aproximadament la necessitat energètica d'una ciutat de vuitanta mil habitants.

Bé. Pel que fa a minihidràuliques, estem en un grau de saturació notable, però, vaja, el coll d'ampolla, en aquests moments, més que el grau de saturació —encara se'n podrien fer unes quantes més—, el coll d'ampolla no és aquest, sinó que el coll d'ampolla són les dificultats de tipus administratiu i, sobretot, les dificultats —lògiques, i que jo no les discuteixo— posades pel tema mediambiental. És a dir, cada vegada que es demana un permís per a una minihidràulica, hi ha alguna llúdriga o altra que ho fa difícil. I em sembla molt bé. És a dir, llavors, doncs, aquella minihidràulica no es fa.

En aquest sentit, els programes que portem a terme consisteixen, bàsicament, en la col·laboració amb la Junta d'Aigües i la Confederació Hidrogràfica, per tractar de clarificar les situacions i aclarir si efectivament tenen, des del punt de vista mediambiental, un impacte intolerable —en aquest cas ja no hi insistim més— o bé tenen un impacte corregible, o nul —en aquest cas intentem tirar endavant el permís.

Passem ara a l'eòlica, en la qual vostè ha fet bastant d'èmfasi. L'energia eòlica va ser investigada com a recurs a través de l'Atles eòlic de Catalunya. L'Atles eòlic de Catalunya va ser una bona feina; de fet es van fer, es van instal·lar vuitanta-tres estacions en el territori, de tal manera que ens en permetessin tenir un coneixement del potencial.

El potencial va resultar bastant decebedor en el seu conjunt, però malgrat tot es van iniciar algunes operacions pilot. Concretament, una que ja està tancada, que va ser la de Garriguella, a l'Empordà; l'èxit, molt descriptible.

La segona va ser el parc eòlic de Roses. El parc eòlic de Roses, que va representar una inversió de 150 milions de pessetes, té una potència òptima, és a dir, una potència amb el vent òptim..., el vent òptim és una tramuntana bastant monumental, a més a més, amb una altíssima regularitat del vent, característica que no té, precisament, la tramuntana, normalment. En condicions òptimes, el parc eòlic de Roses dóna, de potència, 590 quilovats. 590 quilovats —perquè les senyores i els senyors ho puguin valorar— és la potència que consumeixen 590 llars de Girona que se'ls acudeixi planxar en aquell moment. 590 planxes. A més a més, amb una particularitat. Vostè sap que l'energia entregada en el sistema depèn no només de la potència, sinó de les hores que aquella instal·lació està en funcionament. L'any té 8.760 hores —l'any, eh?—, i resulta que el parc eòlic de Roses ha pogut funcionar en condicions mig raonables —mesurades, a més a més, per la Politècnica de Girona— 1.100 hores. És a dir que ha estat aquest el temps que, a causa de les condicions del vent, ha pogut funcionar el parc eòlic de Roses, entregant a la xarxa una quantitat realment ínfima d'energia.

El parc eòlic del Baix Ebre, que el fet que... Escolti, ja ho veurà: el fet que FECSA se n'hagi retirat només és el reflex del fracàs que vam tenir amb aquella empresa danesa que Ecotècnia ens va recomanar com a socis tecnològics i que, quan estàvem a punt de començar, va fer suspensió de pagaments. Perquè jo no sé si vostè sap que a Dinamarca, que és el país d'Europa que ha fet l'aposta eòlica més important, aconsegueix de l'energia eòlica l'1,7% del seu balanç energètic, senyor diputat. L'1,7% del seu balanç energètic. L'empresa es diu Danwin, se'n recorda? Bé, malgrat tot, hem tractat de reconstruir la situació i el parc eòlic aquest, dels ports, el tirarem endavant amb una potència de 3,9 megavats, amb ganes de veure si efectivament en la zona de l'Ebre el vent és més favorable i es poden aconseguir produccions raonables en relació amb la inversió, que —per a la seva comptabilitat— la inversió necessària per a aquests 3,9 megavats és de 732 milions de pessetes.

Bé —se m'ha encès el llum vermell fa una estona—; em queda l'energia solar, em queden els programes pirinencs d'energia solar, i com que suposo que vostè em donarà l'oportunitat de tornar a la tribuna, doncs, ja els ho explicaré quan torni.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Portabella pot formular rèplica.

El Sr. PORTABELLA: Bé, gràcies, senyor president. La veritat és, conseller, que, efectivament, hi ha hagut una sèrie d'incoherències importants en el discurs. Jo, per exemple, n'hi demostraré algunes de les que ha fet, que són les següents. Miri: vostè, quan ha parlat en referència amb el tema de les energies nuclears, eh?, voldria saber..., sí, que m'ha dit, quan estava dient tota la producció, que «en

aquests moments contaminava menys perquè no produïa repercussions sobre l'efecte hivernacle», etcètera, eh?, jo voldria que, en tot cas, em discutís la xifra que jo li he donat, com a substitució del generador de vapor, i tindrè el plaer de llegir alguns extractes d'un document de sessions de la Comissió d'Energia, Investigació i Tecnologia sobre energia i medi ambient, el ponent de la qual és el senyor Lennoye, i que fa referència als temes energètics. Perdó, fa referència, òbviament, als temes energètics, però especialment al tema nuclear. Parla sobre aquesta seguretat que vostè deia, el risc que vostè deia que no... (*Remor de veus.*) Sí, sí, vostè ha dit, hi ha hagut un moment donat que ha dit que «hi havia una...», que «no hi havia risc en el sentit d'efecte hivernacle» (*Remor de veus.*) Ho podrem mirar, ho podrem mirar. Potser no ha utilitzat aquesta paraula, però n'ha utilitzat una de semblant.

Miri, especialment, diuen —i ho tradueixo literalment—: «L'energia nuclear té tres tipus de problemes específics: risc de contaminació a gran escala, possibilitats que s'utilitzin materials fusibles amb finalitats militars —el plutoni—, la necessitat de gestionar residus tòxics amb una vida de mil anys» —ja ho sap, tants anys com Catalunya. En el seu punt 3, on parla de prioritats per a la política energètica compatible amb el medi ambient, diu: «a)» —i ho explica després— «l'energia nuclear no pot satisfer, no pot més que satisfer una part de la demanda d'energia; b) l'energia nuclear conforma la demanda d'energia d'una manera que resulta incompatible amb la utilització racional de l'energia, i c) l'energia nuclear resulta massa cara i massa lenta en la seva instal·lació com per resoldre a temps l'increment de l'efecte hivernacle». Això li ho dic per allò de l'efecte hivernacle.

Més coses, senyor conseller. A veure, acabo de descobrir finalment la resposta a una pregunta que jo li vaig fer a vostè i que, hàbilment, em va ser contestada de manera que no pogués i no fos capaç de poder esgrimir realment quines eren les energies, quin era el percentatge d'energies renovables que s'estava fent a Catalunya. Tinc la pregunta aquí; la pregunta, no cal que la hi citi, suposo que s'ho creu, em diu vostè: «La producció total d'energia a Catalunya, incloses les centrals nuclears, és de 6.718,3 quiloteips; el 5,53% es genera mitjançant energies renovables, considerant que tota l'energia hidràulica produïda és renovable». Vostè m'ha dit que el 4,7% surt d'energia hidràulica; per tant, vostès produeixen un 0,8% amb energies renovables que no siguin hidràuliques. Futur, senyor conseller.

Molt bé, hi podríem insistir, hi podríem insistir, perquè, fixi's en més coses. Per exemple, en el tema eòlic. Vostè ara ve aquí i m'explica coses; m'explica coses i potser fins i tot hi ha gent que queda convençuda i diu: «no és veritat, aquest noi s'ha equivocat, nosaltres estem fent coses». Escolti'm, es gasten o no es gasten 19 milions de pessetes l'any? Digui'ns-ho, digui'ns-ho, perquè això és el que està en els seus pressupostos. I, a més a més, li he fet una pregunta i m'ha contestat això, i m'ha contestat això. És a dir, aquí hi ha coses que no encaixen; o ha de revisar les perso-

nes que responen les preguntes, o hi han coses que no encaixen.

I podríem continuar, per exemple, amb tots els programes, amb moltes altres coses que es podrien fer, no?, i que no es fan. Per exemple, vostè ha citat coses que havien fet; jo li'n citaré d'altres que no han fet. Per exemple, voldria saber, ja que tinc l'oportunitat de parlar amb vostè, que em digués què ha passat amb els DEU, és a dir, amb els diagnòstics energètics urbanístics que en principi es van fer, que l'Incasol hi era implicat, i que van donar un resultat tan minso, tan negatiu en relació amb l'aplicació al solar actiu, que ho van bloquejar. Per què ho van bloquejar? Ho pensen tirar endavant? Què pensen fer? Han avortat aquesta línia, també? Línies, línies de progrés. Què és el que pensen fer en el futur?

En definitiva, què és el que jo li pregunto? En definitiva, jo li pregunto: quins són els criteris de capteniment del Govern de la Generalitat en política d'energia renovable? Això és el que li pregunto, i això és el que no em contesta, perquè vostè m'explicarà el que vulgui, però jo li'n podria explicar tantes o més, de coses, perquè, fixi's, el Programa Thermi, l'estan desaprofitant: 50% de subvenció. Què primem? Edificacions i transport. Què diuen vostès que no fan? Transports. Què s'ha de fer? Projectes de més de 200 milions de pessetes. En fan algun, de projecte, de més de 200 milions de pessetes? No en això, no en això; en alguna cosa? Expliqui-m'ho. Expliqui-m'ho. Què fan amb el Programa Sunergie? El tenen arraconat, l'han agafat? Quatre coses. Per què serveix l'Icaen? Per què no crea una cosa que sortia en el *Llibre blanc de gestió de l'energia*, eh?, que deien que crearien un institut especial per a les energies renovables? Per què no ho fan? Facin alguna cosa. Facin alguna cosa, perquè és el futur, i és bastant important que es faci perquè, sap què passa? Tornarem a perdre el tren. Aquí, sempre perdem el tren. Ens acabem apuntant a les coses quan és tard, quan als altres llocs ja ho estan fent. I, llavors, què passa? Doncs, canviar la legislació, no tenim competitivitat, hem d'invertir-hi més, hem d'intentar arribar... No, home, no!, ara encara té uns anys de coll. Aprofiti's i tiri endavant, que estic absolutament segur que ens aniria millor potenciant aquest tipus d'energies que no continuant donant suport a les energies no renovables a escala humana que tants problemes estan produint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella.

El senyor conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí. Senyor Portabella, jo suposo que no el convenceré, perquè, és clar, vostè no escolta. Jo li he dit —jo li he dit— només que la font d'energia —grossa, eh?— que no produeix anhídrid carbònic, òxids de nitrogen i anhídrid sulfurós és la nuclear. Jo no he dit ni que fos segura, ni insegura, ni que fos massa cara... He dit: «aquesta és la important, que no produeix ni anhídrid sulfurós, ni anhídrid carbònic, ni òxids de nitrogen». I llavors, vostè sent unes altres coses. Bé, això és sen-

tir unes altres coses de les que es diuen quan tothom ho ha entès, perquè jo he vist companys meus que em feien amb el cap: «Però, què està dient, ara?» És clar, és una cosa que pot passar, però és greu.

Ha de fer números, senyor Portabella, perquè, és clar, vostè, que em parla del potencial enorme de l'energia eòlica, vostè sap... (*Remor de veus.*) Escolti'm, home..., sense posar-se nerviós. Vostè sap que per arribar a aportar a la xarxa l'energia que aportaria un centre de producció continuada de 1.000 megavats, eh?, de 1.000 megavats, es necessiten a Catalunya —segons les dades del mapa eòlic—, es necessitarien 25.000 aerogeneradors d'una alçada d'una casa de dotze pisos; 25.000 aerogeneradors per produir la mateixa energia, per aportar la mateixa energia que un centre de producció d'energia del tipus que sigui, que tingui una potència de 1.000 megavats i que funcioni un nombre d'hores a l'any superior a les 7.000. Vostè faci els números i veurà com surten 25.000 aerogeneradors.

Suposant que cada aerogenerador estigui separat del seu veí..., què li sembla, una distància de 100 metres? Són 2.500 quilòmetres de fila d'aerogeneradors. I, si en lloc de 100 metres els posem més «apretadets» i els posem cada 50 metres, són 1.750 quilòmetres d'aerogeneradors. (*Remor de veus.*) Vostè sap... Però no es posi nerviós... Vostè sap que a Suècia... (*Remor de veus.*) No, home, no, jo, gens ni gota. Vostè sap que a Suècia un parc eòlic important ha tingut de ser tancat precisament per això, per l'impacte paisatgístic i la pol·lució acústica? Doncs, miri, ja li ho explico jo, i li'n diré el nom i tot, si me'l demana després.

Ara parlem de l'energia solar, que vostè abans en parlava, i que jo no he tingut temps de contestar-li. Amb l'energia solar hi ha dues grans línies: la passiva i l'activa; i dins de l'activa hi ha la línia tèrmica i la línia fotovoltaica. D'acord? Molt bé.

Amb energia solar passiva..., home, de fet, no s'ha inventat fa quatre dies; la majoria d'habitatges tradicionals de casa nostra tenen una sàvia utilització de l'energia solar passiva. Només cal que miri com estan orientades les antigues masies i com estan estructurades —estructuralment i arquitectònicament. Això, traduir-ho a la situació de les ciutats modernes és molt difícil; malgrat tot, s'hi està treballant, s'hi ha treballat, però té problemes realment difícils de resoldre. I a més a més és difícilment quantificable, l'efecte que produeix. Encara que té els seus inconvenients, també.

Vostè sap que a la revista *Science*, l'any passat —és una revista prestigiosa—, va sortir un article la mar d'interessant que explicava què passa amb una casa solar passiva que apliqui la tecnologia actual al màxim; és a dir, aquell mur d'absorció que vostè coneix, aquella recirculació controlada de l'aire, etcètera, etcètera. Sap quina pega té la casa òptima, avui dia, amb energia solar passiva? Doncs, que produeix, al cap de poques setmanes de funcionar, una acumulació notable de radó; de tal manera que una casa solar passiva òptima, des del punt de vista tèrmic, avui dia, és un lloc poc adequat per viure-hi, precisament per la radioactivitat; no se n'oblidi, d'això. És molt sa, des d'un punt

de vista radioactiu, fer-se una casa normal, escalfada amb electricitat produïda amb una central nuclear, encara que sigui al costat de la central.

Però, anem al tema solar. Miri, nosaltres en aquests moments tenim..., estem participant d'una manera activa en el Programa Sunergie –que és un programa subvencionat per Thermi, com vostè diu– en el tema essencialment de serveis i concretament amb aigua calenta sanitària; estem participant en el Programa Solmi, que és un programa en què hi estem juntament amb una agència molt prestigiosa francesa, amb la qual tenim un pacte de cooperació –que precisament s'ha renovat fa quatre dies–, que és l'Agence de l'Environnement et de la Maîtrise de l'Énergie, amb els quals estem treballant fa temps en el tema de les instal·lacions solars en el Pirineu, concretament a cada cantó del Pirineu: en la part de Catalunya i en la part del Languedoc, Rosselló i del Midi-Pyrénées a Aquitània.

A més a més, caldria assenyalar el Projecte fotovoltaic transpirinenc, que és un projecte cofinançat amb la Direcció General XVII, amb la qual tenim una magnífica relació de treball i de finançament, també amb la mateixa ADEME, que concretament es tracta de l'electrificació de quaranta habitatges, de quaranta masies aïllades al Solsonès i al Berguedà; això està realitzat en un 75% i estarà acabat, aquest Programa, d'aquí a tres mesos, aproximadament. Després tenim el Projecte fotovoltaic l'Alt Urgell, amb trenta habitatges més, també cofinançat per la Direcció General XVII de la Comunitat. Tenim el Projecte de vint-i-tres habitatges al Pallars Jussà. I després tenim l'estudi fotovoltaic de la Garrotxa, que l'estem fent precisament amb una subvenció del Programa Thermi i per acabar electrificant setanta masies aïllades. Tenim el Projecte de façana fotovoltaica de la Biblioteca de Mataró. Tenim..., home, una cosa extremadament important... esperi, una cosa importantíssima. Nosaltres portem anys amb el tema fotovoltaic; l'any 90, a finals de l'any 90, jo vaig fer..., precisament, posar en funcionament –ho sento, però ho vaig fer jo– trenta masies al Solsonès, que, a més a més, han estat vigilades i seguides per l'Institut de formació professional de Solsona –i molt bé, per cert. Estem fent un estudi –que està a punt d'acabar-se–, un estudi sociològic de l'impacte de l'electrificació amb plaques fotovoltaiques a les masies, per veure exactament què passa i com s'utilitza. No sé si se li escapa a vostè que amb plaques fotovoltaiques no es pot produir la potència necessària, per exemple, per fer anar una màquina de muntar. Per tant, la utilitat per a la masia d'una instal·lació de plaques fotovoltaiques és per als usos estrictament domèstics, en el sentit més poc potent de la paraula. Vol dir que, si a aquella casa volen tenir una màquina de rentar, li han de desconnectar les resistències i han de funcionar amb aigua freda –que es pot, amb els detergents que corren avui dia. Per tant, volem saber exactament quin servei és per a aquelles persones que, home, naturalment, van passar d'una situació molt similar a la de l'edat mitjana a una situació que s'assembla més a l'era moderna, perquè van passar de no tenir res a tenir això, però volem saber exactament de quina

utilitat els és; entre altres coses, perquè ho podem comparar amb un dels programes que li he explicat abans, que és mixt, que és eòlic –petit eòlic– més fotovoltaic, un dels altres programes pirinencs. Això ens permetrà saber que continua essent difícil, perquè, com vostè sap, l'energia eòlica, aquesta petita, que no es genera en sincronisme amb la línia perquè simplement no hi ha línia, s'ha d'acumular també, i tot el que sigui acumular potència amb acumuladors té els seus problemes, no només de cost sinó també de problemes mediambientals –estàn fets de plom eh?–, que és el mateix que passa amb el cotxe elèctric.

Bé, no li detallaré més coses; potser només en el tema de biomassa, només perquè se'n recordi: no només són residus, també es tracta de vegades, com és en el cas de Sant Pere de Torelló, d'una aplicació molt ajustada, i jo crec que intel·ligent, a la indústria de Sant Pere de Torelló, que és fonamentalment una indústria de fusta, i, llavors, es produeixen molts retalls de fusta, i allà estem cooperant amb l'Ajuntament per fer –s'està acabant– una instal·lació de cogeneració, que l'electricitat, evidentment, s'injectarà a la línia i la calor es distribuirà pel poble per donar calefacció a tot el poble.

No insistiré en els temes de cogeneració, en els quals tenim una posició reconeguda com a molt bona, no només a nivell d'Estat espanyol –que no és que em satisfés massa–, sinó a nivell europeu. És més, senyor diputat, la Direcció General XVII ens té en tan alta estima que nosaltres som precisament un dels centres de demostració de l'acció a nivell europeu. Quan la Direcció General XVII ha d'encomanar, conjuntament amb la Direcció General I, que és la de cooperació amb tercers països, ha d'encomanar coses, una de les agències que considera de forma sistemàtica som nosaltres. Nosaltres hem sigut contractats per la Direcció General I i la XVII per, juntament amb l'agència francesa, aquella que es deia abans l'Agence française pour la maîtrise de l'énergie i que ara es diu aquell altre nom que els he dit abans..., hem sigut contractats per tirar endavant un projecte d'assessorament en tema energètic al Govern argentí, un altre al Govern uruguaià, un altre al Govern marroquí i un altre al Govern de la República Russa, i això no inventat per nosaltres, sinó decidit conjuntament entre la Direcció General XVII i la Direcció General I de les Comunitats Europees. Si els epítets que vostè ens ha dedicat fossin certs en un 10%, suposo que la Direcció General XVII dels seus amors no ens hauria encomanat projectes d'aquesta envergadura.

De tota manera, senyor diputat, la seva intervenció, que quedarà reflectida en el *Diari de Sessions*, la colleccionaré, perquè és fantàstica, senyor diputat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, per què demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: D'acord amb l'article 67.3 del Reglament, el diputat interpellant se sent contradit en algu-

na de les afirmacions expressades per l'honorable conseller i, per tant, demanaria, d'acord amb el que preveu el Reglament, almenys fins a cinc minuts.

El Sr. PRESIDENT: La contradicció ha de ser sobre quelcom que el conseller hagi posat en boca del senyor interpellant, eh? És en aquest sentit, la contradicció.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Així creu el diputat interpellant que ha estat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Concreti quines són.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ara ho concretarà, si vostè ho permet, el mateix diputat.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. De fet, és molt senzill; només era sobre l'última part de la rèplica, en què vostè parlava de cogeneració. Miri, vostè..., jo, en la cogeneració he dit que feien coses; vostè ara ve i diu: «miri, nosaltres estem molt ben considerats...», etcètera, etcètera. Jo he dit: «en el sector indústria..., vostès en sector d'indústria han fet coses de cogeneració»; prou, punt i ratlla. Què passa, a més a més? El gas en què...

El Sr. PRESIDENT: Això no són contradiccions, eh? Vostè està contraargumentant.

El Sr. PORTABELLA: No, ell ha dit una cosa que jo no havia dit, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Quina és? Desmenteixi-la i anem acabant.

El Sr. PORTABELLA: Sobre el tema de cogeneració, jo considero que en el tema industrial sí que s'ha fet, i això és el que he dit en la primera intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de policia, de seguretat ciutadana i de protecció civil

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de policia, de seguretat ciutadana i de protecció civil, que formularà el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria, en primer lloc, com ja va fer en el seu moment el diputat del nostre Grup Salvador Morera, quan va tenir l'oportunitat d'interpellar l'honorable consellera de Governació, de felicitar-la pel nomenament del seu càrrec i en tot cas avançar-li, perquè vegi el caràcter absolutament constructiu de la nostra interpellació, com caracteritza totes i cadascuna, sense excepció, de les nostres interpellacions –afirmació que es veu referendada per l'entusiasme popular dels grups de la majoria, particularment del sector pertanyent a Unió Democràtica, que representa el senyor Pont–, que aquesta interpellació no anirà seguida de moció; aquesta és una afirmació que crec que és bo que la consellera la conegui de bon principi, perquè conegui també l'abast de les afirmacions que farem a partir d'aquest moment.

Dividirem la nostra interpellació bàsicament en dos aspectes: un, allò que en podríem dir els Mossos d'Esquadra, la policia, la seguretat ciutadana des del Govern de la Generalitat i la seva funció social, la seva projecció exterior; i, d'altra banda els Mossos d'Esquadra, la nostra policia i el funcionament intern del cos. Som conscients que adrecem aquesta interpellació a una consellera recent nomenada i que, per tant, personalment és difícil d'imputar-li a aquesta consellera alguns dels fets i, sobretot, de les omissions que ha dut a terme el Govern del qual ella participa.

En tot cas, vagin també d'entrada dues afirmacions. En el primer aspecte, dels Mossos d'Esquadra enfora, de la nostra policia cap a la connexió amb la societat catalana, nosaltres creiem que la política del Govern de la Generalitat ha estat clarament un fracàs –punt primer. Punt segon: en canvi, dels Mossos cap a endintre, del seu funcionament intern, la política del Govern de la Generalitat ha estat un fracàs. Per tant, connexió absoluta entre la projecció exterior i la projecció interior.

El 14 de juliol –data, sobretot a França, per a això que segur que és una simple casualitat de profundes connotacions republicanes–, el 14 de juliol farà deu anys de la creació dels Mossos d'Esquadra com a nucli inicial de la policia autonòmica de Catalunya. Deu anys després, no tenim encara una llei de policia que reguli, que reglamenti allò que ha de ser l'activitat regular dels Mossos d'Esquadra, de la policia de Catalunya. És, en certa manera, el moment adequat per fer balanç d'allò que han fet, d'allò que no han fet, del molt que haurien pogut fer. Per nosaltres es tracta d'una enorme oportunitat perduda per fer dels Mossos d'Esquadra un dels elements més emblemàtics de la Catalunya autònoma, com en el cas del País Basc és en aquests moments l'Ertzantza. Pel Govern de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, com la concepció mateixa de la seguretat ciutadana, no ha estat mai una prioritat política; sí que ho ha estat en canvi TV3, sí que ho ha estat en canvi Catalunya Ràdio, i nosaltres ho aplaudim en la mesura en què això no sigui només una primera part del procés autonòmic.

Vostès –i em sap greu de dir-li personificant aquesta afirmació amb vostè–, el Govern que vostè representa, han tingut un interès escàs a tenir una policia pròpia; la veritat és que la tenen, però en realitat no saben ben bé què fer-ne, d'aquesta policia. Hi ha una enorme desorientació entre els alts responsables polítics dels Mossos d'Esquadra; hi ha, sobretot –i això és preocupant–, una gran desmotivació entre els membres, entre el personal del cos de Mossos d'Esquadra.

S'ha evaporat la possibilitat d'una policia diferent, moderna, civil, científica, democràtica, catalana, d'una policia preventiva i efectiva. Portem anys, per exemple, sense que vostès hagin cobert els càrrecs màxims del cos –inspector, subinspector–, d'ençà que aquells qui eren els titulars dels càrrecs en marxaren, en van marxar absolutament fastigats per la política del Govern de la Generalitat.

Plana en aquests moments sobre el cos de Mossos d'Esquadra, sobre les persones que estem interessades en els

temes de seguretat pública, el futur a curt, mitjà i llarg termini dels Mossos d'Esquadra. Canviaran o no canviaran de Departament, senyora consellera, els Mossos d'Esquadra? Aniran a Presidència, com indiquen alguns mitjans de comunicació, aniran a Justícia i potser es farà realitat aquella vella reivindicació —amb ve baixa i també, encara que es tracti d'un tema de policia, amb ve alta—, aquella vella reivindicació d'un departament d'Interior? Tindrem mai, tindrà mai la nostra policia una revista catalana de seguretat pública com la que té per exemple l'Ertzantza, amb una publicació de prestigi com és *Harlax*.

Parlem de les funcions policials que duu a terme aquesta policia. Per nosaltres, pels diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, els Mossos d'Esquadra han de ser la policia de Catalunya, una policia integral, amb totes les funcions normals d'un país normal, per tant de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Això vol dir que han de fer totes les funcions, però vol dir també, senyora consellera, que les han de fer bé, que les han de fer ben fetes.

Tenim sovint la sensació que vostès han assumit determinades funcions, feixugues, carregoses, penoses, funcions que limiten i disminueixen la tasca policial normal, com és per exemple la vigilància de presons. Hi ha desenes de presos, centenars de presos que són vigilats pels mossos d'esquadra; doncs bé, hi ha també centenars de mossos d'esquadra que saben que en aquests moments estan condemnats —i l'expressió és rotunda— a fer purament i simplement vigilància estàtica al voltant de determinats centres penitenciaris i que no han estat educats exclusivament per a això, sobretot si a canvi d'això deixen de fer altres funcions policials.

Sovint —ho hem dit—, vostès han assumit funcions sense una preparació prèvia adequada. Els mossos que vigilen presons, quina preparació han tingut abans per exercir la vigilància estàtica, per exercir la vigilància amb càmeres, per exercir l'ús d'armament llarg com el que porten? Els mossos que aquests darrers mesos han fet comprovació de vehicles que fan transport per carreteres —autobusos i camions—, quins cursets previs de preparació han tingut? On els han tingut? Quin professorat ha impartit aquests cursos? Aquests mossos constaten problemes greus per les carreteres catalanes, però sovint no els poden denunciar per manca de competències; quina imatge, doncs, dóna aquesta policia davant dels infractors de la llei en el nostre propi territori?

Hi ha, a més a més —i això potser s'hauria d'esforçar a esbrinar-ho—, denúncies de diverses brigades aturades per presumptes implicacions polítiques de persones o d'empreses denunciades pels mateixos mossos d'esquadra. Tenen experiències pilot, com el desplegament dels mossos a Osona —on, malgrat tot, res no atura la nova construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil— o a la Vall d'Aran, i fóra bo de saber quina avaluació fan vostès d'aquest desplegament.

Tenen també vostès un Consell de Policia amb sindicats que no hi són representats, un Consell que fa més de tres

mesos que no es reuneix, malgrat haver-ho demanat, de manera insistent i amb caràcter urgent, alguns dels sindicats que en formen part.

Fóra bo de conèixer també si aquelles primeres afirmacions del seu antecessor en el càrrec, el senyor Gomis, sobre la possibilitat de crear o no una empresa pública o mixta de seguretat, segueixen essent presents entre els alts dirigents del Departament.

Anem a les qüestions internes. Deu anys després de la creació del cos de Mossos d'Esquadra, les eleccions sindicals encara s'esperen, perquè encara no s'han arribat a convocar. Hi ha obstacles a l'acció sindical de determinats sindicats, com va ser en el seu moment la UGT, com va ser en el seu moment la CGT. Hi ha impediments a l'acció regular de determinats sindicats, als quals es nega drets sindicals bàsics, com és el dret a tenir alliberats, sala sindical, presència al Consell de Policia. Hi ha també algunes irregularitats administratives o de legalitat dubtosa, per exemple el retard en el pagament de dietes o hores extraordinàries als mossos d'esquadra, que aquest mes de gener pujaven fins a 106 milions de pessetes —fins al punt que segons ens han comentat alguns mossos directament han hagut de demanar crèdits per finançar-se—, per tant hi ha una situació absolutament irregular. Hi ha titulacions requerides per ocupar certs càrrecs que són inferiors al títol que els correspon, tant en el cas d'un determinat director general com convocatòries a places de sergent major, als quals no se'ls demana una titulació que sí que es demana a la categoria inferior de sergent. Hi ha, evidentment, un seguit de vulneracions de la legalitat.

Hi ha la sensació, entre molts dels mossos d'esquadra i de les persones que de fora estant segueixen l'evolució de la policia catalana, que el tema no va ni amb rodes. I parlant de rodes, quins són, per exemple, els criteris emprats pel seu Departament per adoptar els vehicles adequats al parc mòbil dels Mossos d'Esquadra? Hi ha concurs públic, per exemple? A què es deu aquesta diversitat absoluta de vehicles i marques, que canvia per temporades, cosa que indueix que algú pugui ser fins i tot malpensat? Com és possible que puguem trobar fins a pràcticament dotze marques distintes de cotxe, pràcticament per a la mateixa tasca policial? Hi ha una dispersió absoluta de criteris, hi ha una manca de coherència, falten estudis previs i falta, sobretot, la consulta prèvia als usuaris d'allò que els convé.

Un altre element —i acabo— és allò que fa referència a l'Escola de Policia de Catalunya. Una escola de policia que ha tingut darrerament algunes projeccions exteriors per la manca de retard en el pagament al professorat, per la constatació que la meitat dels mossos d'esquadra no ha rebut cap curs de reciclatge després d'haver passat pel curs bàsic de promoció, la mateixa prohibició de l'acció sindical en el context de l'Escola de Policia, i en aquest sentit demanaríem també si ha pensat, el mateix Departament, d'obrir l'Escola a altres col·lectius policials o persones interessades en el tema.

Són un seguit de preguntes que ens fem just, pràcticament, en el moment d'iniciar la seva tasca com a consellera,

i que ens agradaria de conèixer en detall quins seran els criteris de capteniment del Govern que vostè representa, ara que hi ha hagut canvi en la titularitat de la Conselleria, en relació amb el tema de policia i seguretat ciutadana.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats; senyora consellera.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Senyor president, senyores i senyors diputats, realment és la segona vegada que comparec davant dels il·lustres diputats i hem de personalitzar una altra vegada la salutació al senyor Carod-Rovira, al mateix Grup Parlamentari que em va interrogar l'altre dia, i això que hi ha una amabilitat i una permissibilitat als cent dies que es diu que es dona a tot alt càrrec, perquè si no, em sembla que ens hauria parlat fins i tot de les totxanes de la construcció de l'Escola de Policia! Però, bé, aprofitem que ha estat una intervenció amable, d'amabilitat i de benvinguda.

Jo he tingut..., no he assistit evidentment al Parlament, però abans de venir he procurat llegir-me tots els debats que hi havia hagut en aquesta cambra sobre la policia. M'ha semblat —sentint-lo, senyor Carod-Rovira— que estàvem com en altres temps; jo pensava que vostè avui plantejaria un debat sobre la seguretat pública, que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, i resulta que tota la seva intervenció ha anat adreçada a parlar de l'activitat policíaca, o l'activitat de policia. Jo crec que hem perdut l'oportunitat —encara que la podem tenir més endavant— de fer un debat més modern i parlar de la seguretat pública i no de la policia, una altra vegada més.

Per altra banda, jo crec que vostè insisteix a canviar el model de policia a Catalunya, perquè el model de policia que està portant a terme i executant la Generalitat —i en aquest cas jo, com a consellera de Governació— és el model que va aprovar el Parlament de Catalunya l'any 85 i, per tant, si és un fracàs la definició del model de policia, en tot cas s'està executant el model que aquest Parlament va dissenyar i que jo crec que va ser aprovat per unanimitat.

I vostè, quan es referia a alguns aspectes, intentava dissenyar un model diferent del que aquest Parlament va dissenyar i va aprovar. I li'n posaré un exemple —potser no m'entretindrà més i ja en tornarem a parlar—..., però vostè parlava que la policia de Catalunya són els Mossos d'Esquadra; doncs, d'acord amb el model que va aprovar el Parlament de Catalunya, la policia de Catalunya són també les policies locals, i vostè això ho ha oblidat, per tant em penso que està parlant d'un model de policia que efectivament no és el que dirigeix la Generalitat. La Generalitat està dirigint el model de policia que va aprovar aquest Parlament, que està format per les policies locals degudament coordinades i pels Mossos d'Esquadra, i també —i encara que no tingui competències, per la coordinació que es fa a la Junta de Seguretat—, també dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Per tant, jo parlo del model que va aprovar el Parlament, que dirigeix i executa la Generalitat, i vostè en parla d'un altre, que no té res a veure i segurament ens serà..., certament, espero que no, però tindrem alguna dificultat per entendre'ns.

Jo li deia que avui hem perdut una oportunitat. Intentaré de recuperar el fil, que és parlar de seguretat pública i no només de l'activitat policíaca o de la policia només. A mi concretament, i crec que als diputats d'aquesta cambra també, crec que no..., hauríem de deixar ja el debat de l'activitat només purament i merament de policia i saltar a la que és el sistema de seguretat pública, que té trets, més trets dels que vostè ha plantejat fins i tot en el text de la seva interpellació.

Perquè vostè en la seva interpellació parla de seguretat ciutadana, de protecció civil i de policia, i quan ha intervingut es refereix només a la policia, i la seguretat pública té altres aspectes que són la seguretat viària i tot el sistema de prevenció i extinció d'incendis. I això no són polítiques sectorials aïllades, sinó que són branques d'un mateix eix, que és la política de seguretat pública de la Generalitat.

Per tant, a mi m'agradaria emmarcar el debat pensant que la seguretat pública és alguna cosa més que la seguretat ciutadana, que porten a terme, entre altres, els Mossos d'Esquadra, que entren dins i són una branca més d'aquesta política de seguretat pública.

Vostè s'ha referit —diguem-ne, per simplificar— al nucli bàsic inicial de la seguretat pública, que és la policia, que respon quan es produeixen agressions delictives que atempten contra la integritat física de les persones, però —ho repeteixo— això és una part del que és la seguretat pública, i per vostè sembla que la seguretat pública sigui només parlar del contracte, de les rodes i de quants eixos tenen les rodes dels camions que la policia contracta, però per aquesta consellera i pel Govern de la Generalitat, li repeteixo que són cinc eixos els que componen la política de seguretat de la Generalitat.

Per tant, no parlaré, perquè vostè després em dirà que em dedico a parlar d'altres temes que vostè no m'ha interpellat, però ni vostè tan sols ha respectat els seus temes que plantejava en el text de la interpellació. Per tant, em referiré..., crec que m'hauria agradat parlar dels plans d'emergència, de protecció civil, que segurament en aquesta cambra —no sé si en altres ocasions s'ha informat—..., i hauria estat una bona ocasió, si més no, informar els il·lustres diputats de tots aquests temes de seguretat pública.

Però, per tant, em referiré només a la política del Govern en matèria de policia i seguretat ciutadana. No sé si podré fer-ho tan concretament com vostè, perquè m'ha posat uns exemples que realment potser li haig de dir que vagi a «despatxar» amb un cap de negociat de l'Escola de Policia a veure si el pot informar, perquè jo hi ha temes que realment no li podria contestar ara, perquè em sembla que jo crec que no són temes a tractar en aquest Parlament, però allà vostè —si ho vol— descendir el nivell del debat d'aquest Parlament.

Jo li deia que la política del Govern de la Generalitat en l'àmbit de policia i seguretat se sintetitza..., o té un doble propòsit: primer, volem aconseguir un sistema de seguretat pública que s'ajusti a les necessitats reals, i que aquestes, per tant, són canviants i concretes de tots els ciutadans de Catalunya, i que s'articuli a partir d'una clara delimitació de funcions, que per altra banda li vénen donades per les diferents lleis. Il·lustre diputat senyor Carod, les lleis són la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia, la Llei orgànica del poder judicial, la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, la Llei de policies locals aprovada per aquest Parlament i, quan l'aprovi, la llei que configura i estructura el cos de Mossos d'Esquadra, que ja tenen la seva regulació, però que s'ha de completar. I en això sí que estic d'acord amb vostè, que crec que hem de completar aquesta regulació.

I volem aconseguir —i crec que hi estem en vies— una policia professional, moderna, eficaç —vostè diu que no ho és i jo li haig de dir que desconeix en absolut el que són els Mossos d'Esquadra i el que fa la policia, l'Escola de Policia de la Generalitat.

Li'n posaré un exemple. L'Escola de Policia té convenis amb les policies més modernes d'Europa i de fora d'Europa, i tenen una alta valoració de les funcions i dels plans pedagògics que porta a terme l'Escola; per tant, o vostè s'ho inventa o està absolutament..., és desconexor de tot el que a l'Escola es fa. I m'ha semblat més aviat un reguitzell de xafarderies explicades pels passadissos i que no obeeixen de cap manera a cap realitat de l'Escola de Policia ni dels Mossos d'Esquadra.

Tenim un cos de Mossos d'Esquadra que és relativament petit, sobretot si pensem que han de portar a terme un dia les funcions que porten a terme els cossos de seguretat de l'Estat i que l'Estat no es reserva per a l'Estat en si mateix, d'acord amb la Constitució. Avui, els efectius dels cossos i forces de seguretat de Catalunya són 12.000, i en aquest moment tenim uns Mossos d'Esquadra..., que estem al voltant de 1.500.

Vostè no pot demanar un model definit i definitiu, perquè estem tot just començant, i per tant no em vingui a demanar coses que ara mateix vostè sap que no es poden arribar a atènyer en aquest moment, que un dia ho farem, i hem d'anar a poc a poc.

Per tant, el model que està portant a terme la Generalitat, ho repeteixo, és el model que va aprovar aquest Parlament el dia 9 de maig de 1985, i jo he llegit les seves intervencions, senyor Carod, o la del diputat que en aquell moment representava el seu Grup. Vostè n'ha llegit unes altres, posteriors.

I també li haig de dir que aquest model policial es desenvolupa d'acord amb les lleis i es coordina d'acord amb el que es decideix a la Junta de Seguretat. Li haig de dir que no vull de cap manera amagar a aquest Parlament les dificultats que té el desenvolupament de les activitats de coordinació al si de la Junta de Seguretat, i li haig de dir també, i reconèixer, que la Junta de Seguretat està en paràlisi des del mes de juny.

Li haig de recordar —per si no ho sap— quins són els acords amb l'Administració de l'Estat sobre el funcionament, i quina ha de ser la Policia Autònoma, i que els estem complint —ja li ho dic— amb bastants entrebancs. «La Policia Autònoma, Mossos d'Esquadra, com a policia integral i ordinària, assumirà progressivament els serveis a què es refereix el present acord» —em refereixo a l'acord entre el ministre Corcuera i el president de la Generalitat l'any 90—, «substituint-hi, si s'escau, els efectius corresponents de les forces i cossos de seguretat de l'Estat que actualment els exerceixen. Aquesta funció s'haurà d'efectuar per territoris» —és a dir, el desplegament territorial— «o per serveis específics, donant-ne compte a la Junta de Seguretat». Continua l'acord: «Fins al moment en què la Policia Autònoma, els Mossos d'Esquadra, assoleixin la provisió total de la plantilla i el seu desplegament definitiu, les forces i cossos de seguretat de l'Estat continuaran exercint els serveis que tenen encomanats, donant-ne compte o traslladant, segons correspongui, les actuacions realitzades a l'òrgan competent de la Generalitat.» Posteriorment, hi ha un altre acord de finançament, de l'any 91, que està acordat, però que encara no s'ha complert. En repetides ocasions, no en aquesta cambra, però suposo que els consellers que m'han precedit i jo també he fet algunes declaracions als mitjans de comunicació quan he estat interrogada, en el sentit que, malgrat l'acord de finançament de l'any 91, no s'havia rebut, ni s'havia complert, per tant, una part de l'acord, que era que els mòduls de finançament s'haurien de fer efectius a la Generalitat mensualment. Això ho estàvem parlant l'any 91, i estem al 93, i ni mensualment ni anualment. Però, en tot cas, l'acord existeix. He dit i reconegut que la tasca a la Junta de Seguretat no és fàcil ni, per suposat, està mancada de polèmica, ni continus entrebancs.

Jo crec que és una feina que exigeix temps i un sòlid exercici de diàleg, i avui em sembla que aquest debat no pot contribuir-hi gaire, de diàleg i de negociació, i també, segurament, de paciència, i estic segura que jo mateixa em puc trobar en algun moment dient si val la pena tanta paciència, però el cas és que crec que, de moment, aquest és el bon camí i crec que el que hem de fer és unir les voluntats implicades —és a dir, l'Administració de l'Estat i l'Administració de la Generalitat—, i el Govern de la Generalitat creu que és aquest punt de mira amb el que cal enfocar el funcionament en aquest moment de la Junta de Seguretat, que vostès saben que es va crear en compliment d'un mandat de l'Estatut d'autonomia, de l'article 13 de l'Estatut d'autonomia.

Aquesta, la funció de coordinar l'actuació dels Mossos d'Esquadra amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, és la funció primordial de la Junta. Jo entenc, com a consellera de Governació, que la coordinació d'aquest precepte vol dir no només que l'Estat ha de conèixer la planificació i programació dels Mossos d'Esquadra, sinó que també, i perquè hi ha d'haver una profunda i íntima col·laboració i coordinació, també la Generalitat hauria de conèixer la planificació de les actuacions corresponents dels cossos i forces de seguretat, i això avui realment es desconeix. Per

tant, la Generalitat –i per això li deia que estàvem a l'inici– ha d'assumir progressivament la responsabilitat dels serveis de policia, d'aquells que no tinguin caràcter extra o supramunicipal, en el territori de Catalunya, mitjançant la Policia Autònoma i també les policies locals que vostè ha oblidat, malgrat que molta informació de la que vostè ha dit és de policies locals, perquè ja la conec, la conec de la seva font, segurament, i en canvi, després, se n'oblida, de les policies locals. Sovint passa això: obtens la informació d'un cos i resulta que després serveix per criticar-ne un altre, i t'oblides del que te l'ha proporcionat. I el seu cas em sembla que és aquest. (*Remor de veus.*)

Per tant, avui, la policia és una policia de col·laboració, col·laboració i coordinació entre els Mossos d'Esquadra, la policia local i els cossos i forces de seguretat, ja ho dic, amb entrebancs, i també una policia de coordinació.

La Generalitat té, per tant –se li ha passat vostè, li ho recordo, em sembla que l'ha oblidat, avui almenys–, la funció de coordinació de les policies locals, que són unes policies que integren la política de seguretat de Catalunya, en la mesura que constitueixen el primer graó, és a dir, són els serveis policials més propers als ciutadans. I avui a l'Escola s'ofereix una formació bàsica similar o idèntica per als policies locals que per als mossos d'esquadra, i s'ofereix després una especialització, però aquí ja només de la policia dels Mossos d'Esquadra.

Es va aprovar en aquest Parlament –per tant, vostè l'hauria de conèixer– la Llei de policies locals, que intenta, des d'una nova perspectiva, sempre, per descomptat, respectuosa amb l'autonomia local, resoldre els múltiples problemes de formació, d'homogeneïtzació, i aquí sí que l'Escola té realment un paper realment important i que aquesta consellera valora molt positivament.

Li deia abans que estic d'acord amb vostè que cal la llei que reguli el cos de Mossos d'Esquadra, i que està..., suposo que vostè té el projecte, ja, perquè l'anterior conseller em va dir que s'havia enviat als grups d'una manera... de consulta prèvia a l'entrada en aquesta cambra, i que crec que amb les esmenes de tots els grups i els comentaris podríem millorar-la –si és que és millorable, que suposo que, com tot, sempre ho és, de millorable.

Deia, doncs, per emmarcar quina és la definició dels Mossos d'Esquadra, que els Mossos d'Esquadra han d'anar substituint progressivament els cossos i forces de seguretat de l'Estat fins que aquests –els cossos i forces de seguretat– exerceixin a Catalunya aquestes funcions que els deia, extra i supramunicipals, que, si volen, els les puc dir: es refereixen a ports, aeroports, costes, passaports, document nacional d'identitat, armes, explosius, etcètera. Per cert, també he llegit que vostè en una altra ocasió preguntava sobre la vigilància d'armes, i aquesta sí que és una competència que està reservada als cossos i forces de seguretat i que quan tot sigui, en un futur, policia de la Generalitat, aquesta serà també dels cossos i forces de seguretat.

També li haig de dir, parlant una altra vegada dels policies locals, que vostè oblidava que segurament la racionalitza-

ció de les policies locals podria modificar el mapa policial de Catalunya, de tal manera que allà on no hi hagi les condicions necessàries per a l'establiment d'un servei policial mínim municipal, siguin els Mossos d'Esquadra que ho exerceixin amb plenitud.

Aquest, senyor Carod, és el capteniment del Govern en matèria de policia, però de seguretat pública, jo li diria. Almenys parlem de seguretat ciutadana, que a mi m'agrada molt més, i al Govern de la Generalitat també, parlar-ne; m'agrada més parlar de seguretat ciutadana i de seguretat pública que no només de la policia.

Per tant, la Generalitat continuarà desplegant harmònicament el cos de Mossos d'Esquadra; no estic d'acord amb vostè que no sigui una policia moderna; jo crec que arreu de l'Estat espanyol no hi ha una escola de policia que formi els policies com s'estan formant a l'Escola de la Generalitat i, per tant, amb això, no puc estar-hi d'acord. Per tant, de cap manera puc considerar ni valorar que hi ha cap fracàs de la política del Govern en matèria de..., no en matèria, en els Mossos d'Esquadra, que és el que vostè deia, però que li ho he dit, perquè està simplement, doncs, executant i dirigint el model de policia que va aprovar aquest Parlament.

Jo li diria, senyor Carod, que no és que li vulgui donar un consell, ni molt menys, que evitaria molt de dir-ho, però d'alguna manera les seves paraules no contribuiran a la motivació dels mossos d'esquadra dient que estan fracassant en la seva activitat externa i tot això; jo crec que hi ha una valoració molt positiva dels ciutadans de Catalunya; evidentment, hi ha algun fet aïllat, en molt petita quantitat, però crec que les seves paraules contribuiran, segurament, a la desmotivació més que al que vostè deia que els mancava.

L'interès de la Generalitat en la policia, doncs, té el mateix interès que en qualsevol altra política que està dirigint. Vostè em preguntava, i a més no vull defugir la resposta, que si el futur dels Mossos d'Esquadra..., d'on dependran: jo li aconsellaria que, en lloc de llegir tant els diaris, vigili, en tot cas, els acords del Consell Executiu. En aquest moment el que li puc dir és que depenen de Governació i, com a consellera de Governació, estic exercint –i avui n'és una prova– les competències sobre seguretat pública i, dintre d'elles, els Mossos d'Esquadra.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Acabo, i, en tot cas, en la rèplica –si és que el senyor diputat vol fer-ne–, doncs, tindrà ocasió de contestar alguna cosa més que m'hagi pogut oblidar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Carod-Rovira té cinc minuts per fer el tràmit de rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera, he seguit amb el màxim interès la seva intervenció al llarg dels més de vint minuts des d'aquesta tribuna que li ha atorgat generosament la presidència; hem pres bona nota, com correspon...

El Sr. PRESIDENT: Amb no menys esplendidesa que cap al seu Grup, eh?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Perdó?

El Sr. PRESIDENT: Que amb no menys esplendidesa que amb el seu Grup, eh?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Mai hem discutit l'esplendidesa que caracteritza el bon fer de la presidència d'aquesta cambra. (*Rialles.*) Ans al contrari.

Dèiem que hem seguit amb interès la intervenció de la consellera; hem pres bona nota, com correspon a súbdits tan respectuosos, dels consells d'un membre del Govern, i ara anem a parlar del tema de la interpellació. (*Remor de veus.*)

Senyora consellera, vostès poden parlar —com n'ha parlat vostè, tranquil·lament— de seguretat pública, com a competència del Govern de la Generalitat, amb 1.500 persones? I en pot parlar amb una serenitat de caràcter absoluta, com si no passés absolutament res, sabent que a l'hora de la veritat la policia d'aquest país no són els Mossos d'Esquadra ni la coordinació de les policies locals, sinó uns altres? I vostès saben perfectament qui són aquests altres, de qui depenen aquests altres, qui mana aquests altres i què romanços hi pinta —amb perdó per l'expressió literària de «romanços»— la Junta de Seguretat, l'únic objectiu de la qual és fiscalitzar l'actuació dels Mossos d'Esquadra? (*Remor de veus.*)

Coneixem molt bé la Llei de coordinació de policies locals, per això hi vam presentar les desenes d'esmenes que hi vam presentar. No hem oblidat els policies locals; no hem oblidat la Llei. El que sí que sembla, senyora consellera, és que vostè ha oblidat una cosa molt important: és que, a més a més de l'acord de l'any 85, l'últim acord pres per aquest Parlament en l'anterior legislatura, del 19 de desembre de 1991, deia el següent —i jo li pregunto que em doni resposta—, acord pres per aquesta cambra, sense ni un sol vot en contra! Punt primer —i segueixo mantenint, tot i la imposició de veu i la intensitat fonètica, el to cordial que consistirà a no presentar moció (*remor de veus*)—, punt primer, senyora consellera, acord d'aquest Parlament, sense cap vot en contra: «El Parlament de Catalunya insta el Govern català a dur a terme els tràmits corresponents per tal d'obtenir la transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria de trànsit en tot el territori de la seva jurisdicció.» Com és que no me n'ha parlat, d'això, senyora consellera? Han passat quinze mesos. Digui'm, sisplau, en quinze mesos, quins passos ha fet el Govern que vostè té l'honor de representar per aconseguir la transferència de trànsit?

Punt segon d'aquest acord: «El Parlament de Catalunya constata la necessitat que, de manera progressiva, la Generalitat assumeixi la responsabilitat plena de l'ordre públic i la seguretat ciutadana en el territori de Catalunya, mitjançant el cos de Mossos d'Esquadra, la coordinació de policies locals, com a policia integral i de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i a partir, també, de la dependència funcional de la Generalitat de la Guàrdia Civil i el Cos Nacional de Policia». Només per simple curiositat, que probablement vostè anomenarà, com ha dit abans, «xafarderia», miri, ni que sigui per xafarderia, expliqui'm, sis-

plau, en quinze mesos, quins passos ha fet el seu Govern per donar compliment a això? No complir els acords d'aquest Parlament és una de les maneres de limitar encara més l'escassíssima sobirania d'aquest Parlament.

I, al costat d'això, aspectes concrets d'actuació del model policial que nosaltres no volem per a aquest país. Jo no sé si vostè ha estat a les dependències dels Mossos d'Esquadra de Lleida. Hi ha estat, senyora consellera? (*Pausa.*) Hi ha estat. Vostè sap com retenen els detinguts a Lleida? Vostè sap de quina manera els tenen en les hores de retenció a la comissaria, on no hi ha cel·les, estan emmanillats amb les mans al darrere en una barra, on resulta que quan els han de portar, perquè hi estan més hores del compte, als locals que tenien abans, sempre provisionals..., fa un mes que aquests locals no tenen llum i així tenen els detinguts allà?

Tan ben fetes no les deuen fer, les coses, quan resulta que fa només uns dies el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha anul·lat el Decret de creació del Consell de Policia de Catalunya! Alguna cosa deu passar quan el Tribunal Superior de Justícia ha emès un veredicta així.

Insisteixo —encara que no li sembli— en el to cordial i constructiu de la meua intervenció. El que jo vull, el que volen —i acabo, senyor president— els diputats del meu Grup Parlamentari és que la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra i la policia local, siguin l'única policia real a Catalunya. I si avui no he parlat de protecció civil ha estat, senyora consellera, per cortesia parlamentària. La veritat: dir en públic que, per exemple, quan hi va haver l'últim accident del pantanà a Tarragona, els alumnes de la universitat laboral eren evacuats amb autobusos el viatge dels quals havia de ser pagat de la seva butxaca em feia, de veritat, una certa vergonya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula, per contestar la rèplica, l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor Carod, li haig de donar una recomanació i és que viatgi més sovint. A Lleida fa dos mesos o tres que es va inaugurar la caserna dels Mossos d'Esquadra, en la qual hi ha cel·les individuals. Per tant, sentint-lo m'ha recordat el que vostè va dir en aquesta cambra em sembla que va ser l'abril del 92, però que no es correspon amb la realitat, perquè, permeti'm que li ho digui, jo ja recullo el que vostè em diu i que, a més, en algunes coses crec que pot tenir raó i que les recullo per millorar-les, però vostè també ha de recollir o ha de replegar algunes de les coses que diu.

M'ha semblat que no m'entenia o potser jo no m'he explicat. Ara vostè em parla de la seguretat pública com si això fos Mossos d'Esquadra només. Jo li he dit que la seguretat pública per nosaltres tenia cinc vessants, per al Govern de la Generalitat, que eren: seguretat viària —sí que he parlat de trànsit, he parlat de seguretat viària, per sobre; no m'hi he referit perquè vostè en la seva interpellació no ho con-

templava i tampoc l'ha contemplat quan ha fet la seva intervenció—; bombers, el servei d'extinció i prevenció d'incendis; seguretat ciutadana, i protecció civil. Per tant, jo no dic que la seguretat pública es pugui fer amb 1.500 persones; li dic que quan parlem de seguretat pública estem parlant de cinc qüestions diferents o cinc trets diferents... —sí, em sembla que n'he dit quatre, no? Per tant, no pretenguem confondre, perquè jo el que li he dit és que la Generalitat assumirà el vessant de seguretat ciutadana, mitjançant les policies locals i els Mossos d'Esquadra, quan tingui uns efectius per poder portar a terme totes les funcions que avui li corresponen d'acord amb les lleis i les estan portant a terme els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

De totes maneres, jo conec efectivament la Moció del Parlament de Catalunya —si no, no estaria fent bé les funcions com a consellera de Governació—; és cert que diu el que diu, però és que vostè ha oblidat el que li ha interessat, suposo, perquè diu que «constata de manera progressiva...» i em penso que la manera progressiva no vol dir «el mes següent», perquè vostè sap les dificultats que comporta fer la substitució d'un cos que avui és el cos més centralitzat de tota l'Administració de l'Estat. Per tant, jo crec que vostè..., no sé si en la tribuna, però segurament compartim les inquietuds i les dificultats i, per tant, jo li faig..., li recordo que el Parlament va votar que això es faria de manera progressiva.

Jo he assistit a altres debats i, quan no s'ha complert o no s'ha arribat a complir una moció que el Parlament havia votat, mai s'ha dit que s'intentava limitar la sobirania del Parlament, sinó que s'han reconegut les dificultats i li estic posant per exemple el tema del finançament. I aquest, realment, és un tema doble: de finançament i, a més, de policia. Per tant, doncs, sigui vostè una mica comprensiu i no em parli que intentem limitar la sobirania, perquè em sembla que això és extralimitar-nos ja en les paraules i en la informació.

Em penso que no tinc res més a dir-li. En tot cas, contestar la seva intervenció, donar-li les gràcies i dir-li que estic disposada —i avui, ho repeteixo, venia disposada a fer-ho— a parlar també d'altres aspectes de seguretat pública, com és tot el tema de la protecció civil, que crec que era un tema interessant i espero que..., he recollit tots aquells punts que crec que..., en alguns, perquè no tinc prou informació com per dir-li si és exacta o no la seva informació, però tingui per segur que el que pugui aprofitar i sigui millorable de l'exercici i la direcció dels Mossos d'Esquadra serà realment aprofitat i recollit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política regional europea

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política regional euro-

pea, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, en nom del Grup de Convergència i Unió, em correspon proposar al Ple l'aprovació, si escau, de la Moció subsegüent a la interpellació que en l'anterior Ple va fer el meu Grup al Consell Executiu sobre la política regional europea.

Com que entenc que aquest és un tema que ha estat suficientment debatut... (*remor de veus*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ROIG: ...i entenc també que la Moció és prou clara en allò que fa referència a la seva proposta, em permetré ser bastant breu —i crec que tothom m'ho agrairà, a més— en la meva exposició.

Efectivament, lo dia 6 d'octubre, durant lo debat sobre el Tractat de Maastricht, manifestàvem la nostra satisfacció per la creació del Comitè de Regions, segons l'article 198, i dèiem també en la Resolució que aprovàvem —la quarta Resolució, concretament— que aquest Comitè de Regions podia jugar un paper important en el reforçament de la legitimitat democràtica i del mateix principi de subsidiarietat, alhora que permetria a Catalunya presentar i recolzar els seus problemes i interessos de forma directa.

Donat que l'article 198 atorga a l'Estat espanyol vint-i-un membres, la representació de vint-i-un membres, i l'existència al mateix Estat espanyol de disset comunitats autònomes, la nostra posició seria que el Comitè de Regions comportés només la representació regional i que, evidentment, els municipis —tal com es va dir també en aquella Resolució fruit del debat sobre Maastricht—..., la seva representació per una altra via i a través d'una altra institució.

Però en aquests moments creiem —i així ho manifestava en la seva intervenció el conseller Macià Alavedra— que això seria inoportú defensar-ho, donat que hem d'obtenir un consens en relació amb això —donat, també, que la decisió dependrà de l'Estat espanyol—, un consens, com dic, a l'Estat espanyol alienant-nos en una posició que provoqués l'acord, precisament, de tots. I esta proposta que fixava un representant per cada una de les comunitats autònomes i quatre representants dels municipis designats per les associacions municipals, caldria també —i això també ho diem en la Resolució— treballar des d'ara perquè els municipis tinguessin, a partir de l'any 1996, any en què es podrà revisar l'acord de Maastricht, la seva via de presentació.

I en est sentit va la Moció, que diu que «El Tractat de la Unió Europea, aprovat a Maastricht lo dia 7 de febrer de 1992, preveu a l'article 198 la creació del Comitè de les Regions, els membres del qual hauran d'ésser nomenats pel Consell per unanimitat, a proposta de l'estat membre. Atès que s'atorguen a l'Estat espanyol vint-i-un membres i atesa l'existència en aquest de disset respectius parlaments autònoms elegits per sufragi universal, el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a reforçar les gestions realitzades davant el Govern central per tal que

cada comunitat autònoma tingui un membre a l'esmentat Comitè, elegit entre els seus diputats autonòmics o bé entre membres del seu Govern i per tal que els quatre membres restants s'atorguin a les entitats locals fins a l'any 1996, data prevista per a la reforma del Tractat de la Unió amb la creació de dos organismes separats, un per a les regions i l'altre per als ens locals.»

A mi em fa l'efecte que la Moció que es presenta és suficientment clara per demanar l'aprovació per part del Ple de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roig.

Han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Pel Grup d'Iniciativa, per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament nosaltres hem presentat esmenes a aquesta Moció que ha presentat el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, perquè, coincidint amb algunes de les formulacions que s'han fet, pensem que la millor manera d'abordar aquesta qüestió no és precisament per la via exclusivament numèrica o matemàtica, com fa la Moció, sinó amb un contingut molt més polític.

És cert que l'article 198 del Tractat de Maastricht reconeix per primera vegada, encara que d'una manera minsa i tímida, el paper del que s'anomena «regions d'Europa». Val a dir que dintre d'Europa hi ha únicament una petita part d'aquestes regions que tenen una estructuració amb poders, parlaments autonòmics, com és el cas de Catalunya; és cert també que per nosaltres dir «regió» a Catalunya, certament, només ho podem acceptar en aquest àmbit de distribució territorial del Parlament Europeu, però en qualsevol cas, utilitzant aquesta terminologia, el cert és que encara moltes de les europees no estan estructurades en poders autonòmics.

Certament, com deia, l'article 198 recull per primera vegada aquesta possibilitat, aquest principi; estableix el Comitè de les Regions, però que alhora també comporta la presència dels poders locals, i nosaltres pensem que totes aquestes qüestions s'han d'abordar amb una perspectiva molt més àmplia, en la perspectiva de veure que en la construcció europea cal aplicar certament el principi de subsidiarietat, per tant, reforçar el paper i les competències de les comunitats autònomes, reforçar el paper i les competències dels ajuntaments, i una altra cosa —que, evidentment, jo crec que aquí potser no s'ha de dir i no es diu, en la Moció, però que és imprescindible, que nosaltres ho hem dit moltes vegades—, que és establir la presència de les comunitats autònomes, i molt en concret de Catalunya, a l'hora de la presa de decisions a la Comunitat Europea i a l'hora de la formació de la voluntat de l'Estat espanyol de cara també a aquells àmbits polítics de la construcció europea. Per tant, aquest és un nivell que aquí no es contempla, malauradament, però en el qual sens dubte haurem d'insistir, perquè és fonamental.

Ara, aleshores, davant la creació del Comitè de les Regions que nosaltres pensem que té ja certament aquest defecte, que caldria un Comitè de les Regions i un altre comitè per als poders locals, però no essent-hi, com no hi és, tot i expressant la voluntat que en la revisió del Tractat, l'any 96, es faci aquesta distinció, pensem que avui caldria insistir en dos aspectes, en dos aspectes de contingut polític: per una part, que en la composició que es faci per part de l'Estat espanyol es tingui en compte, naturalment, la presència de les comunitats autònomes i la presència dels municipis i es tingui en compte, també, que a part dels vint-i-un membres titulars hi ha vint-i-un suplents que tenen un paper important —no tenen vot, però tenen un paper important— i que això pot permetre arribar a un acord i a una representació política que no ha de passar —entenem nosaltres— forçosament, pot passar-hi, però que no ha de passar forçosament pels disset i quatre. Entenem, en tot cas, que prefigurar ara numèricament això no ajuda en absolut a arribar a aquest acord polític que nosaltres intentem propiciar.

Pensem també que hi ha un altre element de caràcter polític que sí que hauria de recollir la Moció i que no el recull, i és el fet que aquests representants, els vint-i-un titulars i els vint-i-un suplents, tinguin la legitimitat democràtica derivada o bé d'una assemblea regional o d'un ajuntament, o, per tant, sotmesos a aquest control de l'assemblea regional o de l'ajuntament; és a dir, que no puguin ser funcionaris, perquè l'article 198 del Tractat de Maastricht, aquesta exigència, no la planteja, però nosaltres sí que la podem plantejar; i sí que la podem plantejar, i l'hem de plantejar, perquè ja hi ha hagut algun país de la Comunitat Europea que ha caigut en la temptació de nomenar funcionaris, per tant, de desvirtuar aquest sentit de respecte als poders autonòmics i locals que nosaltres pretenem.

Per tant —hi insisteixo— crec que nosaltres hauríem de donar un altre contingut polític molt més ampli, molt més obert a aquesta Moció; per tant, demanar que hi hagi aquesta representació més equilibrada i, sobretot, que aquesta representació tingui aquest caràcter democràtic, aquest caràcter de representació i, per tant, de responsabilitat política davant d'un parlament autònom o, en el seu cas, davant dels ajuntaments.

I he de dir per acabar que crec que avui a Catalunya ens trobem en una situació en què hauríem de ser capaços de jugar en l'àmbit de la Comunitat Europea un paper important. Ens trobem en una situació en què difícilment crec que potser en una altra època ens hi podem trobar: a tres importants institucions europees tenim presidents del nostre país. Tenim el president Pujol, que presideix l'Assemblea de les Regions d'Europa; tenim l'alcalde Pasqual Maragall, que presideix el Consell de Municipis i Regions, i tenim l'eurodiputat Antoni Gutiérrez, que presideix la Comissió de Política Regional del Parlament Europeu. Jo crec que amb aquesta coincidència tan favorable per a Catalunya hauríem de ser capaços d'impulsar, d'aconseguir que en el procés de construcció europea s'apliqui de veritat el principi de subsidiarietat, que, fugint de la temptació de caure en nous cen-

tralismes, el procés de construcció europea ha de comportar forçosament cedir competències a la Comunitat Europea, però ha de comportar també buidar els estats membres de competències, passar-les a les comunitats autònomes, però també passar-les, amb competències i amb recursos, als ajuntaments.

Aquest és per nosaltres l'autèntic sentit que ha de tenir la construcció europea i, per tant, entenem que en aquesta Moció caldria marcar aquestes línies, però sense caure en una matemàtica que nosaltres entenem que és excessivament fàcil i que no ajudarà a aconseguir aquests objectius que ens proposem.

Per tot això, nosaltres defensem aquestes esmenes, demanem al Grup de la majoria que les reculli, perquè pensem que aquest desig i aquest esperit de reforçar el paper de les autonomies a Europa es recull també en les nostres esmenes, i que seria bo que deixéssim aquesta porta oberta i no la tanquéssim amb aquesta formulació que té la Moció original.

Moltes gràcies, senyores diputades, moltes gràcies, senyors diputats, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, donat que el Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió ha obert el tema de l'anomenada «política regional europea» i, en definitiva, de la presència de Catalunya dins de les institucions europees, hem cregut convenient presentar una esmena per modificar i ampliar la Moció presentada pel Grup de la majoria.

En concret nosaltres pensem que Catalunya pot accedir a diversos nivells institucionals europeus a partir dels articles 198 i 146 del Tractat de la Unió Europea, el Tractat de Maastricht, a part de l'aplicació ampliada del principi de la subsidiarietat. El Comitè de les Regions, creat per l'article 198, un organisme nou creat per aquest Tractat, un organisme consultiu i que malgrat el seu nom inclou les anomenades regions europees i alhora també els municipis.

Proposem a la nostra esmena que el Govern de la Generalitat intervingui davant del de l'Estat perquè la representació de l'Estat espanyol, dels seus vint-i-un membres que li han adjudicat, almenys disset siguin representats per les comunitats autònomes a partir de la diversitat nacional de l'Estat, pel pes demogràfic i pel pes econòmic d'aquests territoris. En qualsevol cas, creiem i proposem que aquests membres hagin de ser sempre elegits en els parlaments de cadascuna d'aquestes comunitats i que, tal com proposa també el Grup d'Iniciativa per Catalunya, no siguin funcionaris nomenats a dit pel Govern de l'Estat.

No se'ns escapa que la proposta de Convergència i Unió coneix de ben segur el recent acord que ha pres la República Federal d'Alemanya en el sentit que els seus vint-i-quatre membres seran repartits de la manera següent: setze membres seran un per cada *Land*, quatre seran per als municipis i

els quatre restants seran per als *Länder* per ordre alfabètic i en períodes limitats. En qualsevol cas, aquesta solució s'assembla a la proposta presentada pel Grup majoritari, que alhora és molt diferent, per exemple, de la decisió presa a l'Estat francès, en el qual els seus membres seran elegits en tres parts iguals, de manera que un terç dels membres se'ls han d'elegir entre els municipis, l'altre terç entre els departaments i la tercera part restant entre les regions administratives.

Creiem que els municipis no poden posar-se al mateix sac que les entitats subestats o que les anomenades «regions» i que, per tant, s'ha de treballar per crear un organisme propi que aglutini o que representi els municipis europeus dintre de la Unió Europea. S'ha de negociar a nivell d'institucions europees per a la reforma del Tractat i per a la incorporació d'un nou organisme que representi l'àmbit municipal.

Afegim també un nou punt a la Moció, en el qual proposem al Govern de la Generalitat que sol·liciti poder assistir a les reunions del Consell en nom de l'Estat quan es tracti dels temes que afecten Catalunya. Jurídicament això és possible, donat que el Tractat de Maastricht va definir les representacions al Consell com a delegacions de rang ministerial i no especificava estrictament que haguessin de ser ministeris ni ministres. Això, aprovat a instància d'Alemanya per tal de poder donar sortida a les pressions dels seus *Länder*, permetia o permet l'accés d'organismes regionals o organismes subestats a la presa de decisions dintre del Consell Europeu. També s'havia redactat inicialment una nota aclaridora en la qual s'especificava que quan es deia «rang ministerial» volia dir «ministres o representants territorials avalats pels respectius governs». Finalment, això semblava ser que a petició de l'Estat espanyol fou eliminat, però en qualsevol cas el concepte de l'article 146 es manté i per això proposem que des de la Generalitat se sol·liciti la seva aplicació en aquest sentit.

Finalment, reclamem que es tingui en compte o que es reclami també l'aplicació àmplia i sense límits del principi de la subsidiarietat incorporat al Tractat de Maastricht i que sigui aplicat no només a la Comunitat respecte als estats o als estats respecte a la Comunitat, sinó també a les regions o als organismes subestats respecte als estats i a la Comunitat i també als municipis respecte a les regions, als estats i a la Comunitat Europea.

Pensem que amb postures com aquestes es pot tenir una representació en tant que govern de Catalunya, en tant que Parlament, en les institucions europees d'una certa dignitat i d'un cert pes, i que pensem que el Govern, el partit majoritari en aquesta cambra hauria d'intentar acceptar o com a mínim negociar per tal que a l'hora d'elegir, a l'hora de prendre aquestes decisions es tinguin en compte aquests temes. La nostra postura davant de la construcció europea de caràcter federalista a partir del reconeixement de les seves realitats nacionals ens porta, doncs, a plantejar aquesta proposta i a demanar el vot positiu, el vot afirmatiu dels membres d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan est Parliament va celebrar fa uns mesos lo debat monogràfic de Maastricht ja es va poder constatar en totes les intervencions que tots los grups parlamentaris, atenent a la lletra i a l'esperit dels acords de Maastricht, tots los grups parlamentaris defensaven lo Comitè de les Regions sense entrar aquell dia en la distribució respecte de la seva representació.

A l'Estat espanyol, com esta cambra ja coneix i ja s'ha dit, se li atorguen vint-i-un representats d'acord amb l'article 198 del Tractat de la Unió Europea. Avui se nos proposa una representació de disset membres per les comunitats autònomes i quatre membres com a representants de les entitats locals. I nosaltres diem: i per què no una representació paritària o quasi paritària d'onze i deu? Lo mateix conseller, en lo seu torn de rèplica a la interpellació del dia 18 de febrer, planteja un dubte, se planteja ell mateix un dubte que després lo resol també i sempre des de la seva opinió.

Deia el conseller, el dia 18 de febrer, amb motiu de la interpellació, que «efectivament, el Comitè de les Regions té la representació de les regions i de les entitats locals tal com està previst en els acords de Maastricht». Continua dient lo conseller: «Nosaltres hem defensat sempre un comitè per a les regions i un comitè per a les entitats locals i creiem que aquesta diferenciació interessa els uns i els altres i que això es podrà fer el 1996, en el moment de la revisió de determinats aspectes dels tractats. Mentrestant ens trobem» —acabava dient lo conseller— «amb un comitè de les regions i de les entitats locals de vint-i-un membres», i aleshores se preguntava lo conseller: «Què hem de fer per a designar estos vint-i-un membres?»

Per consegüent, com que es tracta d'una Moció presentada des d'un punt de vista legítim, des d'un punt de vista d'interès de Grup, i no una moció des d'una posició de consens, de diàleg o de pacte com a nosaltres ens hauria agradat o com nosaltres hauríem desitjat, de consens o de pacte entre totes les forces polítiques amb representació parlamentària, lo Grup Popular anuncia lo vot en contra a esta Moció tal i com apareix en lo seu origen, deixant ben clar que tan legítima és una representació de disset i quatre com legítima és també una representació d'onze i deu, complint al mateix temps lo més elemental principi de legalitat i, probablement, elemental principi de representativitat, en sollicitar criteris de paritat en l'elecció dels membres del Comitè de les Regions. I com que les esmenes que ha presentat Iniciativa per Catalunya en essència parlen d'una representació —diu l'esmena— «equitativa i equilibrada», lo Grup Popular també anuncia que si són acceptades estes esmenes d'Iniciativa per Catalunya la votació, llavors, seria

afirmativa en tant que això suposaria atendre los criteris de paritat que en est moment reclama lo Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha citat ja aquí l'article 198 del Tractat de Maastricht. Em permetré llegir-lo; diu: «Es crea un comitè de caràcter consultiu compost per representants dels ens regionals i locals que es denominarà Comitè de les Regions.» I l'article 5 de l'Estatut, que diu —5.1—: «La Generalitat de Catalunya estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques.» I em permetré llegir el preàmbul de la Moció que avui el Grup de Convergència i Unió ens presenta, que diu: «El Tractat de la Unió Europea, aprovat a Maastricht el 7 de febrer, preveu a l'article 198 la creació del Comitè de les Regions i se li atorguen a l'Estat espanyol vint-i-un membres, que hauran de ser nomenats pel Consell per unanimitat a proposta de l'estat membre. Donada l'existència a l'estat espanyol de disset comunitats autònomes amb llurs respectius parlaments autonòmics elegits per sufragi universal, és pel que el Parlament de Catalunya acorda, insta el Govern de la Generalitat que reforci les gestions per tal que les comunitats autònomes tinguin disset membres a l'esmentat Comitè de les Regions, entre els seus diputats o bé entre els seus membres.» Punt. I després, d'una manera que jo cordialment en dic «displicent», ens diu: «Els quatre membres restants» —que, efectivament, és displicent— «correspondran, s'atorgaran a les entitats locals.»

He volgut citar aquests dos textos perquè realment, des de la lectura del preàmbul d'aquesta Moció, se sembla ignorar o ser excessivament displicent amb el que és un reconeixement dels dos textos, de l'Estatut i del Tractat de Maastricht, sobre la participació dels ens locals i la necessitat del reconeixement dels ens locals.

S'ha citat aquí, per diversos membres que han intervingut, el debat de Maastricht celebrat aquí, en el Parlament, l'octubre del 92. Jo lamento haver de dir que avui la presentació d'aquesta Moció em sembla un retrocés en relació amb el que es va acordar per unanimitat en aquell debat de Maastricht: una resolució, aprovada pel vot afirmatiu de tots els grups, on es deia que: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat perquè faci les gestions oportunes prop del Govern central i les institucions europees, a fi que el Comitè de les Regions esdevingui en un futur un òrgan determinant per als assumptes que afectin els governs regionals i locals.» Avui —ho repeteixo— la presentació d'aquesta Moció em sembla un retrocés en relació amb el que vàrem aprovar per unanimitat en aquell debat de Maastricht celebrat l'octubre de fa ben poc, de l'any 92, i aprovat per unanimitat.

Malgrat això que acabo de dir, els diré més: aquesta no és la raó de fons per la qual jo pujo en aquesta tribuna a parlar sobre aquesta Moció; una moció que em sorprèn i no entenc per què es presenta. El Grup d'Iniciativa per Catalunya

ha presentat unes esmenes que jo no tindria cap inconvenient a votar favorablement i a acceptar, perquè constitueixen una posició que nosaltres compartim, i és que aquest Comitè de les Regions i Entitats Locals estigui compost d'una manera equilibrada i equitativa –paritària, es podria dir–, però, però, senyor Sesmió, fixi's que el Grup Socialista no ha presentat cap esmena en aquesta Moció, i no l'ha presentat –i m'hi referiré ara– per la raó de fons que nosaltres anem a votar en contra d'aquesta Moció, atès que sembla ben conegut que vostès no acceptaran cap esmena. I anem a votar en contra d'aquesta Moció no pel que he dit fins ara –que ja serien suficients motius–, sinó perquè crec que a través d'aquesta Moció vostès creen un conflicte absolutament innecessari i inútil amb, per exemple, els ajuntaments.

Els ajuntaments –vostès ho tindran, perquè ho han rebut tots els grups d'aquesta cambra–, diversos ajuntaments, han fet unes mocions sol·licitant una representació paritària entre les comunitats autònomes i la representació local. Que els ajuntaments facin aquestes mocions, és absolutament legítim: estan defensant la representació dels ajuntaments. Però és que el Parlament de Catalunya, a més a més de representar el poble de Catalunya, representa també les institucions del poble de Catalunya. Fer que des del Parlament de Catalunya s'aprovi una moció en la qual ja s'assigna –ho repeteixo, d'una manera displicent– una representació residual, minoritària, perduda als ajuntaments és crear un conflicte entre el Parlament de Catalunya i els ajuntaments de Catalunya.

Vostès saben perfectament com s'elegirà la composició final d'aquest Comitè; ho diu el Tractat de Maastricht, però al mateix temps el Govern de la Generalitat està fent fa temps –amb el suport de tota la cambra, per unanimitat– les gestions perquè la Generalitat de Catalunya, la Comunitat Autònoma de Catalunya estigui representada en aquest Comitè. I això s'elegirà a través dels mecanismes existents entre el Govern de l'Estat i les comunitats autònomes i a través de la participació, també com a diàleg, de les associacions i federacions que agrupen els municipis, la Federació Espanyola de Municipis, etcètera.

Per tant, aquesta Moció que jo deia que no entenc, em sorprèn i que lamento, crec que únicament té el sentit de confrontar-se amb aquestes mocions que surten dels ajuntaments i, en certa manera, de tranquil·litzar la consciència dels ajuntaments que, amb majoria de Convergència, no vulguin, no puguin o se sentin discriminats al moment de votar una moció que demana la participació dels ajuntaments de manera equitativa, i puguin acollir-se a dir: «No, no, nosaltres acceptarem, votarem aquella Moció que el Parlament de Catalunya ha aprovat.»

En definitiva, conflicte innecessari i inútil entre el Parlament de Catalunya i els ajuntaments. Per què innecessari i per què inútil? Perquè els mateixos mecanismes que està endegant des de fa temps el Govern de la Generalitat ja garanteixen la representació que li correspon a Catalunya. Per tant, aquí, avui, aquesta Moció és absolutament innecessària;

crea –ho repeteixo– un conflicte innecessari; s'aprovarà perquè hi ha la majoria suficient per aprovar-la (*pausa*) –crec que sí, senyor Escudé–, s'aprovarà, però serà una trista victòria, perquè s'aprovarà amb la majoria dels seus vots, els vots de la coalició que dona suport al Govern, és suficient, però trencarà la unanimitat que tan sols fa uns mesos vàrem aconseguir al voltant de tot el Tractat de Maastricht i també al voltant del tema del Comitè de les Regions. Trencar aquella unanimitat per buscar aquesta trista victòria, crec que és una pobra victòria. En tot cas, considero que creen un conflicte institucional allà on haguessin hagut de crear una major entesa institucional.

Per tots aquests motius, senyor president, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Roig.

El Sr. ROIG: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, per posicionar-me en nom del meu Grup sobre les esmenes; esmenes que és cert que se m'havien consultat abans i que, efectivament, havien consultat abans alguns –el senyor Roc Fuentes no ho havia fet–, però, efectivament, que es votaran en contra.

Jo intentaré, molt breument, explicar el perquè d'aquest posicionament, tot i que és cert també, com diu el mateix senyor Roc Fuentes, que li pareix que molts d'aspectes de la mateixa Moció que es presenta, com ens passa a nosaltres també en molts aspectes de les esmenes que ells presenten, seríem coincidents, estaríem d'acord. Però, entenem, en tot cas, que la proposta que nosaltres fem és suficientment clara –i això s'ha definit ja bastant bé en aquest debat– perquè no sigui necessari ficar-hi altres aportacions. En tot cas, també hi han aspectes que no són coincidents i, per tant, els passo a enumerar.

Pel que fa referència a l'esmena número 1 –a l'Estat espanyol, vint-i-un membres titulars i vint-i-un suplents–, és evident que l'esperit de la Moció implica, des del punt de vista de la proposta que fem, lo mateix, tant pel que fa referència als titulars com pel que fa referència als suplents.

Esmena número 2: «Aquests membres hauran de representar les regions i els poders locals.» Evidentment, la nostra proposta ja fixa un plantejament; el que passa és que pareix que no és coincident, ja que el que demanem són disset, en funció de les disset comunitats autònomes, i quatre per als ens locals. Un altre aspecte és que tinguin la plena legitimitat democràtica, des del punt de vista que fóra una elecció directa, fóra pels parlaments; entenem que qualsevol mecanisme que després s'empra i que no es fixa aquí a la Moció, evidentment, tindrà de totes formes una absoluta legitimitat matemàtica. Diu: «una representació equitativa i equilibrada dels poders regionals i locals de l'Estat espanyol», diu que això no és una matemàtica; és evident que no és una matemàtica, perquè no es fixa cap mecanisme de proporció sinó un posicionament polític sobre com entenem que hauria d'anar aquesta resolució, aquesta proposta.

Pel que fa referència a l'esmena —que és una esmena única, tot i que hi han diferents punts— d'Esquerra Republicana, pel que fa referència al primer punt —«de les quatre nacionalitats de l'Estat i llurs regions»—, crec que aquest no és un plantejament..., que és perfectament legítim també, però que és evident que no és gens possibilista i, per tant, ens abocaria a una situació que deixaria bloquejada aquesta proposta, entenent sempre que la decisió final és una decisió de l'Estat espanyol. Estem a «que s'inicien les gestions per a la creació, quan es reformi...», ja ho diem, ja ho diem a la nostra proposta. I «que, d'acord amb l'article 146 del Tractat, la Generalitat participi en les reunions del Consell quan es tracti de temes que afecten Catalunya», jo crec que la redacció de la proposta no és correcta; sí que ho ha dit bé el diputat en la seva intervenció: no es tracta simplement d'assistir a les reunions, sinó que, a partir de l'article 145, hi ha la possibilitat que les comunitats autònomes siguin Estat, siguin Estat en aquell moment i, per tant, crec que això es fixa. I «que es faci una interpretació àmplia del principi de subsidiarietat, en el sentit que arribi fins a nivell dels municipis passant pels nivells subestats», jo, em fa l'efecte que això tampoc no és contradictori amb la nostra proposta.

Entenc també el posicionament del Grup Popular, defensat pel senyor Curto, però que tampoc..., des del punt de vista de la distribució que es fa, seria un altre mecanisme, que també és legítim, que també és perfectament assumible, però que no és lo que nosaltres entenem.

I, finalment, les manifestacions, que no per la via de les esmenes, que fa el senyor Higini Clotas quant a les representacions..., ell, el que ens diu, en un moment determinat..., que durant el debat se va proposar una unanimitat; unanimitat que va vindre, precisament..., se va arribar a la unanimitat perquè es va extraure de la proposta que inicialment feia el Grup Socialista, la proposta de la participació dels ajuntaments. I en aquests moments lo que fem nosaltres és concretar com s'ha de vehicular, com s'ha de proposar aquella proposta. I això es va fer en lo mateix debat de Maastricht, i el senyor Clotas diu a la vegada que ja fa temps que s'està treballant, per part del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat, en quins seran els mecanismes. Bé, nosaltres, lo que fem en aquest Parlament és fixar uns criteris que ens sembla, des del nostre punt de vista, que asseguren la participació dins d'aquest Consell del Govern de la Generalitat; en tot cas, possiblement, perquè moltes vegades no ens n'acabem de fiar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roig. Passem a la votació de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

En contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha quedat aprovada per 56 vots a favor, 27 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el càncer

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el càncer, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, que té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Aquesta Moció és subsegüent a la interpellació sobre el càncer que vam formular en el Ple passat.

Ja en aquella interpellació vam dir que el càncer de mama és la primera causa de mortalitat de les dones entre els 35 i 65 anys, que la seva incidència va en augment cada dia i que afecta a una de cada dotze dones al llarg de la seva vida. La seva mortalitat és tan elevada i és deguda en part perquè el seu diagnòstic no es realitza de forma precoç i, consegüentment, el seu tractament ha de ser molt més agressiu. La falta d'informació —o, el que és pitjor, la mala informació— i la falta de mitjans fa que les dones no facin a temps o en ocasions rebutgin o senzillament no tinguin els mitjans per fer-se aquestes mamografies, que són les que detecten aquest càncer.

També vàrem dir en la interpellació que aquesta malaltia constitueix un important problema de salut, que el tractament en període de precoç disminueix clarament la mortalitat —concretament d'un 50%— i que hi ha un test que detecta, aproximadament, el 90% dels càncers de mama. I que, malgrat aquestes evidències que els *screenings* de càncer de mama són una eina vàlida per reduir aquesta mortalitat, constitueixen una prova infrautilitzada i inhabitual, i això és degut, precisament, a la falta de prioritat que té aquest programa dins de les decisions sanitàries. Actualment, tot i havent-hi recomanacions unànimes, fetes per les organitzacions nacionals sanitàries i per l'Organització Mundial de la Salut, que les dones en edat de risc realitzin mamografies, en el nostre país tan sols un 12% de les dones es sotmeten a aquesta prova.

La Moció que hem presentat va en aquesta direcció, en la d'atorgar al tema la prioritat necessària per començar a actuar amb contundència, instant el Consell Executiu a posar en funcionament programes de detecció precoç, amb l'objecte de disminuir la mortalitat de les dones mitjançant la realització de mamografies periòdiques. Sobretot, el que pretenem, amb aquesta Moció, és donar compliment a les conclusions a què es va arribar al Vuitè Congrés de l'Associació Espanyola de Sinologia i Patologia Mamària, en la taula rodona titulada: «Cap a un consens per a l'organització de la detecció precoç del càncer de mama».

Aquestes propostes per a la posada en funcionament dels programes de detecció precoç són: la primera, que és necessari fer un programa global de diagnòstic precoç del càncer de mama; la segona, que cal demostrar al públic que es concedeix al problema el caràcter prioritari que mereix i que cal coordinar els diversos organismes que hi han de participar, i la tercera, que cal una informació al públic programada amb uns objectius concrets.

Creiem, per altra banda, que un dels punts fonamentals del programa evidentment hauria de constituir el d'obtenir una alta participació de la població diana –i en aquest cas de les dones–, i per això la sensibilització i l'accessibilitat al programa han de ser les dues condicions fonamentals d'aquesta actuació. Per tal de realitzar aquesta sensibilització, que és fonamental per a l'efectivitat del programa, proposem el primer, segon i tercer punts de la Moció. El primer punt de la Moció insta a posar en funcionament un programa de prevenció del càncer ginecològic i de mama a cada una de les regions sanitàries de Catalunya abans d'un any. Amb això volem dir que, dins de cada regió, cal realitzar un *screening* periòdic amb mamografia que arribi a totes les dones en edat de risc; totes les dones han de saber on poden realitzar-se aquesta prova i tot això cal posar-ho en funcionament abans d'un any. El segon punt insta a fer campanyes de difusió sobre la importància del diagnòstic precoç del càncer ginecològic i de mama, és a dir que, a més de saber on les dones es poden fer aquesta prova, han d'entendre la importància que això implica. El tercer punt insta a endegar campanyes de diagnòstic precoç del càncer ginecològic i de mama per tal que, d'aquí fins a l'any 1995, es pugui realitzar el «despistatge» almenys d'un 85% de les dones de Catalunya.

Pensem que aquesta proposta és molt raonable; hi ha comunitats autònomes que se l'han proposat dins dels objectius de la «Salut per a tothom» i entenem que les dones de Catalunya no han de tenir menys oportunitats.

I, finalment, el quart punt de la Moció insta a reduir les llistes d'espera per a la realització de mamografies o d'altres proves complementàries que serveixin per al diagnòstic precoç del càncer ginecològic i de mama. Aquí l'objectiu és molt concret: es tracta de garantir el tractament immediat dels casos detectats i eliminar el temps d'espera en les proves complementàries. És absolutament inadmissible que, per fer un diagnòstic per l'aparició d'algun símptoma relacionat amb el càncer de mama, no es pugui diagnosticar fins passats setanta dies, perquè aquesta és la llista d'espera que hi ha en algun lloc de Catalunya per la seva realització i, per tant, cal eliminar aquestes llistes si es vol fer assequible el programa, i sense aquesta accessibilitat, per tant, es fa difícil la participació de les dones.

Els quatre punts de la Moció són, pensem, ben clars. Intenten fer menys patent aquella desigualtat que dèiem, sanitària, home-dona, davant el desafiament del càncer de mama. Intenten posar els mitjans per disminuir els efectes del que és la primera causa de mortalitat de les dones, posant a l'abast la seva prevenció –que és fàcil i barata– i la disposició de la qual depèn només d'una decisió política, la de donar-hi prioritat o no. I, per tant, tenim l'obligació, pensem nosaltres, d'aprovar aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. Han presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió. Pel Grup d'Esquerra Republicana té la paraula, per defensar la seva esmena, el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme per dir que l'acceptació o no-acceptació d'aquesta esmena per part del Grup proposant de la Moció no farà variar el sentit del nostre vot –que serà necessàriament afirmatiu–, perquè ens sembla que tant la interpellació en el seu moment com aquesta Moció estan neta-ment substanciades i responen a una necessitat social que és palesa en la consciència de tots els grups presents en la cambra, des del nostre punt de vista.

Aquí diem nosaltres que intensificar les campanyes de difusió sobre la importància del diagnòstic precoç del càncer ginecològic i de mama dins dels programes per a l'educació sanitària i medicina preventiva necessàriament s'ha de fer amb l'increment pressupostari per a les esmentades finalitats. Això obeeix al fet que, si jo no vaig errat, la inversió que es fa per part de la Conselleria en aquesta vessant és una inversió molt minsa: és de 0,64 cèntims per persona i any –300 pessetes per persona i any–, que és altament insuficient per desenvolupar un programa de l'ambició i la inversió necessària en aquest cas que ens presenta la il·lustre diputada del Grup Socialista.

Voldríem dir també que, invertint en medicina preventiva, el que estem fent és un estalvi de milers de milions de pessetes pel que fa a aplicar després medicina pal·liativa, curativa i rehabilitadora amb un pronòstic generalment infaust, tristament infaust. Per tant, val molt la pena, em fa l'efecte, fer aquest esforç pressupostari i desenvolupar aquesta Moció. Segurament dins dels paràmetres del Pla general de salut és contemplat, però jo el que volia era un compromís en aquesta direcció.

I, per últim, per dir, perquè ho hem patit en pròpia carn i algun diputat del meu Grup també en la seva pròpia, que és quelcom dramàtic quan una persona entra en un quiròfan sense saber exactament com acabarà la cosa, li fan una biòpsia pre-operatòria i resulta que en qüestió de deu minuts es decideix el futur d'ella i de la seva família, i això és d'un impacte absolutament brutal, desestructurador, que aquells que ho hem passat ens sembla que val molt la pena fer l'esforç per intentar que aquella gent que arriba en aquestes circumstàncies a un quiròfan sigui la menys possible. Entenem que la cambra hi serà sensible i que ja compta també amb aquesta aportació modesta que ha fet aquest diputat. Seria el desig nostre que es donés llum verda i s'incorporés al Pla general de salut l'aplicació concreta de la petició en la Moció que ha fet el Grup, el Partit Socialista, en la persona de la il·lustre diputada la doctora Utgés.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup de Convergència i Unió, per defensar les esmenes presentades per aquest Grup, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Efectivament, aquesta Moció, la presentació d'aquesta Moció constata –ja es va fer en el dia que es va substanciar la interpellació– la preocupació de tots els grups

de la cambra, i especialment del Govern, sobre la que resulta una de les causes de mort, la segona causa de mort, a Catalunya, i als països més avançats la primera causa de mort en dones joves —de 35 a 65 anys—, parlant específicament del càncer de mamella. I és clar que aquesta és una preocupació que ha estat reflectida al llarg, doncs, de la política sanitària del Govern de la Generalitat i que ha estat contemplada, efectivament, en el que són les prioritats que es contemplen en aquest text que ha de servir de marc de referència, que serà el marc de referència obligat en els propers anys, com és el Pla de salut de Catalunya i que, properament, doncs, el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern de Catalunya aprovarà. Aquest Pla de salut, que contempla una sèrie d'objectius no solament d'aquí al 95 sinó una sèrie, també, de recomanacions i d'assumpció també de compromisos en diversos terrenys del camp de la salut, però específicament el que ens ocupa, el càncer, i que segueix també d'aquesta manera les recomanacions o les instàncies que ens feia l'Organització Mundial de la Salut a través de la seva oficina regional amb el lema de «Salut per a tothom».

Haig de dir que, amb l'exposició que ha fet la il·lustre diputada del Grup Socialista, hi coincidim bàsicament en el que podrien ser les preocupacions o el que podria ser l'índex de prioritats. De fet, ha donat dades que són difícilment rebatibles i, per tant, en aquest sentit hi ha una coincidència i una voluntat que s'expressa en les esmenes que el Grup de Convergència i Unió ha presentat d'intentar millorar el text i de buscar punts d'acord o punts que explicitin aquesta concordança amb el que han de ser les prioritats de lluita contra aquesta malaltia.

Sobretot en el camp de la prevenció, ella ha parlat —i també n'ha parlat el senyor Reguant— de les prioritats que han de ser contemplades, bàsicament la intervenció de l'atenció primària, que és on bàsicament s'ha de posar l'èmfasi, en el diagnòstic precoç i de prevenció del càncer ginecològic i de mama, però sí que haig de dir que amb algunes de les valoracions que ha fet la senyora Utgés no hi podem estar massa d'acord, i vull dir explícitament que dir..., per exemple, doncs, que aquest conjunt de mesures que exigeixen un compromís per part del Govern de la Generalitat no poden ser mai titllades de barates, perquè evidentment quan es parla de compromisos que exigeixen, doncs, per exemple la reducció de les llistes d'espera o que s'augmenti el nivell de garbellaments, evidentment estem parlant d'esforços no solament humans sinó materials.

També s'ha fet una valoració que penso que és errònia —ja es va fer també quan es va substanciar la interpellació— en comparar el que poden ser nivells de recursos de comunitats autònomes i, sobretot, explícitament, de comunitats autònomes que tenen un règim de finançament absolutament discriminatori en sentit positiu i, per tant, és clar, parlar d'Euskadi, parlar de Navarra parlant en termes de prioritats sanitària em sembla que no... o de recursos sanitaris em sembla que no és un argument que tingui massa solidesa. En canvi, sí que podríem parlar de nivells o d'indicadors de ni-

vells de salut en els quals, evidentment, la comparació sortiria favorable evidentment a Catalunya.

Tampoc estariem d'acord amb el discurs que ja es va veure quan es va substanciar la interpellació i que ha sortit avui també una mica, molt menys, però que va precedir les setmanes anteriors la interpellació sobre aquesta pretesa discriminació entre home i dona per raons d'atenció o per raons de prioritat en l'atenció del que poden ser malalties, en aquest cas, cancerígenes. Em sembla, senyora Utgés —i ho dic amb el to més cordial i com a professional que hi pot estar més o menys implicat—, que no deixa de ser una observació una mica ofensiva.

El Sr. PRESIDENT: Vagi a les esmenes.

El Sr. PADRÓS: Referint-me específicament a les esmenes, senyor president, el sentit d'elles, doncs, és reforçar el que en alguns aspectes, doncs, ja deia la diputada Utgés. El primer punt, o la primera esmena, faria referència que nosaltres pensem que aquests programes de prevenció de càncer ginecològic ja existeixen i que el que, si cal, el que cal fer és intensificar el seu funcionament a través de les regions sanitàries, com molt bé proposava la diputada socialista, del Grup Socialista, i em sembla que aquesta proposta que nosaltres fèiem donaria una forma més sistematitzada al que poden ser aquestes prioritats.

Respecte al tercer punt, nosaltres proposàvem també una esmena de modificació en la qual nosaltres el que volíem és que aquesta prioritat de fer campanyes de diagnòstic precoç del càncer..., també es continuessin perquè ja existien, i fer-ho també dins de la línia de les previsions que el mateix Pla de salut, aquest document marc al qual em referia abans, doncs, contemplava. I perquè realment és el que permet assumir d'una forma raonable i objectiva el que són les previsions que la mateixa Conselleria ha fet, i no prenent com a punt de referència, que és el que vostè feia, comunitats autònomes que tenen un règim de finançament en el camp sanitari també específicament diferent del nostre.

I, per últim, l'esmena tercera al punt quart, estariem d'acord que ha de ser una prioritat i una inquietud de tots, de reduir les llistes d'espera, però específicament penso que s'ha de fer en aquelles que vostè també ha mencionat, que són les que es parla dels casos de diagnòstic de presumpció, realment de sospita de patologia del càncer ginecològic i de mama. I, en aquest sentit, doncs, trobaríem —valgui en aquest cas l'expressió— la convergència de voluntats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció del Grup parlamentari Socialista sobre el càncer ens planteja l'impuls de les polítiques de garbellament de població del càncer de mama i ginecològic integrades dins del futur Pla de salut de Catalunya per al 1993-1995, anunciat pel conseller de Sanitat, i dirigides a una adequació dels serveis d'atenció primària a les característiques d'aquestes patologies.

La universalització de l'assistència ginecològica preventiva a totes les dones catalanes, garantint un excés en idèntiques condicions, millorant la qualitat dels serveis i l'aprofitament dels recursos disponibles, és avui dia un objectiu no assolit de forma satisfactòria. Malgrat l'esforç dels professionals d'oncologia, les dades de mortalitat a Catalunya reflecteixen la situació d'aquest problema que afecta les dones de tots els països occidentals.

Hem de reconèixer que el Consell Executiu ha fet un treball important en aquest àmbit, especialment pel que fa al desenvolupament tecnològic de les unitats oncològiques hospitalàries. El problema és el fet que aquestes inversions en alta tecnologia, que impliquen importants despeses de compra, d'instal·lació, de manteniment, no disposen d'un entorn extrahospitalari de prevenció, que permetria una universalització social i territorial del diagnòstic precoç.

Aquesta universalització de les mamografies —i segons paraules del mateix conseller de Sanitat— implicaria una reducció del voltant d'un terç de la mortalitat. Creiem que amb una distribució generalitzada de la tarja individual sanitària podrà fer-se una programació sectorial de la prevenció oncològica i territorial per a àrees bàsiques de salut que integri els diferents programes vigents de prevenció del càncer.

Els tres primers punts de la Moció a debat, al nostre entendre, depenen directament de la programació dels serveis territorials de detecció. Malgrat les paraules del conseller a la interpellació que ha originat aquesta Moció, entenem que marcar la frontera a partir dels cinquanta anys dels programes de garbellament d'aquest tipus de patologia, per raons estrictament pressupostàries, és, si més no, preocupant. Creiem, doncs, que cal ampliar aquests programes fins a una plena universalització de la població femenina entre els 32 i els 38 anys.

Pel que fa a la reducció de les llistes d'espera, formulada per aquesta Moció a debat, llur solució passa, a l'entendre del Grup Parlamentari Popular, per un ús de les possibilitats legals que ofereix la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Cal incrementar la transferència de pacients, almenys pel que fa a la prevenció primària del càncer, a la medicina d'iniciativa social.

Amb aquestes precisions tècniques el Grup Parlamentari Popular assumeix aquesta Moció a debat i anuncia el seu vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar el nostre vot favorable a aquesta Moció, tant en els seus punts originaris com si s'accepten algunes de les esmenes que s'han presentat, tant la d'Esquerra Republicana de Catalunya com, fins i tot, les del Grup de la majoria de Convergència i Unió, que, com sempre, tenen la tendència a amorosir, a reduir una mica els plantejaments de la Moció, endolcir-los, fer-los en tot cas una mica menys exigents.

Però, en qualsevol cas —hi insisteixo—, nosaltres tant en un cas com en l'altre la votàrem favorablement perquè pensem que no cal ser un expert —aquí, sens dubte, n'hi ha molts i importants—, no cal ser un expert en càncer, en el càncer específic ginecològic i de mama per saber la importància excepcional que té en aquest cas el diagnòstic precoç i, per tant, les mesures de prevenció.

El que fa, en definitiva, la Moció és apuntar quatre línies complementàries per a la prevenció, començant per uns plans específics de prevenció, pel foment, per l'explicació, per les campanyes d'informació ciutadana, per les campanyes específiques ja de mesures preventives i, finalment, per una qüestió tan important com és intentar reduir les llistes d'espera, que això és el complement indispensable perquè certament es pugui aconseguir reduir d'una manera dràstica el problema derivat d'aquest tipus de càncer.

Per tot això, com dic, nosaltres gustosament donarem el nostre vot favorable, en tots els casos, a la Moció de quatre punts que ha presentat el Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Es vol pronunciar sobre les esmenes presentades, la senyora Utgés? Té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Respecte a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, l'esmena número 1, encara que entenem que la introducció d'aquesta esmena deixa molt clar que la seva motivació és dir-nos, d'alguna manera, que aquests programes ja s'estan fent i que cal intensificar-los i que cal augmentar-los, nosaltres també volem deixar clar que quan demanem posar en funcionament programes de prevenció del càncer ginecològic i de mama, volem dir programes que abastin tota la població i que tinguin exclusivament com a objectiu la prevenció d'aquesta malaltia. I, per tant, d'alguna manera pensem que aquests programes no s'estan realitzant. Però, no obstant, acceptarem evidentment l'esmena número 1.

Respecte a l'esmena número 2, també l'acceptem, encara que queda ben clar que nosaltres anem molt més enllà dels objectius que planteja el Pla de salut de Catalunya. El Pla de salut de Catalunya diu que d'aquí a l'any 2000 es pretén fer un «despistatge» del 75% de les dones. Nosaltres havíem proposat d'aquí a l'any 95 fer el «despistatge» del 85% de les dones. No obstant, també, a causa de la importància d'aquest tema, doncs, acceptaríem aquesta esmena.

Respecte a la número 3, evidentment tot el que sigui reduir llistes d'espera, encara que siguin només per al diagnòstic de presumpció de càncer, ho acceptem sense cap tipus de vacil·lació.

Respecte a l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, l'agraïm perquè veiem la seva bona intenció; no obstant, no l'acceptaríem perquè quan parlem d'intensificar aquestes campanyes, sobre la importància del diagnòstic precoç, el que volem dir són campanyes de formar en sentit ampli i no enquadrades solament en un tipus de programa. Per tant, d'alguna manera, encara que agraïm aquesta esmena, no l'acceptaríem.

No obstant, només em queda aquí que no teníem pas l'ànim d'ofendre ningú, perquè sembla que ha caigut malament, diguem-ne, la reflexió que en aquesta malaltia hi ha una clara discriminació; però aquesta discriminació no és conscient –això ja ho vam dir–; no volem dir, evidentment, que els homes s'hagin proposat que les dones morim d'això, no és això, ni molt menys. Però és una discriminació que és real i, per tant, que l'hem de constatar. I aquestes constatacions s'han d'acceptar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Passem a la votació, doncs, del text de la Moció amb les esmenes de Convergència i Unió, que han estat acceptades.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Fins a les deu del matí de demà, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i vuit minuts.)

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

